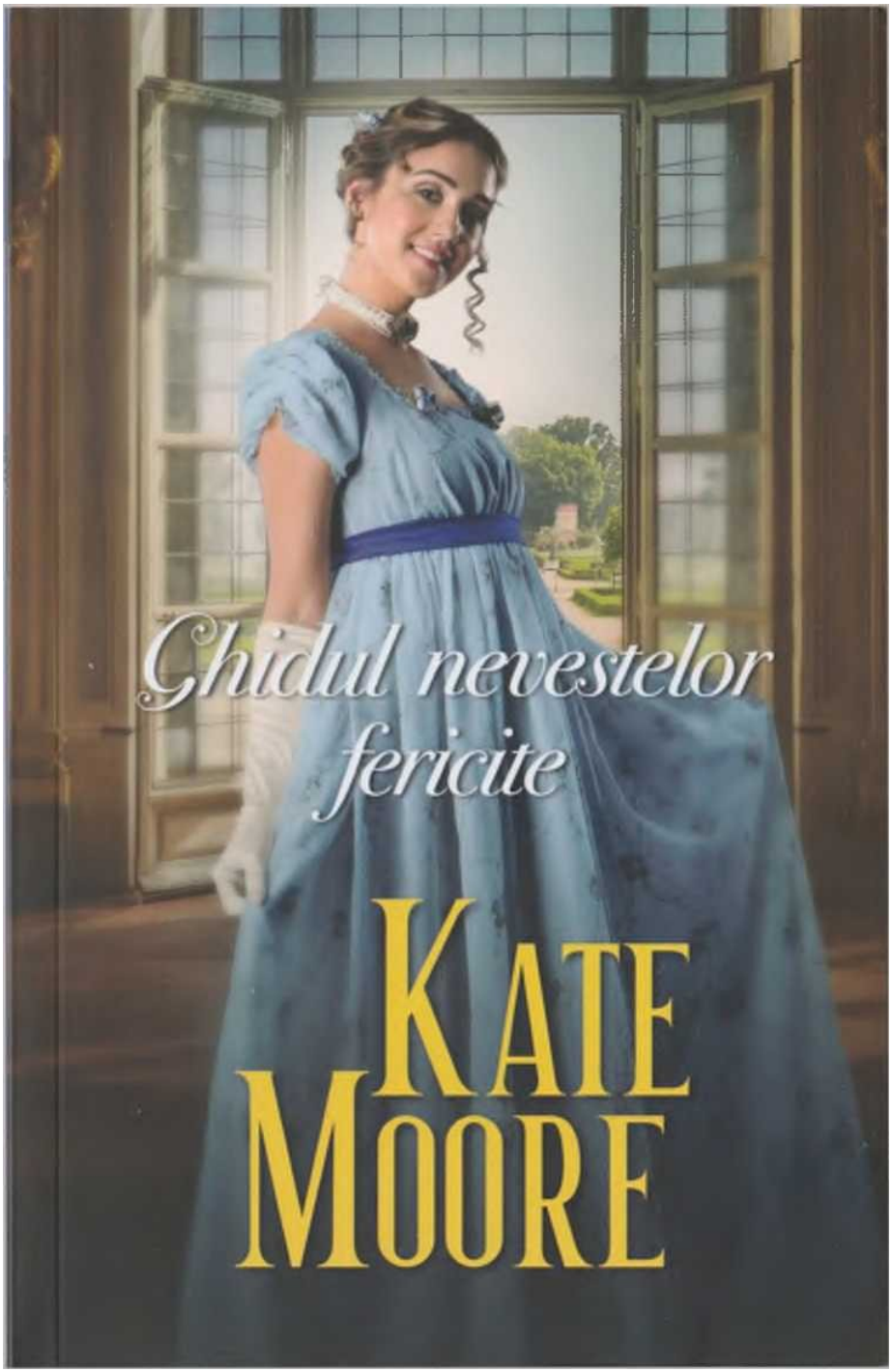
Ghidul nevestelor fericite
KATE MOORE

KATE MOORE
GHIDUL NEVESTELOR FERICITE
SERIA GHIDUL VÂNĂTOARELOR DE SOŢI 1

***Husband Hunters Guide by* Kate Moore**

Copyright © 2018 by Kate Moore
Toate drepturile rezervate
Alma este mărcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Ghidul nevestelor fericite
Kate Moore
Copyright © 2022 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Rodica Bogdan
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Laura Carîp
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MOORE, KATE
Ghidul nevestelor fericite / Kate Moore
trad. din limba engleză: Liliana Dănescu. –
Bucureşti: Litera, 2022
ISBN 978-606-33-8781-4
I. Dănescu, Liliana (trad.)
821.111
Traducere din limba engleză Liliana Dănescu
LITERA
Bucureşti

Pentru Sebastian şi Elizabeth Jane –
următoarea generaţie de autori de poveşti de dragoste
şi de scriitori ai familiei. Ne faceţi zilele mai frumoase
cu lumea recreată de voi.

Capitolul 1

Fiecare femeie de familie bună necăsătorită care vine la Londra pentru Sezon trebuie să înţeleagă că găsirea unui soţ este menirea vieţii ei. Nici familia, nici societatea nu-i oferă o altă garanţie onorabilă pentru viitor. Prin urmare, până când stabileşte o relaţie cu un bărbat care provine dintr-o familie respectabilă, cu un comportament decent şi un venit confortabil, o femeie chibzuită se va folosi de orice mijloc aflat la îndemână pentru a se prezenta cât mai bine în faţa partenerilor eligibili şi îşi va dedica timpul şi energia pentru a afla care dintre aceştia se potriveşte scopului ei şi, în egală măsură, cât este de sensibil la farmecele ei. Să pierzi chiar şi o singură seară flirtând fără a avea succes sau să-ţi pui speranţele în ambiţii deşarte înseamnă să rişti un lucru de o inestimabilă valoare, şi anume propria fericire. Deci menirea acestui ghid este de a o îndruma pe tânăra vânătoare de soţi prin apele periculoase ale Sezonului spre ţărmurile liniştite ale vieţii de femeie căsătorită.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Jane Fawkener a ridicat privirea din cărticica albastră pe care o ţinea în mâini spre cei doi domni din faţa ei, în timp ce se aflau cu toţii în biroul băncii tatălui ei. Titlul cărţii, gravat cu litere aurii, trebuia să fie o glumă, o glumă absurdă. Doar nu călătorise un sfert de mapamond, în speranţa de a afla veşti despre tatăl ei, pentru a primi micul volum albastru.

Respira greu, simţind o presiune în piept, care nu se datora corsetului cu care nu era obişnuită. Venise la bancă direct de la Ministerul de Externe, unde lordul Chartwell, funcţionarul responsabil de Orientul Apropiat, îi citise o scrisoare pe care tatăl ei i-o scrisese vărului său, Teddy Walhouse. Chartwell nu avea nicio scrisoare care să-i fi fost adresată acesteia. Nici nu se aşteptase să primească vreun mesaj de la tatăl ei printr-un canal atât de riscant, însă, de

la bancherii lui, mijlocul de comunicare cel mai personal şi mai sigur, se aşteptase să primească o scrisoare pe numele ei. Nu o carte şi, cu siguranţă, nu această carte.

Ea a întors micul volum uzat pe toate feţele.

— Să mă căsătoresc? Tatăl meu vrea să mă căsătoresc?

A încercat să-şi păstreze tonul calm.

Ambii bărbaţi au dat din cap cu o compasiune gravă şi stânjenitoare. Nu era obişnuită cu feţele palide ale englezilor, cu toate acestea, nu detectase niciunul dintre semnele de duplicitate sau avariţie pe care o învăţase tatăl ei să le recunoască, nicio urmă din indiferenţa pe care o observase cu câteva ore în urmă la lordul Chartwell când i-a adresat toate acele întrebări.

George Hammersley, domnul mai în vârstă, avea trăsături aspre, sobre şi părul negru, care începuse să încărunţească, în timp ce fiul său, Frank, avea o faţă tânără, deschisă, în care se regăseau aceleaşi trăsături, dar mult mai fine şi mai rafinate, schimonosite doar de o grimasă uşoară de durere. Bărbatul mai tânăr se sprijinea într-un baston ori de câte ori stătea în picioare.

Se întreba cum arăta pentru că nu s-a recunoscut în hainele de doliu împrumutate. Înainte ca vaporul ei să acosteze, o pereche de doamne misionare, mânate de cele mai bune intenţii, care fuseseră în Grecia pentru a propovădui învăţăturile Bibliei combatanţilor aflaţi în război în această regiune, o luaseră deoparte şi o ajutaseră să se îmbrace aşa cum cerea eticheta pentru sosirea ei la Londra. Era prima dată în viaţa ei când purta un corset, legat strâns cu nişte şireturi pe sub trei straturi de jupon şi o rochie neagră grea dintr-o stofă anostă, rigidă. Hainele ei obişnuite, pantalonii ei largi şi tunicile strălucitoare, zăceau împăturite în cufăr.

George Hammersley şi-a dres glasul.

— Domnişoară Fawkener, o astfel de limitare a dreptului de moştenire este ceva obişnuit în Anglia în scopul de a conserva proprietăţile familiei, dar testamentul tatălui dumitale ne autorizează să îţi alocăm două sute de

lire pentru cheltuieli până când te… căsătoreşti.

Jane se uita la cartea din mâinile ei. Nu putea fi singurul lucru care îi mai rămăsese de la tatăl ei. Putea să înţeleagă de ce nu-i scrisese prin intermediul Ministerului de Externe, dar nu putea să înţeleagă de ce nu-i trimisese un mesaj, direct prin bancherii săi. Făcând apel la tot calmul pe care îl mai avea, s-a abţinut să nu arunce cărticica în focul care ardea în şemineu. Cu siguranţă, îşi merita toate blestemele Arabiei.

„Fie ca tu să te prefaci într-un praf mai fin decât cele mai mici boabe de nisip din pustiu, ca măgarii şi cămilele istovite să te calce în picioare şi cele patru vânturi să-ţi împrăştie resturile până la marginile pământului.”

A rostit blestemul în gând, în aerul călduţ al biroului, dorindu-şi ca acesta să se ridice pe coşul de fum până în văzduh. Tatăl ei dispăruse, înghiţit de vasta şi misterioasa reţea de comerţ şi intrigi care se întindea de la Mediterana până în Himalaya. Ministerul Britanic de Externe, care o evacuase din casa tatălui ei din Halab şi o îmbarcase în grabă pe o navă din portul Koron, a refuzat să o ajute să afle ce se întâmplase cu el. În schimb, i-au promis că îi vor acorda tatălui ei titlul de cavaler şi o medalie strălucitoare din argint, care nu însemna nimic pentru ea. El avea să fie „răposatul Sir” George Fawkener. Lordul Chartwell îşi mutase privirea de la ea la documentele de pe biroul lui, de parcă ar fi uitat deja de existenţa tatălui ei şi se aşteptase ca şi ea să facă la fel. Dar îi era imposibil să uite că avusese un tată, că o învăţase greacă şi arabă, că o luase cu el peste tot, că fusese extrem de amuzant, de energic şi nesăbuit şi curajos, că avusese riduri în jurul ochilor lui albaştri inteligenţi, că făcea trucuri magice cu mâinile lui mari şi că avea mereu buzunarele pline cu migdale şi fistic.

Întârziase puţin în zona docurilor pentru soluţionarea unor probleme legate de vamă, răstimp în care cineva se pare că-i cotrobăise în valiză. Scrisorile tatălui ei erau încă în bagaj, dar şi-a dat seama, după nodul panglicii cu care erau legate, că fusese desfăcut. Cineva din Londra o spiona.

Cu câteva minute mai devreme, ţinând cont de tot ce i se întâmplase până atunci, simţise cum înmugureşte o speranţă neaşteptată când familia Hammersley îi oferise un pachet de la tatăl ei, învelit într-o hârtie maro. Orice reuşise să trimită prin intermediul lor scăpase de ochiul vigilent al duşmanilor săi. Dar toată speranţa ei de a primi un mesaj personal de la el se stinsese când desfăcuse pachetul şi văzuse cărticica. Tatăl ei o abandonase. Mintea îi era înceţoşată, în timp ce inima i se strângea în piept. Se holba la cărţulia aşezată pe faldurile voluminoase ale fustelor ei negre.

A simţit cum ameţeşte uşor. Deşi nu mai era pe mare şi nu se mai legăna încercând să-şi menţină echilibrul peste întinderile cenuşii de apă, o tulburare ciudată pusese stăpânire pe ea în momentul în care coborâse de pe vapor.

Cartea blestemată se afla încă în mâna ei. Era departe de orice deşert unde cămilele ar fi putut-o călca în picioare. A deschis-o, căutând un mesaj, un cuvânt scris în grabă de tatăl ei, dar nu era niciun indiciu, nicio urmă că ar fi avut de gând să facă aşa ceva. Exista totuşi o hartă, împăturită în interiorul copertei din faţă, de-a lungul marginii interioare a legăturii cărţii. A despăturit-o şi a văzut că era o hartă a Londrei, pictată în acuarelă verde pal, roz şi maro, cu marea panglică albastră a râului Tamisa şerpuind de-a lungul ei. Şi-a îndreptat umerii. Harta îi semnala că, în spatele sfatului neaşteptat de a se căsători, era un mesaj ascuns. Bancherii lui puteau să-l creadă mort. Ministerul de Externe la fel, dar Jane refuza să creadă aşa ceva fără să aibă o dovadă. La urma urmei, plecase doar într-una din călătoriile pe care le făcuse pentru guvernul britanic vreme de nouă ani şi întotdeauna se întorsese. Trebuia doar să-şi dea seama ce a vrut să spună lăsându-i acest ghid. Trebuia să fie unul dintre jocurile tatălui ei, un joc pe care putea să înveţe să-l joace.

A închis cartea. Când a ridicat privirea, a avut din nou sentimentul acela că era pe mare şi că scaunul se balansa sub ea ca o barcă cu vâsle navigând în ape agitate.

Frank Hammersley îi examina chipul.

— Domnişoară Fawkener, Ministerul de Externe va trimite un ofiţer de protocol să se ocupe de dumneata, dar, pentru că ne-am terminat treburile mai repede şi avem timp la dispoziţie, pot să-ţi ofer ceva care să te revigoreze? Un pahar de vin, poate?

Ea a ridicat o mână pentru a refuza vinul, dorind să-l poată refuza şi pe funcţionarul de la minister. O sumedenie de întrebări îi treceau prin minte, dar cei doi domni serioşi aflaţi în faţa ei nu păreau să ştie răspunsurile. Au sărit amândoi când au auzit o bătaie uşoară în uşa biroului.

O tânără uimitoare, cu o faţă veselă, încadrată de bucle negre lucioase şi o siluetă care indica faptul că aşteaptă un copil, s-a oprit brusc din drum, părând jenată că i-a întrerupt.

— O, îmi cer scuze. Nu mi-am dat seama că sunteţi cu un client.

— Intră, Violet, draga mea. Bătrânul domnul Hammersley s-a îndreptat în grabă spre ea, de parcă ar fi vrut să scape. Poate ne poţi fi de ajutor, în cazul în care domnişoara Fawkener este dispusă să îţi împărtăşească câte ceva despre situaţia ei. Domnişoară Fawkener, fiica mea, Lady Violet Blackstone.

Zâmbind, Lady Violet s-a întors spre Jane şi i-a întins mâna.

— Bună ziua. Aceşti doi bancheri te-au ofensat cu ceva, domnişoară Fawkener?

Jane a clătinat din cap precaută.

— Deloc. Doar că…

Frank Hammersley a intervenit, sprijinindu-se în baston.

— Doar că a apărut subiectul căsătoriei şi doi bărbaţi nu-i pot fi de niciun ajutor în această problemă.

Lady Violet a întors o privire zâmbitoare şi curioasă spre Jane.

— O, dragă, este un pic cam jenant pentru tine. Dacă crezi că te-ai simţi mai în largul tău vorbind toate astea cu mine, ne-am putea retrage în biroul meu. Momentan, am o prietenă în vizită. Tocmai eram pe punctul de a servi un

ceai, dacă vrei să ni te alături.

— Ai un birou aici?

Jane nu a putut să-şi ascundă surpriza.

Ochii lui Lady Violet s-au aprins.

— Da, privilegiul de a fi fiica unui bancher. Mergem? O să sun după nişte ceai sau ai prefera să bei un vin?

— Ceai, mulţumesc.

Nu a cerut cafea. Englezii nu ştiau să o pregătească aşa cum ar face-o acasă, într-un ibric de aramă încins pe foc, cu un caimac dulce şi bogat deasupra cănii mici.

— După ce îţi mai revii, poţi să-mi spui tot ce vrei. Te asigur că voi trata fiecare cuvânt de-al tău cu cea mai strictă confidenţialitate.

Frank Hammersley i-a întins mâna lui Jane, iar ea s-a ridicat, strângând în continuare cartea în mâini.

— Sora mea va avea grijă de tine, domnişoară Fawkener, iar noi îl vom aştepta pe oaspetele tău de la Ministerul de Externe.

Jane i-a mulţumit şi şi-a luat la revedere de la cei doi domni. A urmat-o pe Lady Violet într-un alt birou, mai puţin impunător şi mai auster decât primul, dar păstrând acelaşi aer oficial, în pofida unor accente feminine. O doamnă elegantă stătea pe o canapea, cu câţiva ani mai în vârstă decât Lady Violet, care şi-a prezentat prietena sub numele de Excelenţa Sa, ducesa de Huntingdon. Doamna cu ochii verzi strălucitori şi părul roşcat a râs.

— Lui Violet îi place să facă caz de titlul meu, dar crede-mă, sunt doar Penny, a spus amica ei amuzată, atunci când discutăm ca între prietene.

Lady Violet şi Jane s-au aşezat pe nişte scaune cu spătar în stil chinezesc, albastru cu alb, vizavi de canapea, iar Jane le-a lăsat pe cele două prietene să sporovăiască până a sosit ceaiul. Lady Violet a făcut o grimasă când a văzut cele două ceainice pictate cu flori.

— Din păcate am voie să beau doar ceaiuri din plante în această perioadă, domnişoara Fawkener, dar tu şi Penny puteţi să vă delectaţi cu acest sortiment minunat de ceai *bohea.*

Cu o ceaşcă aburindă în mâini şi încurajată de amabilitatea lor, Jane s-a trezit mărturisindu-le dependenţa de anumite resurse financiare, pe care ea nu le putea obţine decât, potrivit celor spuse de tatăl ei, căsătorindu-se. Nu a menţionat ingerinţa Ministerului de Externe în treburile ei. La auzul sintagmei „limitarea dreptului de moştenire”, ambele doamne au clătinat din cap.

— Şi ai descoperit că nu eşti îndrăgostită, aşa cum ai visat, de niciun domn eligibil? Ducesa a clătinat din cap. Mă tem că asta te trimite direct pe piaţa căsătoriilor din Londra.

Ea a vorbit cu o simpatie şi o francheţe care au încălzit-o pe Jane la fel de mult ca ceaiul.

— Recunosc că nu ştiu nici măcar cum o să mă descurc la Londra, darămite să-mi găsesc un soţ aici. Dar, cu siguranţă, o femeie nu îşi găseşte un soţ urmând sfaturile dintr-un ghid?

Tânăra a ridicat cărticica pe care o ţinea în mână.

Lady Violet a ridicat o sprânceană întunecată.

— Bănuiesc că multe domnişoare ar fi devorat acel volum, destul de nerăbdătoare. Nu simţi niciun imbold să-ţi găseşti un soţ?

— Numai ca să aflu cât de repede se poate face, a mărturisit Jane.

Gâtul o durea, în ciuda ceaiului reconfortant. Avea nevoie de bani pentru a-şi căuta tatăl, dar să se căsătorească pentru bani ar însemna să accepte că tatăl ei chiar dispăruse.

Lady Violet şi-a pus jos ceaiul.

— Tot ce ţi-a rămas de la tatăl tău este acest ghid? Pot să-l văd?

Jane i-a dat cartea.

Sprânceana lui Lady Violet s-a ridicat puţin în timp ce deschidea cartea şi citea prima pagină, cea cu titlul. Ochii ei străluceau de interes, de parcă ar fi încercat să rezolve un puzzle.

— Mă întreb la ce s-a gândit tatăl tău, domnişoară Fawkener? Probabil, din câte îl cunoşti, poţi găsi un indiciu.

Trebuie să pornim de la ideea că el şi-a dorit doar ce-i mai bine pentru tine, dar, chiar şi pentru a obţine anumite fonduri, o căsătorie pripită nu pare genul de sfat pe care ţi l-ar da un tată înţelept.

— Dar taţii sunt cei care impun regulile, nu-i aşa? a comentat Excelenţa Sa, cu un surâs amar. Din experienţa mea, testamentul unui tată are o influenţă covârşitoare asupra destinului fiicei. A părut stânjenită de remarca ei prea sarcastică şi s-a întors către gazda lor. Violet, chiar trebuie să-mi iau la revedere şi te las să afli întreaga poveste a acestei fete dragi în toată intimitatea de care ai nevoie. Dar – s-a întors spre Jane, cu ochii aprinşi acum de o sclipire veselă –, pot să-ţi fac o favoare despre care ştiu că este foarte apreciată de fetele de măritat – o invitaţie la una dintre seratele organizate de mine joia. Poţi să te bazezi pe mine, domnişoară Fawkener.

Lady Violet şi-a condus prietena. Jane le-a auzit cum râdeau în timp ce îşi luau la revedere şi asta a făcut-o să-şi dea seama că doamnele misionare de la bordul navei, cele care i-au împrumutat haine decente de purtat, nu râseseră. În acel moment, Jane nu-şi dăduse seama de acest lucru, dar acum a înţeles cât de ciudat fusese să nu râdă.

Lady Violet s-a întors şi s-a aşezat pe scaunul albastru, umplând iar ceştile de ceai.

— Prietena mea Penny are o mare influenţă în lumea mondenă şi cred că vei ţine cont de oferta ei.

Jane era sigură de un lucru. Dacă tatăl ei a vrut ca ea să aibă cartea şi dacă a ales să se folosească de bancherii lui mai degrabă decât de Ministerul de Externe pentru ca această carte să ajungă în mâinile ei, trebuia să înţeleagă care fusese motivul. De îndată ce lumea va înceta să se legene întruna, fără sens, avea să studieze din nou cartea blestemată. După un moment în care amândouă păreau absorbite de gândurile lor, fără ca niciuna să rostească vreun cuvânt, Lady Violet a spus:

— Domnişoară Fawkener, oricare ţi-ar fi planurile, confesiunile tale sunt în siguranţă cu mine, dar, spune-mi, ce ai de gând să faci în viitorul apropiat?

— Am fost sfătuită să-mi rezerv camere la hotelul Mivart.

— Să înţeleg că nu te duci la familia ta?

Lady Violet nu şi-a ascuns uimirea.

— Nu a vrut nimeni să mă primească.

A fost o realitate care i-a făcut situaţia şi mai dificilă. Nu avea nicio *wasta,* aşa cum ar numi vecinii ei din Halab, nicio persoană aflată într-o poziţie influentă pentru a-i susţine cauza. Consulul englez în Halab pur şi simplu o predase Ministerului de Externe şi nimeni nu dorise să ridice un deget pentru tatăl ei.

Lady Violet a scos un murmur plin de compasiune.

— Tariful unei camere la Mivart poate fi destul de mare. Vei avea nevoie de fonduri suplimentare. Ai aşa ceva?

— Crezi că cele două sute de lire ale mele nu-mi vor fi de ajuns ca să stau o perioadă mai îndelungată la hotel?

Violet păru serioasă pentru prima dată de la începutul conversaţiei.

— Ţi-ar putea ajunge să duci o viaţă modestă câteva luni la Londra, dar nu îţi vor ajunge pentru o şedere mai lungă de două săptămâni la Mivart. Hotelul te va taxa pentru fiecare bagaj pe care ţi-l cară un lacheu, pentru fiecare cărbune care arde în şemineul tău şi cine ştie pentru ce altceva.

— Înţeleg.

Jane şi-a pus ceaiul jos. Hotelul i-ar consuma banii pe care voia să-i ofere pentru demararea acţiunii de căutare a tatălui ei.

— Nu dispera. Violet a întins mâna şi i-a strâns-o pe a lui Jane. În calitatea noastră de bancheri, am fi total lipsiţi de profesionalism dacă nu te-am ajuta să-ţi reduci cheltuielile. Trebuie să-ţi faci timp pentru a te decide cu privire la viitorul tău partener de viaţă. Avem, de asemenea, resursele să… cum să mă exprim… să investigăm orice domn complet necunoscut familiei tale. Dar, spune-mi, ce aş putea face pentru tine în acest moment? Mi-e teamă că doar ai fost plimbată de colo colo,

urmând indicaţiile stricte ale guvernului, când, de fapt, tot ce ai nevoie este o perioadă de linişte pentru a-ţi reveni.

Jane a simţit cum i se pune un nod în gât din cauza dovezii neaşteptate de bunătate.

— Îţi mulţumesc. Aş vrea să merg la hotel, dacă îmi permiţi.

— Desigur. Lady Violet s-a ridicat. Poţi să mai aştepţi cu mulţumirile, pentru că trebuie să te avertizez că nu îţi pot fi de prea mare ajutor dacă doreşti să-ţi găseşti perechea potrivită, aşa cum recomandă *Ghidul vânătoarelor de* soţi. În viziunea celor din înalta societate, ca fiică a unui bancher, am pătruns pe un teritoriu interzis celor de condiţia mea căsătorindu-mă cu lordul Blackstone, un nobil. Am scăpat de o cenzură totală doar pentru că Blackstone însuşi a fost considerat cu o reputaţie prea scandaloasă şi prea sărac pentru o mireasă de viţă nobilă.

Jane a observat că ochii doamnei scânteiau de bucurie.

— Desigur, se dovedeşte uneori că tocmai cei mai puţin eligibili domni sunt şi cei mai buni soţi.

Capitolul 2

Bărbatul cu care vrei să te căsătoreşti doreşte să-i mai acorzi un răgaz până se decide să devină soţ. Mai bine spus, ca şi celebrii păcătoşi din trecut, el doreşte să se pocăiască de nebuniile şi excesele tinereţii sale, după ce s-a bucurat din plin de ele şi nici într-un caz înainte. Titlul de „soţ” implică atâta seriozitate şi responsabilitate, încât tinerii nu se grăbesc să îl dobândească cu aceeaşi nerăbdare cu care îşi doresc să devină căpitani sau maiori, comandanţi de vas sau într-un sport de echipă. Prin urmare, trebuie să ţii cont de timpul pe care un domn l-a petrecut distrându-se şi caută să afli de la cunoştinţele lui sau din ce vorbeşte lumea despre el dacă a câştigat toate acele trofee extraordinare la care a râvnit în trecut şi dacă

acum este dispus să accepte premiul pe care doar tu i-l poţi oferi.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Edmund Dalby, vicontele de Hazelwood, a tresărit în timp ce o căruţă greoaie a trecut cu zgomot pe lângă el, scuturând trăsura din care supraveghea porticul alb al băncii Hammersley. A ales să rămână în trăsură, la căldură, vizavi de trotuarul din faţa băncii, pentru a-şi urmări ţinta. Londra se confrunta în acele zile cu temperaturi polare şi nu ar fi avut nicio noimă să se transforme într-un bloc de gheaţă înainte de întâlnirea stabilită. Jane Fawkener intrase în bancă de vreo treizeci de minute. Părea că nu o urmărise nimeni, cu excepţia lui.

În afara trăsurii, norii se mişcau deasupra capului pe un cer mohorât şi gri. Trotuarele străluceau acoperite de o chiciură care aducea mai degrabă a gheaţă decât a ploaie. Un vânt pătrunzător bătea dinspre râu şi sufla fumul plin de funingine care ieşea prin hornuri, purtându-l departe în fuioare lungi şi negre. Şiruri de stâlpi şi de coloane se oglindeau trufaşe de o parte şi de alta a străzii înguste, aflate în inima sectorului bancar al Londrei, care mai de care mai arogante, nepăsătoare la modeştii vânzători ambulanţi răsfiraţi pe trotuar.

Hazelwood se gândea la noua şi neobişnuita lui misiune – aceea de a o face pe dădaca şi pe tutorele lui Jane Fawkener. Ar fi ultima lui misiune pentru clubul de spioni. Aproape cu un an în urmă, fusese recrutat de Samuel Goldsworthy, un bărbat uriaş, puternic ca o stâncă roşie ivită dintr-un mal acoperit de muşchi.

După câţiva ani de la epuizantul război cu Bonaparte, Anglia era angajată într-un conflict mocnit cu Rusia pentru a obţine influenţa asupra vastului teritoriu care se întindea dinspre Crimeea până spre Afganistan. În momentul de faţă, era mai degrabă un război dus de spioni decât de soldaţi, iar enigmaticul Goldsworthy era şeful lor, desemnat de Ministerul de Externe, responsabil cu recrutarea spionilor aleşi din rândul nobilimii.

Hazelwood nu putea spune cu exactitate de ce acceptase oferta lui Goldsworthy la vremea respectivă, de ce abandonase drumul spre pierzanie, pe care-l urmase cu paşi repezi, după ce tatăl său, contele de Vange, îl dezmoştenise pe când avea douăzeci şi cinci de ani, dar nu-şi regretase alegerea. Dacă într-o zi, Hazelwood juca „douăzeci şi unu” într-o magherniţă lugubră pentru a supravieţui, nu mai departe de ziua următoare, lenevea deja în eleganta cafenea a clubului lui Goldsworthy, Pantheon, fiind servit cu un profesionalism desăvârşit de personalul foarte competent de acolo. Înţelegerea prevedea că urma să locuiască la clubul lui Goldsworthy, împreună cu ceilalţi colegi de-ai săi spioni, lordul Blackstone şi căpitanul Clare, şi că, în schimbul unui an şi o zi de serviciu ca spion în slujba guvernului, toate datoriile lui aveau să fie plătite.

Lui Hazelwood îi plăcea clubul, cu cafeaua lui bună, cearşafurile curate şi croitorul excelent. Îi plăceau colegii săi spioni, Blackstone şi Clare. Avuseseră parte de nişte aventuri pline de adrenalină, în ciuda sectoarelor diferite ale Londrei care le fuseseră repartizate. Lui Blackstone, cu titlul şi cu reputaţia lui scandaloasă de afemeiat, îi fuseseră repartizate sălile de bal şi alcovurile din West End. Clare, cu faptele lui eroice de vitejie de la Waterloo, cutreiera locaţiile în care se adunau bătrânii soldaţi pentru a-şi exprima nemulţumirile. Cât despre el însuşi, reputaţia lui de depravat indolent l-a recomandat de la sine pentru bordeluri şi blestematele săli de jocuri unde se adunau tinerii ca să-şi toace averile, putând fi atraşi uşor în capcană de către agenţi străini, precum vicleanul conte rus, Malikov.

Hazelwood nu prea văzuse lumina zilei în lunile în care lucrase pentru guvern, dar spionajul i se potrivea şi îi plăcea să fie cu mintea limpede. Deghizarea lui era de beţiv notoriu, un bărbat care ducea patru sticle pe noapte. Kirby, croitorul clubului, născocise o serie de lavaliere pătate cu vin roşu şi veste care miroseau a coniac pentru a alunga suspiciunile celor pe care îi urmărea. În cele unsprezece luni în care fusese spion, niciunul dintre cei care-l văzuseră

într-un bordel sau într-o sală de jocuri nu-l creditase cu o minte suficient de limpede pentru a putea sesiza întâlnirile, schimburile sau chiar frânturile răzleţe de conversaţie. Astfel, a reuşit să intercepteze o serie de documente provenind de la Ministerul de Externe, înainte ca acestea să apuce să treacă din mâinile britanicilor în cele ale ruşilor.

La miezul nopţii, Goldsworthy îl chemase pe nepusă masă dintr-o misiune la o sală de jocuri unde ţinea sub observaţie drumul spre depravare pe care-l alesese un tânăr nobil care avea un frate cu legături în Ministerul de Externe, ceea ce îl putea transforma într-o potenţială ţintă pentru Malikov şi grupul lui.

Acum Hazelwood îşi dorea să-şi astupe urechile cu dopuri din bumbac. Larma caracteristică orelor de vârf ale unei zile obişnuite la Londra, făcută de caii şi roţile care treceau pe caldarâm şi de la vânzătorii care îşi strigau marfa, se auzea chiar şi din interiorul trăsurii. Pentru că nu avea nimic altceva de făcut decât să aştepte, s-a concentrat pe puţinele lucruri pe care le ştia despre fată şi despre tatăl ei dispărut.

Goldsworthy îi arătase o scrisoare trimisă în urmă cu un an de George Fawkener vărului său, Teddy Walhouse, în care îl ruga să aibă grijă de fiica lui dacă nu avea să se mai întoarcă din misiune. Şi, în cele din urmă, bărbatul chiar dispăruse. Guvernul o preluase pe fată de la partenerii străini şi o repatriase la Londra, dar familia nu o primise cu braţele deschise, aşa cum speraseră.

Goldsworthy, ca de obicei, nu îi oferise niciun detaliu despre soarta tatălui, dar îi spusese lui Hazelwood că fata susţinea sus şi tare, în ciuda circumstanţelor destul de evidente, că tatăl ei era în viaţă şi că guvernul ar trebui să-l caute. Se pare că ruşii erau destul de interesaţi de ceea ce ştia tânăra despre călătoriile tatălui ei. Trebuia să pună mâna pe orice hârtie aflată în posesia ei.

Hazelwood a înţeles ceea ce Goldsworthy evitase să-i spună. Guvernul avea o problemă. O tinerică oarecare ştia mai multe decât ar trebui despre secretele guvernamentale. Ministerul de Externe îi spusese o

minciună despre tatăl ei dispărut, dar ea întorsese complet situaţia în favoarea ei. Ar putea chiar să ştie ce plănuise tatăl ei. Misiunea lui Hazelwood era clară – să nu o lase să cadă în mâinile inamicului.

El nu-şi făcuse încă niciun plan pentru a-i câştiga încrederea. Urma să se prezinte drept ofiţerul de protocol desemnat în cazul ei, pentru a o însoţi la ceremonia de învestitură în care regele avea să-i ofere postum tatălui ei titlul de cavaler. Era de la sine înţeles că nu ar avea niciun motiv să-l suspecteze de spionaj. Cu toate acestea, încă nu-i era clar cum avea să obţină mai multe informaţii de la ea doar dintr-o discuţie despre o scurtă ceremonie oficială. Chiar şi ultimul idiot ar putea învăţa să îngenuncheze pe o pernă de catifea roşie şi să facă cei câţiva paşi ceruţi de etichetă pentru a nu sta în calea Alteţei Sale Regale.

O bătaie rapidă în uşa trăsurii l-a readus la realitate. Tânărul pe care l-a angajat să nu scape din ochi ţinta a deschis uşa şi l-a anunţat:

— Fii pe fază, şefu', doamna în negru a ieşit din bancă.

Hazelwood şi-a apucat în grabă pălăria şi s-a strecurat din trăsură pe trotuar. Nu era în plan să o lase pe fată să umble nesupravegheată prin Londra. Soţii Hammersley au fost anunţaţi că trebuia să îşi facă apariţia, deci, ce se întâmplase? El i-a spus vizitiului să mişte caii de pe loc şi a sărit pe stradă, evitând vehiculele, cu ochii aţintiţi pe grupul care se afla la intrarea cu coloane a băncii.

Îi recunoscuse dintr-o singură privire pe bătrânul George Hammersley, pe fiul său, Frank, şi pe fiica, Violet, acum soţia prietenului şi colegului lui spion, Blackstone. Figura necunoscută din grup era o femeie într-o ţinută austeră, purtând o rochie de doliu, cu o mână sprijinită pe braţul bătrânului Hammersley. Hazelwood a privit-o în timp ce stătea în capul treptelor. O bonetă maro urâtă, cu un voal negru ca tăciunele, îi ascundea faţa, iar rochia neagră prea largă, cu poalele târându-i-se pe pietrele umede, ascundea cea mai mare parte a siluetei ei. Din câte şi-a putut da seama, nu era vreo frumuseţe.

Micul grup s-a oprit când Hazelwood a ajuns la baza treptelor largi. Era evident că familia Hammersley nu şi-a dat seama de pericolul la care au supus-o, expunând-o în felul acesta. Hazelwood şi-a ridicat privirea, intenţionând să o surprindă pe cea a lui Violet, când doamna în negru a început să se clatine de parcă i-ar fi fugit pământul de sub picioare. A început să se prelingă şi, alunecând din strânsoarea însoţitorului ei, a căzut pe spate.

Instinctiv, Hazelwood a făcut un pas înainte.

„Ei bine, domnişoară Fawkener, să nu spui că nu ai noroc! În loc să cazi în braţele inamicului, cazi în braţele mele.”

A căzut, fluturându-şi fustele, ca o pasăre împuşcată, cu aripile lipsite de vlagă. Cu un mormăit, Hazelwood s-a clătinat pe spate în timp ce amortiza impactul siluetei ei inconştiente. Boneta i s-a mişcat de pe cap şi s-a trezit strângând la piept primul corp de femeie complet îmbrăcat pe care îl ţinuse în braţe în mai bine de un an. Hainele îl înşelaseră. Fata era uşoară şi delicată şi corpul îi era prins în ceea ce părea a fi un corset asemănător unei armuri medievale. Nu e de mirare că leşinase. Capul i s-a lăsat pe spate peste braţul lui, iar boneta i-a căzut, cu panglicile negre legate de gâtul ei alb. A privit în jos la curba unui obraz neted, la genele drepte şi întunecate şi la părul des şi lucios, la fel de întunecat ca nişte câmpuri golaşe în miez de iarnă. Părul ei bogat fusese strâns la ceafă, nu era coafat în bucle spumoase în jurul feţei, aşa cum era la modă. Avea un profil bine conturat, o frunte înaltă şi un nas lung şi drept, cu o uşoară umflătură în mijloc, care o salva de la perfecţiunea rece. El i-a desfăcut panglicile bonetei şi a luat-o în braţe, punându-i un braţ sub genunchi.

— Unde pot să o duc? a întrebat-o pe Violet.

— În biroul meu. Imediat. Mă tem că a avut o zi plină de evenimente care au afectat-o foarte mult.

— Şi e strânsă la fel de tare ca punga funcţionarului de la fisc, a mormăit Hazelwood.

Se întreba, nu pentru prima dată, cum reuşeau femeile să respire, când aveau plămânii strânşi, ca o brânză

într-o presă. La ordinul lui Violet, uşile s-au deschis şi angajaţii băncii au început să se agite, în biroul ei, Hazelwood a pus fata inconştientă pe o canapea joasă, albastră, şi a întors-o într-o parte, cu faţa spre el. În timp ce îi lua pulsul într-un punct aflat sub bărbie, a auzit-o pe Violet trimiţându-şi fratele şi tatăl să-i aducă un întăritor.

— Ai ceva ascuţit? O foarfecă? a întrebat el, întinzând mâna.

Imediat, Violet i-a pus grăbită un cuţit de hârtie cu mâner de os în palma deschisă. Hazelwood a înfipt vârful în rândul de nasturi acoperiţi cu pânză înşiruiţi pe şira spinării şi i-a desfăcut. Aşa cum se aşteptase, era strânsă precum o gâscă.

A tăiat legăturile jupoanelor şi şireturile corsetului în dreptul taliei şi a trecut din nou cu cuţitul pe spirala de legături care îi ţinea închis corsetul simplu de muselină. Când a desprins părţile laterale ale corsetului, pliurile şifonate ale cămăşuţei erau lipite de pielea spatelui. Oricine fusese cel ce o ajutase pe fată să se îmbrace se pare că avusese un simţ al modei demn de un torţionar medieval.

A răsucit-o pe spate şi i-a tras jumătatea de sus a rochiei negre rigide de pe umeri şi de pe braţe. Corsetul ei era groaznic de urât, aproape la fel de urât ca rochia, iar el nu s-a putut abţine să nu-l smulgă şi pe acesta, lăsând la iveală umerii albi şi vârfurile rotunjite ale sânilor ei, urmărindu-i mişcările pieptului. I-a luat una din mâinile mici în a lui şi i-a scos mănuşa, gândindu-se să-i frece mâna şi, poate, să o ajute astfel să-şi revină în simţiri. Cealaltă mână a ei strângea un mic volum albastru. Nici măcar în timpul leşinului nu scăpase cartea din mână. Nu putea să vadă titlul, dar şi-a dat seama de cât de valoroasă era pentru ea, după cât de strâns o ţinea. I-a încălzit mâna liberă între palme. Misiunea lui avea să fie mai uşoară decât crezuse. Îi era datoare. Trebuia doar să-i relateze că fusese pe cale să intre în bancă pentru întâlnirea lor programată deja, când a leşinat. Era destul de bucuros să-i poată fi de ajutor în acest moment şi, desigur, pregătit să o ajute şi mai mult în săptămânile care urmau.

Ea nu a tresărit. Obrajii ei palizi nu dădeau semne de înroşire. Nu-şi amintea să mai fi văzut o expresie de un calm atât de perfect pe chipul unei femei până atunci. Fetele necăsătorite de care şi-a amintit şi pe care le cunoscuse în perioada de dinainte de căderea în dizgraţie nu fuseseră niciodată atât de senine. Buclele lor săreau, genele fluturau, iar sânii li se ridicau în mod intrigant într-o mişcare constantă care atrăgea privirea – cel puţin aşa i se întâmplase lui. Jane Fawkener dormea ca o prinţesă sub puterea unei vrăji şi pe faţa ei Hazelwood nu vedea numai simplitatea, ci şi demnitatea, o demnitate nepătată care îl făcea să simtă povara anilor săi de depravare. S-a întrebat brusc cum de prinţul din poveste, aplecat asupra frumoasei adormite, îndrăznise s-o trezească cu un sărut. Hazelwood nu mai fusese tentat să sărute o femeie, darămite o fată castă, de foarte mult timp. Dar prinţii erau cu totul diferiţi de nişte pierde-vară ca el. Era privilegiul lor să sărute o prinţesă şi să o revendice.

A simţit o atingere uşoară pe umăr şi s-a întors spre Violet.

— Hazelwood, a spus ea încet, ce noroc pe domnişoara Fawkener că ai apărut la momentul potrivit!

— Deloc. Sunt ofiţerul de protocol care i-a fost repartizat.

Sprâncenele întunecate ale lui Violet s-au ridicat puţin.

— A, deci această atitudine galantă absolut spontană este, de fapt, o sarcină guvernamentală.

— În totalitate.

A zâmbit trist. Avea o misiune de îndeplinit. Ar trebui să studieze cartea din mâna lui Jane Fawkener, nu chipul ei.

— De ce ţine o carte în mână, Violet?

— Este un cadou de la tatăl ei.

Cu o mână, Hazelwood a tras uşor de volumul subţire printre degetele fetei până când a putut citi titlul. *Ghidul vânătoarelor de soţi.* S-a încordat. Titlul l-a adus înapoi cu picioarele pe pământ. Fata nu deţinea documente secrete, nicio hartă a călătoriei tatălui ei şi, până la urmă, nu era o

prinţesă, ci o tipologie comună de femeie care urmărea să se ajungă în urma căsătoriei. S-a uitat la Violet în căutarea unei explicaţii. S-a rezumat la a ridica din umeri. Expresia ei i-a sugerat că nu va trăda o altă femeie.

— Domnişoara Fawkener ar putea să nu-şi dorească să se trezească cu un ofiţer de protocol necunoscut care se uită la ea când este dezbrăcată. Îţi sugerez să ieşi şi să ne laşi pe mine şi pe asistentele mele să o ajutăm să se îmbrace înainte de a-i zice ce ai de zis.

— Ai dreptate.

A privit în jos la fecioara adormită. Nu putea să facă legătura între figura serioasă şi preocuparea frivolă de a căuta o aventură amoroasă la Londra. El ar fi trebuit să facă un pas înapoi şi să o lase să se trezească în prezenţa unei femei, dar nu a putut să dea drumul mâinii micuţe înainte de a vedea cel mai mic semn de revenire. El i-a desfăcut degetele slăbite din ale lui şi şi-a lăsat degetul mare în palma ei.

Violet a vorbit din nou.

— Nu ştii niciodată, prietene, dar s-ar putea ca, după o trezire bruscă, doamna să se îndrăgostească de primul bărbat pe care îl vede.

— Ei bine, asta ar fi o lovitură teribilă pentru o debutantă aflată la vânătoare de soţi, a spus el vioi. O să-i anunţ pe tatăl şi pe fratele tău că e în grija ta, dar promite-mi că îi vei găsi ceva decent de purtat şi vei arunca pe foc această rochie. Şi, Violet, aş prefera să mă prezint domnişoarei, dacă se poate.

Violet i-a aruncat o privire şireată.

— Cum doreşti.

El a dat din cap. A luat mâna mică şi a pus-o uşor pe canapea, iar fata a răsuflat profund, tremurând. Ochii ei s-au deschis şi pentru o clipă o licărire întunecată, plină de inteligenţă ascuţită i-a întâlnit privirea. Mâna în care se afla cartea s-a strâns şi mai tare.

Buzele ei s-au mişcat pentru a rosti un „Mulţumesc”. Apoi, cu un fluturat din aceleaşi gene drepte, mişcându-se uşor, ca o frunză care cade, ochii i s-au închis din nou.

Hazelwood s-a ridicat. Până la urmă, nu fusese decât o simplă privire, nimic care să-i tulbure liniştea, nimic care să îl oprească să-şi ducă la îndeplinire misiunea. Doar că acei ochi fuseseră neaşteptat de atenţi, deloc ameţiţi, iar el fusese surprins că o privise precum un bărbat tânjind după un sărut de la o prinţesă adormită.

Capitolul 3

Un avantaj al acestui mic volum este că a fost scris de o femeie. Veţi fi citit în prelegerile, predicile, broşurile şi istoriile publicate ale omenirii liste întregi ale nebuniilor şi slăbiciunilor feminine. Lumea literelor pare că judecă femeile ca fiind sexul slab în ceea ce priveşte intelectul şi caracterul, precum şi trupul. Prostii. Acele volume au fost scrise de bărbaţi. Puteţi arunca toate cărţile scrise vreodată de bărbaţi pe tema iubirii sau a căsătoriei în Tamisa şi tot nu vor stăvili forţa acestora, iar acele volume nu vor diminua printr-un singur afront adevărata forţă şi caracterul unei femei.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Când Hazelwood s-a întâlnit a doua oară cu Jane Fawkener, îşi regăsise stăpânirea de sine. La urma urmei, nu era nimic în privirea unei fete ameţite care să-l tulbure pe un bărbat cu experienţă în viaţa mondenă de oraş. I-a luat un minut să noteze şi să aprobe schimbările aduse de sfaturile lui Violet. Cu o postură dreaptă şi îmbrăcată într-o rochie din mătase maro, lucioasă, cu o paloare în obraji, ca rozul norilor în lumina răsăritului, fata avea o înfăţişare destul de ştearsă, până când i-a întâlnit privirea, ochii ei strălucind cu acea agerime a minţii care părea a fi mult prea mult pentru liniştea unui bărbat.

A schiţat o plecăciune rapidă în faţa ambelor doamne.

— Domnişoară Fawkener, permite-mi să mă prezint. Sunt Hazelwood, ofiţerul de protocol desemnat, îţi stau la

dispoziţie, pentru a te ajuta să te pregăteşti pentru ceremonia de învestire a tatălui dumitale.

Pentru o clipă, ea a rămas tăcută, rezumându-se să-l studieze cu o privire evaluativă, inteligentă. A simţit cum analizează modul în care părul i se ondula într-o tunsoare la modă, felul în care lavaliera lui albă era fixată într-o manieră elegantă, strălucirea vestei sale de mătase cenuşie şi luciul ostentativ al cizmelor. Părea să nu-şi dea seama de propria ei înfăţişare în timp ce o evalua pe a lui. Ştia ce efect ar avea orice londonez îmbrăcat în haina albastră şi pantalonii gri pe care croitorul clubului i-a făcut pentru el, dar Jane Fawkener avea aerul unei femei care nu era preocupată de aspectele extravagante ale modei sau de zorzoane strălucitoare.

— Îţi mulţumesc pentru interesul de a mă consilia, dar nu voi avea nevoie de un ofiţer de protocol.

Mâinile i-au rămas încrucişate în poală în jurul micului volum albastru.

Hazelwood i-a aruncat o privire lui Violet, ale cărei sprâncene ridicate şi ochii vioi i-au dezvăluit cât de mult o amuza situaţia lui.

— Vă voi lăsa să vă rezolvaţi problemele. Domnişoară Fawkener, ai tot sprijinul meu, orice ai decide.

Le-a zâmbit amândurora şi şi-a luat la revedere.

*

Jane l-a studiat pe ofiţerul de protocol al guvernului. Nu era nimic în atitudinea lui care să-i sugereze că era un simplu… funcţionar. A bănuit că avea treizeci şi ceva de ani. Era mai înalt şi mai lat în umeri decât se aşteptase şi arogant de frumos. Părul lui întunecat avea nuanţe strălucitoare foarte intense. Avea sprâncene drepte, un maxilar ferm şi o gură cu buze pline, de o simetrie plină de senzualitate. Era mult prea multă siguranţă în ochii lui verzi jucăuşi. Şi-a lăsat privirea să cadă. Dădea impresia unei prezenţe foarte puternice. Nu era obişnuită cu îmbrăcămintea englezească. Nu purta pantaloni şalvari, nici

caftan sau tunică. În schimb, lâna cenuşie a pantalonilor îi expunea conturul picioarelor, iar haina avea o croială care nu ascundea nimic din masculinitatea lui.

Când a ridicat din nou privirea, a observat că ochii lui verzi o ţintuiau şi că îi răspunsese cu aceeaşi măsură examinării ei directe. Şi-a luat un răgaz pentru a-şi calma mâinile aşezate în poală şi pentru a-şi reveni. Instinctul îi spunea că era un adversar la fel de crâncen precum orice bandit nemilos şi înarmat sau ca orice oficial rapace a cărui palmă trebuia umplută în mod repetat cu o cantitate îndestulătoare de monede. Ea şi-a spus că nu avea de ce să se teamă de el. Nu era vreun han viclean care să pocnească din degete şi să o închidă într-o peşteră sau să ordone să-i fie tăiat vreun membru. Poate că fusese un semn de slăbiciune să leşine în braţele lui, dar acum se afla sub protecţia lui. Muşchii i s-au încordat, iar spatele i s-a îndreptat.

— Domnişoară Fawkener, a început el din nou, cu un timbru calm în vocea joasă.

A mai făcut un pas spre ea. Nu a fost un pas mare. Mai rămăsese ceva distanţă între ei, dar apropierea lui o încălzea ca şi cum s-ar fi apropiat de un foc aprins în vatră într-o noapte rece. Privirea i s-a schimbat în timp ce cântărea din ochi care soluţie ar fi fost mai potrivită, de a sta lângă sau vizavi de ea. A ales varianta de a sta în faţa ei, pe canapeaua pe care ea zăcuse mai devreme, iar ea şi-a îndepărtat privirea de la acel loc.

— Pentru că ai lipsit o vreme din Anglia, permite-mi să te ajut în aceste zile de acomodare. O să răspund la oricare din întrebările pe care le ai despre cum decurge ceremonia de învestitură în sine şi despre societatea londoneză în general.

— Mulţumesc. Sunt sigură că îmi vrei tot binele, domnule Hazelwood…

Nu era deloc sigură de acest lucru, dar tatăl ei ar fi sfătuit-o să încerce să-i ofere puţină miere înainte de oţet.

— …doar Hazelwood.

Ea a clipit când a auzit asta, nedumerită de absenţa

apelativului „domn”. Nu i-a fost de ajutor. Numele lui, simplu şi lipsit de titulatura oficială, invita la intimitate. S-a înfiorat uşor.

— A mă sfătui în această chestiune ar fi o pierdere de timp atât din partea dumitale, cât şi a mea, deoarece nu intenţionez să particip la o ceremonie care nu-l onorează pe tatăl meu.

Una dintre sprâncenele lui s-a arcuit.

— Regelui i-ar putea fi destul de dificil să-i retragă titlul tatălui dumitale.

— Sunt sigură că regele va face ceea ce are dreptul să facă, chiar şi fără prezenţa mea.

El nu a răspuns, nu a lăsat să se înţeleagă că refuzul ei de a participa la repetiţia ceremoniei a avut vreun efect asupra lui. Dacă putuse să citească ceva pe chipul lui, fusese doar o urmă de amuzament când i-a auzit opinia. S-a lăsat pe spate, cu braţele întinse de-a lungul marginii curbe a tapiţeriei canapelei. Avea senzaţia că pusese stăpânire pe canapea.

— Dacă vrei să-mi mulţumeşti pentru faptul că te-am prins mai devreme în timp ce cădeai pe trotuarul destul de dur din Londra, aceasta ar fi ocazia perfectă.

Şi-a îndreptat umerii. Schimbarea subiectului nu a fost mai puţin provocatoare decât remarcile lui anterioare. Nu-şi amintea să fi leşinat niciodată. El a profitat de momentul ei de slăbiciune pentru a avea un avantaj asupra ei. A ţinut să clarifice această chestiune. Nu ar trebui să rămână cu impresia că ar fi o domnişoară delicată, care are nevoie de protecţie.

— Eu nu leşin, să ştii. De regulă.

— Dar, tot de regulă, cred că nu porţi corsete mai strânse ca un şurub elisabetan[1].

— De unde ştii… O…

Anumite detalii despre întâlnirea lor anterioară au năpădit-o şi a simţit cum îi iau foc obrajii. Şi-a reprimat sentimentul de jenă. Stânjeneala şi roşeaţa în obraji era un alt lucru pe care nicio femeie raţională nu le-ar fi lăsat să se

1 Instrument de tortură din epoca elisabetană

vadă. În mod evident, nu se gândea să se ocupe de ţinutele ei, ci, mai degrabă să pună stăpânire pe o canapea.

— Hainele mi-au fost împrumutate de nişte femei foarte evlavioase, aşa că sunt sigură că nu au fost un test pentru virtutea dumitale.

La fel ca el, era îmbrăcată după moda englezească, cu o rochie şi fără voal. Nu putea să se uite la el din spatele paravanului de plasă al unui *chadri,* ascunzându-şi astfel sentimentele. Încerca în mod deliberat să o provoace, testându-i punctele slabe, aşa cum ar face orice inamic.

— Poate că nu vei leşina din nou, domnişoară Fawkener, dar societatea londoneză le poate pune piedici celor neiniţiaţi, unele la care nici măcar nu se gândesc.

Ea şi-a ridicat bărbia. Era ceva ce ar fi spus şi tatăl ei. Indiferent dacă s-ar fi îmbrăcat adecvat, un gest, o întorsătură de frază, un indiciu de conversaţie ratat sau chiar felul în care ar fi ales un scaun pe care să se aşeze, ar putea să o catalogheze drept o intrusă. Nu fusese învăţată să se comporte precum o nobilă britanică, totuşi, trebuia să arate şi să joace acest rol pentru a dovedi că tatăl ei trăia.

— Voi găsi oameni de încredere care să mă sfătuiască.

— Ai găsit deja unui în persoana lui Lady Violet. Lasă-mă să fiu şi eu unul. Îţi stau la dispoziţie absolut benevol pentru ceremonia de învestitură.

În vocea lui era doar acea notă de compasiune care a făcut-o să simtă un nod în gât, de parcă ar fi intenţionat să o ajute. Apoi a clătinat din cap.

— După cum ţi-am spus… Hazelwood, nu am nicio intenţie să particip la o ceremonie care anulează din start adevărul despre tatăl meu.

— Situaţia *dumitale* este cea care mă preocupă. Vrei să te duc la familia dumitale?

Încă o dată a avut o reacţie care a surprins-o. Familia tatălui ei nu avea de gând s-o accepte. Privirea ei a căzut în poala lui, ceea ce a fost o greşeală, croiala perfectă a ţesăturii pe muşchii lui indicându-i încă o dată cât de modestă era rochia ei englezească. Mâinile i s-au strâns pe

cartea pe care o ţinea în poală.

— Vreau să îţi mulţumesc şi să te las să îţi vezi de treburi.

— A, atunci avem o problemă. Mi-e teamă că nu am voie te las singură, domnişoară Fawkener, până când regele însuşi aşază Ordinul Sfântului Mihail şi al Sfântului Gheorghe în jurul gâtului dumitale frumos şi îţi va permite să te îndepărtezi de prezenţa sa regală sau până când vei alege un soţ care să preia acest rol în locul meu. Deci, hai să ajungem la o înţelegere. Vrei să devii o tânără vânătoare de soţi?

El i-a aruncat acea privire jucăuşă din ochii verzi. Părea extrem de cordial. Nu avea nicio armă la vedere. Nu venise la întâlnirea lor cu nişte gealaţi care mânuiau iataganul, dar nu se lăsa păcălită. Deşi el a întrebat-o ce îşi doreşte, tot el fusese cel care a condus discuţia. Şi-a dat seama că gestul ei de a strânge cărţulia în poală i-a semnalat importanţa pe care i-o acordă. Asta nu ar fi trebuit să se întâmple. Văzuse cartea şi, fără îndoială, îi citise titlul. Singura mişcare inteligentă ar fi să zâmbească precum o imbecilă, o femeie leşinată ţinând strâns o carte, sperând că, prin magie, volumul subţire i-ar putea aduce şi mâna unui gentleman. Poate că cea mai bună strategie ar fi să joace în continuare acest rol. Cu o perspectivă schimbată brusc, ea a perceput cartea ca pe o disimulare perfectă a intenţiilor ei. Poate că acesta a fost mesajul tatălui ei. Îi spunea să joace un rol, aşa cum făcea atât de des în călătoriile sale.

S-a uitat la adversarul ei.

— Femeile *vânează* soţi în Anglia?

O strălucire de amuzament i-a luminat ochii.

— O, desigur. În toate parcurile, teatrele şi sălile de bal din Londra.

— Atunci, o voi face şi eu.

Odată cuvintele rostite, atitudinea lui s-a schimbat brusc. Zâmbetul lui arogant s-a stins. În mod involuntar, a resimţit imediat lipsa acelui zâmbet. Nu ar trebui să-i pese că acest străin a considerat-o drept o sursă de amuzament

sau de dispreţ. Dacă vânătoarea de soţi reuşea să păcălească guvernul şi să creadă că a renunţat să-şi mai caute tatăl, avea să o facă. Între timp, spionii guvernului aveau să-şi mai piardă din vigilenţă sau aveau să fie retraşi din activitate. Pentru început, trebuia să-l păcălească pe bărbatul din faţa ei.

S-a ridicat şi i-a întins o mână pentru a o ajuta să se ridice. Ea a presupus că era un gest de politeţe. Niciun bărbat din Halab nu şi-ar oferi mâna în public unei femei, dar ea nu era în Halab şi probabil că Hazelwood nu auzise niciodată zicala: „Mai bine să te înjunghii în mână decât să atingi mâna unei femei”. Ea a ezitat doar o clipă. Trebuia să se dezveţe de obiceiurile dobândite în ultimii nouă ani. Deghizarea ei depindea de modul în care dovedea că îi erau familiare obiceiurile englezeşti. A luat mâna pe care i-a oferit-o şi l-a lăsat să o ajute să se ridice în picioare. Încă o dată simţea că o ia cu ameţeală, dar strânsoarea lui o susţinea în poziţie dreaptă. Ea şi-a ridicat privirea şi a întâlnit-o pe a lui. Oricât de şocant era să se uite direct în ochii unui bărbat, a simţit că trebuie să arate rezistenţă, nu supunere, dacă voia să obţină vreun avantaj în faţa unui asemenea om.

— Dacă ar fi fost doar o chestiune legată exclusiv de rege, ţi-aş fi spus-o direct, domnişoară Fawkener, a spus el cu prietenie. Dar regii au miniştri şi supuşi, secretari şi cancelari, toţi au un interes personal de a acorda Ordinul Sfântului Mihail şi Sfântului Gheorghe tatălui tău. Habar nu ai de forţele guvernamentale cu care te războieşti.

Ea a desluşit în cuvintele lui avertismentul pe care i l-a transmis în mod intenţionat. Nu ştia de ce, dar guvernul dorea ca tatăl ei să rămână un erou mort.

Hazelwood a dat sens fiecărui cuvânt pe care îl spusese atunci când a avertizat-o că avea să fie în permanenţă lângă ea. A escortat-o, conform obiceiurilor englezeşti, de la biroul lui Lady Violet până la o trăsură neagră, înghesuită pe trotuarul din faţa treptelor clădirii băncii. Să meargă la braţul unui domn era un gest total neobişnuit pentru ea, de intimitate expusă în mod public. A

fost ceva neobişnuit pentru ea, dar i-a şi legat unul de celălalt. Apropierea lui Hazelwood, înălţimea lui, felul lui distinct, masculin, de a se mişca şi forţa braţului său i-au ameţit simţurile. S-a prefăcut că se simţea bine, dar adevărul era că nu se simţea deloc confortabil. La ieşirea din bancă, Londra s-a prăbuşit din nou peste ea, ca un val puternic de zgomot şi de mişcare, împins de o rafală de vânt rece, mirosind a apă de mare şi a bălegar, ceea ce a făcut-o să se lipească mai strâns de braţul lui. Hazelwood a tras-o mai aproape de el.

— Barca dumitale încă se mai leagănă?

Ea a dat din cap. Era mai uşor să recunoască faptul că nu scăpase încă de efectele călătoriei lungi pe mare.

— Atunci, hai să mergem la hotel.

A condus-o pe trepte spre trăsura neagră. În Halab, călătorise numai cu măgarul. A fost greu să-şi imagineze că trăsura din faţa ei va susţine greutatea unui bărbat de statura lui Hazelwood, darămite pe amândoi. Un tânăr într-o haină de culoare neagră şi o pălărie neagră ţinea uşa deschisă. O treaptă îngustă de fier atârna la picioarele lor.

Ea a strâns mai tare mâna lui Hazelwood când a pus piciorul pe scară. S-a aplecat ca să intre în trăsură, care s-a balansat sub greutatea ei. S-a aşezat în colţul îndepărtat al scaunului din piele cu faţa în direcţia de mers şi a închis ochii pentru a nu mai simţi mişcarea.

Hazelwood a urmat-o înăuntru, făcând ca trăsura să se legene din nou. Cu o mână, i-a împins fustele întinse, când s-a aşezat lângă ea. Ţesătura rigidă s-a atins de picioarele ei şi şi-a dat seama că îşi trădase ignoranţa cu privire la eticheta englezească, pentru că nu aranjase fustele scăpate de sub control. Hazelwood purta o haină de lână cafenie, cu o pelerină pe umeri care o atingea. Hainele lor s-au atins, fără a mai ţine cont de conduita strictă a Halabului.

— Ţine ochii deschişi când ne aflăm în mişcare. Ameţelile vor trece, a spus el.

Ea a dat din cap, ţinându-şi mâinile încrucişate în jurul cărţii din poală. Ar fi vrut să fie singură pentru a o deschide

şi a studia acea hartă.

— Când ai fost ultima dată la Londra? a întrebat-o.

— Acum aproape zece ani.

— Şi pe unde ai mai fost de atunci?

A bătut în acoperişul trăsurii, iar vizitiul a pus vehiculul în mişcare. Imediat s-a simţit mai bine, ca şi cum capul şi corpul ei nu mai erau în dezacord unul cu celălalt.

— În Halab. Ştii unde este?

— Numai ca un punct pe o hartă. A fost un cutremur acolo, nu-i aşa?

— Acum patru ani.

— Presupun că, prin comparaţie, vei găsi Londra ciudată.

S-a lăsat pe spate în scaun şi şi-a întins picioarele, relaxat.

— Chiar aşa şi este.

S-a îndreptat şi s-a întors, dar în realitate nu era niciun loc în interiorul trăsurii în care să nu fie nevoită să-l privească. Nu se aşteptase ca el să vadă Londra prin ochii ei. Tatăl ei ar fi sfătuit-o să-l studieze ca pe oricare alt adversar.

— Îmi permiţi? Hazelwood a arătat spre cărticica din poală. Ea i-a aruncat o privire. Gura se lăsase într-o linie de dezgust. Instinctul ei era să apuce cartea în mod protector, dar ea şi-a deschis palmele şi l-a lăsat să i-o ia din mâini. A răsfoit cu degetul mare paginile până când a ajuns la cuprins. Crezi că această cărticică poate să te ajute să-ţi cadă în tolbă alesul?

— Ca o pasăre, vrei să spui? Bănuiesc că scriitorul nu sfătuieşte tinerele femei să ia în cătarea unei arme de foc viitorii logodnici.

El a râs, iar tonalitatea lui, scăzută, caldă şi sinceră, părea să reverbereze în ea, efect care trebuie să se datoreze faptului că erau prea apropiaţi, în intimitatea trăsurii.

— Cu toate acestea, domnişoară Fawkener, trebuie să recunoşti că titlul scriitorului sugerează că femeile sunt în căutarea unui trofeu de vânătoare.

— Un trofeu destul de ciudat, deoarece soţul este cel care va controla averea soţiei sale, stilul ei de viaţă, precum şi viitorul ei.

Nu se gândise să se căsătorească în Halab, unde taţii aranjau astfel de lucruri pentru fiicele lor. S-a întrebat preţ de o clipă dacă tatăl ei s-a gândit vreodată să o mărite. Râseseră de cele două oferte pe care le primise, iar ea îşi văzuse în continuare de traiul din casa tatălui ei şi de ajutorul pe care i-l acorda în activitatea lui. Soţii pe care îi cunoscuse în Halab erau cei cu care se certa în bazar, negustori care se târguiau dur şi bărbaţi precum Bilal, comerciantul de cămile, care i le oferea întotdeauna mai întâi pe cele mai pricăjite din turma lui, sau Nisos, comerciantul grec de hărţi, cu preţurile umflate. Faptul că a fost nevoită să aibă de-a face cu ei i-a ascuţit mintea, dar nu i-a colorat visurile referitoare la un soţ.

— Deci, de ce vrei să vânezi un soţ, domnişoară Fawkener?

Prea târziu, Jane şi-a dat seama că şi-a dezvăluit gândurile cele mai ascunse. Îşi dorea cartea. O voia înapoi în mâinile ei.

— Nu eşti de acord cu ideea scriitorului? Crezi că o femeie din Londra nu are nevoie de un soţ? Poate că şi-ar fi dorit ca toate acestea să fie adevărate, dar s-a gândit la cele două sute de lire. Cât timp a trăit cu tatăl ei, nu a avut nevoie de bani. Acum, că era singură, nu avea nicio sursă de venit. Îmi vreau cartea înapoi, mulţumesc.

A vorbit cu o voce puţin mai dură. Nu putea fi sigură că Hazelwood nu bănuia deja ceva despre carte şi, până nu va putea examina amănunţit volumul mic în intimitatea propriei camere, nu trebuia să-l lase să o studieze prea mult. Nu avea de unde să ştie în ce parte a cărţii tatăl ei ar fi ascuns adevăratul mesaj destinat doar ei.

Avea palma întinsă, aşteptând ca Hazelwood să i-o returneze. Nu-i putea evita privirea. El o urmărea cu atenţie.

— Bănuiesc că ar fi mai puţine femei care vânează soţi dacă mai multe doamne ar avea conturi bancare pe

numele lor. I-a pus cartea în mână. Ştii ce îţi doreşti de la un soţ, domnişoară Fawkener?

Ea ştia ceea ce nu îşi dorea – un bărbat care să-i citească intenţiile şi să se amestece în planul ei de a-şi recupera tatăl. A încercat să se gândească la ce s-ar fi aşteptat Hazelwood de la o adevărată vânătoare de soţi.

— Un bărbat cu influenţă, cu un nume respectabil şi cu un venit decent.

— Asta pune ştacheta destul de jos. Nu ai nicio preferinţă în privinţa persoanei sau a caracterului?

— Presupun că ai impresia că orice fată visează la un prinţ frumos.

A scuturat din cap.

— Deloc. Din experienţa mea, prinţii sunt graşi şi desfrânaţi, cu amante la fel de bătrâne ca bunica ta. Dar, dacă ai atât de puţine pretenţii, am putea să-ţi găsim un soţ în două săptămâni. Câte un bal din când în când, o apariţie sau două într-o lojă la operă, poate câteva plimbări prin parc şi un tip va cădea în genunchi şi îţi va oferi mâna în mod oficial, bineînţeles împreună cu o rentă generoasă.

Acel *noi* a deranjat-o. S-ar putea să aibă rău de mare, sau de pământ, sau orice altceva o făcea să se simtă atât de agitată, dar nu era proastă şi mai avusese de-a face cu bărbaţi care încercaseră să o manipuleze. Englezul avea o tactică diferită, dar obiectivul lui era acelaşi, în cele din urmă. Era un cuvânt care definea atitudinea lui. Era ceva ce ar spune tatăl ei. O să şi-l amintească în câteva momente.

Acum, că abia se obişnuise cu trăsura care se mişca în hopuri peste pietrele din caldarâm, de parcă ar fi trecut peste hârtoape într-un pârâu de munte, s-a oprit. Mâna lui Hazelwood era pe uşă.

— Sunt sigur că, atunci când vei deschide cartea, vei descoperi că autorul recomandă serviciile unei croitorese de lux înainte de a lua în cătarea puştii o ţintă. El a coborât şi i-a întins mâna. O să vin să te iau mâine-dimineaţă la zece.

Atunci i-a trecut prin cap cuvântul care definea atitudinea lui – obraznic. Salvatorul ei era un tip obraznic,

plin de aroganţa că ar putea face lucrurile să meargă aşa cum trebuie.

— Cred că voi citi mai întâi cartea.

Capitolul 4

Un scurt avertisment se impune în acest moment. După ce a ajuns la Londra şi a început să iasă în societate, tânăra vânătoare de soţi va fi înconjurată de mult mai mulţi domni decât este obişnuită să vadă acasă, în oraşul sau satul ei. Nici biserica satului, nici adunarea locală nu au atras vreodată mai mult de câţiva domni pe orbita ei, în timp ce natura marii metropole este să atragă oameni de toate rangurile şi caracterele, care se amestecă în mulţimea de londonezi în căutarea atât a faimei, cât şi a plăcerii, după cum le dictează caracterul. Cea care vânează soţi nu va şti la prima vedere care dintre aceşti domni are caracterul respectabil pe care îl caută. Toţi i se pot părea la fel de mondeni, la fel de ferchezuiţi. În loc să-şi piardă raţiunea la vederea atâtor domni laolaltă, i-am recomanda mai degrabă să-şi perfecţioneze obiceiul de a asculta cu atenţie discursul unui bărbat şi de a discerne de aici adevăratul său caracter. Acolo unde există indicii din felul lui de a vorbi că ar putea fi de fapt un ticălos, trebuie să ia măsuri şi să găsească surse de încredere în scopul aflării adevăratului lui caracter.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Când Hazelwood s-a întors în club, colegii săi spioni, Blackstone şi Clare, dezbrăcaţi până în talie şi purtând mănuşi de piele căptuşite, aveau o dispută atât verbală, cât şi fizică, într-un ungher al cafenelei întunecoase. Nate Wilde, omul bun la toate al clubului, aducea o tavă cu sendvişuri şi băuturi răcoritoare. Din când în când, Wilde îi încuraja sau le dădea câte un sfat celor doi combatanţi. Wilde, un tânăr de douăzeci de ani, salvat de la o viaţă de

infractor cu aproape zece ani în urmă, dobândise manierele, accentul şi, mai presus de toate, garderoba unui domn, deşi nicio ţinută la modă nu putea ascunde silueta butucănoasă şi îndesată a tânărului şi rânjetul său care îi dezvăluia dinţii şi urechile proeminente. Făcea o cafea excelentă, cunoştea în amănunţime străzile Londrei şi nu ezita să le dea o mână de ajutor gentlemenilor care locuiau în club dacă erau implicaţi într-un conflict de ordin fizic.

Întrucât regula clubului spunea că era strict interzis consumul de alcool, punch-ul aburind pe care Wilde îl servea, cel mai probabil era preparat din ceai, mirodenii şi lapte fierbinte. Nici pe Hazelwood şi nici pe Blackstone nu i-a afectat decizia de interzicere a băuturilor spirtoase, deşi Clare a mormăit ceva. Ironia deghizării obişnuite a lui Hazelwood din ultimul an era că, deşi treaz, purtase lavaliere pătate cu urme purpurii de vin şi veste care miroseau a coniac. Îi plăcea să fie treaz, îi plăcea să aibă mintea limpede şi reflexele rapide. Acceptase de bunăvoie beneficiile abstinenţei de la băutură, ţinând cont de faptul că dezavantajele erau neînsemnate. Abstinenţa permanentă de la băutură te făcea să devii umil. Îl putea face pe un om să conştientizeze nebuniile din trecut, judecăţile greşite şi momentele în care dăduse dovadă de lipsă de caracter.

Prietenii lui au schimbat încă o serie de lovituri până când Blackstone a primit o lovitură puternică. Transpirând şi gâfâind, cei doi adversari l-au lăsat pe Wilde să le scoată mănuşile şi să le dea prosoape. Îi plăcea în mod deosebit cafeneaua clubului, cu tavanul înalt şi curbat, canapele lungi şi confortabile şi absenţa oricăror influenţe feminine.

Nu avea fraţi, iar prietenii săi de la şcoală îl uitaseră pe măsură ce începuse să-şi piardă averea. În schimb găsise nişte prieteni noi în cei doi bărbaţi cu o inteligenţă ascuţită şi o apreciere corectă a unei dispute adevărate.

— Hazelwood, ţi-ai cunoscut fata? l-a întrebat Clare, luând o cană de punch şi încreţindu-şi nasul peste băutura aburindă.

— Ce fată? Un caz nou? Blackstone îşi usca părul cu

prosopul. Goldsworthy te-a scos din tura de noapte?

Hazelwood a dat din cap.

— Fata este fiica agentului dispărut.

— George Fawkener? Mai spune-mi o dată unde a dispărut.

Blackstone şi-a aruncat prosopul deoparte şi a luat o cană de la Wilde care se strecura discret printre ei.

— Undeva între Kurdistan şi Kabul.

— Ce s-a întâmplat cu el?

Blackstone a luat prima înghiţitură din băutură, iar Hazelwood a ridicat o sprânceană.

— Ai impresia că Goldsworthy ne-ar da asemenea detalii? Fawkener a fost sugrumat, sau decapitat, sau aruncat dintr-un minaret din Bokhara. În orice caz, a fost lăsat pradă câinilor.

— Şi ce a făcut guvernul pentru nefericit? a întrebat Clare.

Cei trei prieteni s-au uitat unul la altul. Ei ştiau răspunsul la această întrebare. Absolut nimic. Ministerul de Externe avea obiceiul de a-i trata pe agenţii pierduţi ca pe nişte turişti aflaţi pe cont propriu pe teritoriu străin, pentru care nu puteau oferi niciun ajutor, nici răscumpărare. Cu doi ani mai devreme, Blackstone şi-a cheltuit averea personală răscumpărându-l de la un insurgent grec pe fratele său vitreg şi pe alţi doisprezece oameni luaţi ostatici.

Hazelwood a simţit un sentiment de compasiune pentru Jane Fawkener. Probabil că pentru ea tatăl era o persoană extrem de importantă.

— Ministerul de Externe a aranjat ca Majestatea Sa, regele, să-i ofere postum titlul de cavaler eroului căzut la datorie.

Clare a pufnit şi a lăsat din mână băutura, dezgustat.

— Un pic de consolare. O tinichea de argint într-o cutie de catifea.

Hazelwood s-a întins pe canapeaua lui preferată.

— A, nu, prietene. Va avea loc o ceremonie completă de învestitură, cu drapel, cu panglică şi personaje regale.

Fiica lui Fawkener va primi onoarea în numele tatălui ei. Aici îmi fac eu intrarea în scenă. Sunt ofiţerul de protocol responsabil cu pregătirea fetei pentru ceremonie.

Clare l-a salutat milităreşte.

— Este drăguţă?

Întrebarea nu ar fi trebuit să-l surprindă. Până la urmă, era o întrebare absolut normală. Glumiseră în tot acest an că binefăcătorul lor misterios şi şeful spionilor, Goldsworthy, avea o fiică urâtă ascunsă pe undeva, pe care avea de gând să le-o bage pe gât unuia dintre ei. Dar Hazelwood şi-a dat seama că nu prea ştia ce să răspundă. Jane Fawkener nu era drăguţă, dacă era să se ia după standardele convenţionale, dar dorise s-o trezească cu un sărut, un impuls ciudat pentru un bărbat cu experienţa lui.

Blackstone a continuat:

— Mai exact, Hazelwood, de ce toată această şaradă din partea guvernului? De ce vrea Ministerul de Externe să o urmăreşti pe fată?

Dacă era cineva capabil să pună degetul pe rană, acela nu putea fi decât Blackstone. Hazelwood şi-a tras mai aproape cana lui de punch.

— Este vorba mai degrabă de un caz de protejare a secretelor britanice în faţa inamicului. Goldsworthy bănuieşte că vor încerca să pună mâna pe nişte documente de la ea.

— Nimeni nu i-a încredinţat documente importante, nu-i aşa?

Ca soldat profesionist, Clare ura când guvernul se folosea de civili lipsiţi de pregătire militară pentru propriile interese.

— Categoric nu, dar fata insistă că tatăl ei este în viaţă şi pare să-i cunoască traseul. Cu alte cuvinte, ea ştie mai mult decât ar trebui din secretele guvernului.

Au tăcut o clipă.

— În concluzie, misiunea ta este să o protejezi să nu cadă în mâinile inamicului.

Subit, Blackstone a devenit îngrijorat. Simţise pe propria piele cât de periculoşi puteau fi duşmanii Angliei şi

cât de uşor puteau da o lovitură Londrei.

— Ruşii nu se vor purta cu mănuşi cu ea.

„Dar noi cum ne vom purta?”

Hazelwood şi-a terminat punch-ul. Voia să o protejeze pe fată să nu cadă în mâinile ruşilor, dar se îndoia că ea ar fi fost de acord cu toate acestea. Nu era foarte sigur, dar simţea că, într-o oarecare măsură, el a fost cel care a împins-o să-şi declare intenţia de a deveni o vânătoare de soţi. După ce trăise ani buni în străinătate, nu avea de unde să ştie ce presupunea aşa ceva. Wilde a luat cana pe care Hazelwood o pusese deoparte, iar acestuia i-a trecut o idee prin minte.

— Wilde, aş avea nevoie de ajutorul tău în această privinţă.

— Ajutorul meu, milord?

Tânărul a lăsat tava jos.

— Aş vrea să-mi procuri mâine un exemplar din această carte. Hazelwood a luat un creion de pe masă şi a notat în grabă titlul şi numele editorului, pe ediţia de acum două zile a jurnalului *Morning Chronicle.* Cutreieră toate librăriile dacă trebuie, dar adu-mi-l.

Wilde a examinat bucata de hârtie, cu o expresie consternată pe chip, cu urechile roşii.

— *Ghidul vânătoarelor de soţi?* Dar, Lord Hazelwood, sir, nu puteţi vorbi serios. Nu pot cere această carte în…

— Public? Ţi-e jenă că se vor face glume pe seama ta, Wilde?

— Sir, mă voi face de râs din fiecare librărie în care voi intra.

— Ai putea minţi că este pentru sora ta.

— Nu am nicio soră, milord.

Vechiul accent al lui Wilde a reapărut din cauza agitaţiei care-l cuprinsese.

— Ştiu asta. Ia-o pe Miranda cu tine. Spune-i că o s-o consider ca pe o favoare pe care mi-o face.

Faţa tânărului s-a schimbat instantaneu la numele fetei. Miranda Kirby era fiica croitorului clubului. Cu părul ei roşcat, cu obrajii delicaţi şi trandafirii, cu ochii de un

albastru-verzui strălucitor şi silueta voluptuoasă, îi cucerise inima lui Wilde. Dacă Wilde avea să se bucure de aceleaşi sentimente şi din partea ei constituia subiectul unui pariu dintre Hazelwood şi Clare. Hazelwood a fost fericit să-i ofere tânărului încă o ocazie de a câştiga afecţiunea fetei.

— Da, milord. Mâine, milord?

— Da, dacă nu ai alte treburi mai importante de făcut, Wilde.

De îndată ce tânărul a părăsit cafeneaua, Clare s-a întors către Hazelwood.

— Îl faci din nou să sufere pe bietul băiat, a mormăit Clare. De abia şi-a revenit puţin pentru că a stat departe de Miranda timp de câteva săptămâni.

Hazelwood a clătinat din cap.

— Nu va reuşi să o uite, Clare, şi are nevoie de tot ajutorul nostru.

— *Ghidul vânătoarelor de soţi?* Nu pare a fi o carte de pe lista ta de lecturi, Hazelwood.

Blackstone a întors discuţia la cazul lui.

Hazelwood s-a ridicat şi a început să se plimbe.

— Deloc. Dar spune-mi ce părere ai de faptul că Fawkener şi-a folosit bancherii, familia Hammersley, pentru a transmite un obiect fiicei sale.

— Cartea aceasta ridicolă? a întrebat Clare.

— Exact. Iar fata se ţine cu dinţii de carte de parcă ar fi Sfântul Graal.

— Aşa, şi ce-i cu asta?

Blackstone a ridicat sceptic o sprânceană, iar Hazelwood s-a aplecat înainte.

— Cred că, dacă tatăl ei ar fi vrut să-i trimită un mesaj fără ca idioţii de la Ministerul de Externe…

— Sau fără ca alţi spioni…

— …să ştie care este acel mesaj, l-ar trimite prin bancherii săi. Ştim cu toţii că Hammersley sunt pricepuţi la coduri şi la obţinerea de informaţii de pe continent.

Blackstone a dat din cap.

— Şi vrei un al doilea exemplar al cărţii. De ce?

— De dragul comparaţiei. Vreau să ştiu ce este scris

acolo, astfel încât, atunci când pun mâna pe exemplarul ei, să-mi dau seama ce a fost adăugat sau modificat.

— Ce crezi că încearcă să-i transmită tatăl ei?

— Asta depinde de cât de multe ştie ea deja.

— Asta ar fi treaba lui Hazelwood să afle.

— Probabil că tatăl ei încearcă să-i spună să nu se implice în activitatea de spionaj şi să-şi ia un soţ cât mai rapid, a remarcat Clare, aşezându-şi paharul pe masă.

Hazelwood a râs.

— Goldsworthy întocmeşte o listă de tineri eligibili.

— În cazul acesta, fata nu mai are scăpare. Mai bine ar apela la toate mamele care se ocupă cu aranjarea căsătoriilor din Londra decât la Goldsworthy. Are familie? Are bani?

Clare se poziţionase deja de partea fetei.

— Bănuiesc că nu prea mulţi bani. Hazelwood s-a întors către Blackstone. Soţia ta, banchera, ştie cu siguranţă asta.

— Iar Violet nu-mi va spune niciodată. Dar crezi că această Jane Fawkener ştie că tatăl ei a fost un agent guvernamental şi nu doar un simplu comerciant?

— Nu am niciun dubiu în privinţa asta, iar ea crede că poate dovedi că el este în viaţă. Pare să aibă informaţii care contrazic cele scrise în raportul oficial al guvernului.

— Atunci, ce se întâmplă dacă altcineva pune mâna pe carte? Ruşii nu vor rata această ocazie.

— Va fi momentul în care vom fi nevoiţi să intrăm în scenă şi să începem să spargem câteva capete şi să aruncăm cadavrele pe scări. Mă aştept ca voi, domnilor, să fiţi pregătiţi pentru oricare dintre aceste situaţii.

Hazelwood le-a zâmbit celor doi prieteni ai săi. În cele din urmă, aveau să fie implicaţi cu toţii în această misiune.

*

Nate Wilde a traversat grădina golaşă din spatele clubului şi a intrat în magazinul croitorului, pe uşa din spate. Un hol lung şi îngust ducea spre intrarea

magazinului, care dădea spre o stradă frecventată, având o firmă falsă de drogherie care vindea articole de toaletă pentru domni – săpunuri şi perii, unguente şi pomezi, pudre de dinţi şi parfumuri. Deşi pe firma de pe uşă stătea scris Kirby & Fiii, nu exista niciun fiu, doar o fiică – Miranda.

De când venise să lucreze la club, Nate nu putuse rezista să nu dea târcoale drogheriei. De abia apucase să se bucure de cea mai mare şansă din viaţa lui pentru a uita de copilăria petrecută într-o suburbie rău famată din Londra, pentru ca în momentul următor să dea de Miranda Kirby şi să descopere cât de importante pot fi cele mai mărunte detalii în mintea unui bărbat. Detalii precum bucle castanii pe un gât alb şi umflătura unui sân acoperit de mătase.

A închis uşa în urma lui. A venit prin spate pentru că în acest fel clopoţelul de la magazin nu suna, aşa că Miranda nu fusese avertizată cu privire la prezenţa lui. Îi plăcea să o surprindă în timpul serviciului şi să o tachineze după aceea. Ea îi servea pe domnii care erau uimiţi de frumuseţea ei sau îşi ajuta tatăl cu măsurătorile şi croielile ţinutelor spionilor pentru deghizările lor. Miranda îl privea pe fiecare gentleman care intra pe uşă ca pe un potenţial soţ, un bărbat care ar putea face din ea o lady, nu o simplă vânzătoare.

S-a oprit lângă draperiile de catifea purpurie care separau holul de restul magazinului pentru a asculta dacă nu era vreun client înăuntru. Miranda avea o poveste pe care îi plăcea să le-o spună clienţilor săi sus-puşi despre mama ei franţuzoaică, care, pe când era doar o copilă, fugise din Franţa din pricina Revoluţiei şi a cataramelor argintii de la pantofi[2]. Ea era convinsă că mama ei i-a dat numele de Miranda după fiica unui duce, personaj într-o

2 Istoria pantofilor cu cataramă era în plină desfăşurare în 1789, când a început Revoluţia Franceză. Datorită naturii decorative a cataramei pantofilor, acestea au fost folosite ca o declaraţie politică pentru a arăta sprijinul pentru monarhie. După sfârşitul Revoluţiei Franceze din 1799, toate modelele asociate cu aristocraţia, inclusiv pantofii cu catarame, au fost respinse pentru o purtare mai puţin extravagantă.

piesă de teatru, pentru a-i aminti de originile ei nobile. Nate era destul de sigur că, în realitate, avusese o mamă irlandeză care venise la Londra şi intrase în bucluc până când bătrânul domn Kirby o salvase.

Totuşi, Miranda lui era perspicace şi foarte atentă la ceea ce se petrece în jurul ei, aşa că şi-a dat seama repede care dintre pretendenţi nu se potriveau planului ei de a deveni Lady Cutărescu, dar, tocmai graţie agerimii minţii ei, l-a luat în calcul pe Hazelwood. Vicontele aflat în dizgraţie, cu farmecul lui discret şi cu ochii zâmbitori, i se păruse Mirandei ca fiind candidatul pe care putea să pună mâna. Din punctul ei de vedere, nici o lady de rangul lui nu l-ar fi dorit, aşa că era al ei, ca un tort apetisant trimis înapoi la bucătărie pentru că oaspeţii se ghiftuiseră deja. Fusese încântată cu o zi înainte când a aflat că noua misiune a lui Hazelwood nu mai însemna haine pătate şi mirosind a băutură. Îl ajutase pe tatăl ei în timp ce îi pregătea vicontelui ţinutele noi.

Nate nu a auzit niciun zgomot, aşa că a împins draperia şi a intrat în magazin. Miranda şi-a ridicat privirea de la ceea ce lucra, ceva fin şi mătăsos cu nasturi mici înveliţi în ţesătură, cel mai probabil o vestă pentru Hazelwood. Purta mănuşi fără degete şi un şal albastru de lână care-i acoperea umerii.

— Ai putea să mai aduci ceva cărbuni să aprinzi jarul, a remarcat el.

I se vedea respiraţia în aerul rece al magazinului.

— Să înţeleg că eşti disponibil să mai aduci tu câţiva?

— Pot să îţi fac rost.

— Nu este nevoie. Voi închide în curând pentru pauza de ceai.

Cu o mişcare rapidă a braţelor, s-a ridicat şi s-a aşezat pe blatul lat de marmură. A vrut să-i arate că rana de la claviculă i s-a vindecat şi îi plăcea să se uite de sus la ea. Şi-a înclinat capul în timp ce lucra. Urechea stângă îi ieşea dintre buclele strălucitoare, iar curba uşoară rotunjită a sânului ei se ridica deasupra decolteului de dantelă. În ziua aceea pielea îi părea şi mai albă în contrast cu lâna albastră

a şalului. De obicei, nu putea să-i detecteze parfumul între mirosurile care umpleau magazinul – citricele, bergamota şi lavanda săpunurilor şi pomezilor, apa de trandafiri a diferitelor loţiuni şi cuişoarele şi scorţişoara din praful de dinţi sau menta din pastile. Dar astăzi, Miranda era singurul lucru cald din magazin şi mirosea ca loţiunea de lapte de migdale cu care se dădea pe piele.

— Atunci, simte-te ca acasă.

— Sunt acasă. Primăvara trecută, fusese bătut şi lăsat să zacă mai mult mort decât viu de nişte bătăuşi angajaţi din Wapping pentru că se apropiase prea mult de bârlogul lor, în timpul unei misiuni. De atunci, petrecuse o vreme departe de club şi de prietenii lui importanţi din elegantele case din Londra. Perioada în care fusese plecat ar fi trebuit să-l vindece de dragostea pe care o nutrea faţă de Miranda.

— Magazinul aparţine clubului, nu-i aşa?

— Atunci, de ce stai degeaba? Nu are nimeni nevoie de tine în cealaltă clădire?

El a clătinat din cap.

— Mi s-a dat o misiune, să obţin ceva important pentru un caz apărut recent.

Îi plăcea să folosească cuvinte mari pentru a descrie sarcinile pe care i le dăduseră.

Ea i-a aruncat o privire bănuitoare.

— Asta înseamnă că poţi fi lovit din nou fără niciun motiv?

El a clătinat din cap.

— Nu este vorba despre aşa ceva de data aceasta. Tu m-ai putea însoţi.

— Să merg cu tine în locurile pe unde bântui tu? Ha!

— Nu se va întâmpla aşa de data asta. Ar trebui să te îmbraci ca o lady, dacă ai vrea să mă însoţeşti.

— De parcă nu m-aş îmbrăca aşa de obicei.

Ea a mişcat trufaşă din cap, făcându-i buclele să tresară. Cu atenţia ei pentru detalii, s-a îmbrăcat întotdeauna ca doamnele adevărate pe care le cunoştea – soţiile prietenilor săi, Cleo Jones şi Helen Jones, şi cea mai elegantă lady dintre toate, marchiza de Daventry. Miranda

pur şi simplu nu a fost în stare să vorbească niciodată aşa cum o făceau acele lady; dar nici nu semăna cu femeile din Strada Pâinii, unde el îşi petrecuse primii ani de viaţă.

— Crezi că îmi doresc să fiu văzută cu tine?

Tânărul a remarcat că ea nu-l refuzase încă.

— S-ar putea. Mi s-a cerut să merg la nişte librari.

— Librari?

— Să caut o carte.

Aproape că îi auzea creierul precaut cum se învârtea, ca un câine din rasa Turnspit care aleargă prins în nişte roţi uriaşe pentru a împiedica friptura să se ardă. Se gândea la librăriile faimoase – Hatchard’s şi Lackington’s – şi spera că o va duce mai întâi în acele locuri şi fără a mai fi nevoie să cutreiere dughenele mizerabile ale anticarilor de pe Holywell Street. Nu voia să o ducă în vechile sale suburbii.

— Ce fel de carte ar putea ajuta la rezolvarea unui caz?

Miranda lui nu era lipsită de inteligenţă.

— Nu o să-ţi vină să crezi. A scos ziarul cu notiţa lordului Hazelwood, din interiorul hainei. Se simţea jenat chiar şi citindu-i titlul. Şi-a dres vocea: *Ghidul vânătoarelor de soţi.*

Ea i-a aruncat o privire sceptică.

— M-ai lăsat fără cuvinte. Cum poate o astfel de carte să-l ajute pe unul dintre gentlemenii noştri să prindă un spion?

S-a dat jos de pe tejghea. Îi admira judecata, dar nu voia ca ea să o facă pe inteligenta cu el.

— Ei cred că această carte conţine un cod, precum acea bancnotă spaniolă pe care ţi-am arătat-o primăvara trecută.

— Ei? l-a întrebat. Al cui este cazul? Şi-a lăsat deoparte cusătura şi s-a ridicat de pe scaun. Este noul caz al lordului Hazelwood, nu-i aşa? Ochii i s-au luminat. El a dat din cap, distras pe moment de agitaţia bruscă a sânilor ei. Bineînţeles că merg cu tine. Când mergem? Ea s-a ridicat puţin pe degetele de la picioare şi a făcut o mişcare care i-a distras cu totul atenţia. Mădularul lui Nate, şi nu

creierul lui, a luat act de această schimbare de atitudine.

— Mâine-dimineaţă.

A înghiţit cu greu. A câştigat şi a pierdut în aceeaşi fracţiune de secundă. Avea să se bucure de câteva ore în compania ei, în timp ce ea se gândea la vicontele ei. Era întuneric beznă şi un frig pătrunzător când a trecut din nou din spatele magazinului spre club.

*

Clive Walhouse se sprijinea de peretele acoperit cu foiţă de aur al unei săli de joc destinate unui anumit grup de persoane din Cleveland Row în timp ce o admira pe Lady Pamela Ravenhurst pe când aceasta îşi plasa pariurile la jocul de faro. Nerăbdarea care străfulgera în ochii violeţi ai lui Lady Pamela şi lumina lumânărilor care făceau să-i strălucească cupele sânilor, care se iveau din catifea albastru-închis a rochiei, i-au stârnit mădularul, aducându-l într-o stare plăcută de excitare. Nu putea să nu se gândească deloc că modul în care Pamela era total captivată de joc s-ar traduce, fără îndoială, şi printr-un abandon în pat, sau chiar în trăsura închisă, care îi va duce de la club mai târziu în noapte.

Ea a mizat nechibzuit, aşa cum făcea atunci când era mânată de frustrările ei conjugale. La nouăsprezece ani se căsătorise cu un bărbat cu cincisprezece ani mai mare, al cărui interes pentru detaliile politicii externe îi umplea tot timpul, fiind dispus, în schimb, să închidă toţi cei o sută de ochi ai lui Argus. Clive auzise nişte bârfe care circulau în interiorul Ministerului de Externe, cum că Ravenhurst dormea mai des cu valiza diplomatică decât cu soţia sa. Cu toate acestea, în şapte ani de căsătorie, Lady Pamela a produs trei copii credibile ale soţului ei şi acum se pare că era liberă să-şi vadă de propriile plăceri. Clive ar fi primul care ar elibera-o de responsabilităţile statutului de femeie măritată.

A ridicat un pahar din vinul casei, într-un toast tăcut. Îi datora totul răposatului văr al tatălui său, George

Fawkener.

„Odihneşte-te în pace, vere!”

O agitaţie iscată la uşa sălii de joc i-a distras atenţia de la farmecele Pamelei. Prietenii lui Clive, Lutrell şi Archer, sosiseră împreună cu contele Malikov şi cu grupul obişnuit de tineri spadasini care îl înconjura pe emigrantul rus. Lutrell şi Archer s-au îndreptat direct spre Clive, în timp ce Malikov, cu privirea aţintită în permanenţă pe doamne, s-a înclinat peste mâna gazdei clubului, îmbrăcată cu o rochie mov şi având pe cap un turban.

— Walhouse, câine viclean, a început Archer. Credeam că ai ieşit din joc şi că eşti dator vândut.

Clive s-a îndepărtat de perete şi a strâns mâna prietenilor săi.

— Nu subestimaţi niciodată un Walhouse, prieteni. Noi cădem mereu în picioare.

I-a făcut semn unui chelner să aducă o tavă cu băuturi.

— Trebuie să fi fost un văr foarte bogat cel care a dat ortul popii, Walhouse. Lutrell a luat un pahar oferit de chelner. L-am văzut pe venerabilul tău tată joia trecută la licitaţia de cai de la Tattersall achiziţionând o pereche de cai gri superbi.

— Un baron trebuie să trăiască după cum îi dictează rangul, prieteni.

Clive şi-a înclinat paharul spre ei. Acesta a fost principiul după care s-a ghidat tatăl său când a venit vorba de administrarea banilor. Theodore Walhouse, baronul Strayde – Teddy pentru prietenii săi – îşi irosise propria avere încă de pe vremea copilăriei lui Clive, şi apoi s-a menţinut pe linia de plutire cu ajutorul averii soţiei sale.

Din cealaltă cameră, Pamela i-a surprins privirea lui Clive şi i-a zâmbit provocator. Schimbul lor de priviri nu a fost ratat nici de cei doi prieteni ai săi. Domnii înclinaţi să parieze pe numele celui care avea să devină primul amant al femeii căsătorite au mizat pe rivalii săi. Clive a avut satisfacţia că în seara asta au pierdut pariul.

— Acum, că ne-ai furat-o pe frumoasa Pamela de sub

nas, Walhouse, ai putea cel puţin să pariezi un *rouleau* pentru ruletă. Câte unul pentru fiecare, a sugerat Archer.

— Desigur.

Clive nu s-a opus. Acum, că tatăl său se bucura de averea imensă a lui George Fawkener, Clive a primit în cele din urmă o rentă care îi permitea să ducă traiul unui gentleman şi nu al unui simplu funcţionar. I-a oferit lui Archer un rulou consistent de bancnote, iar, când cei doi prieteni au plecat în căutarea mesei de ruletă, Clive şi-a reluat studiul sânilor lui Lady Pamela.

Încă din anii lui de studenţie a fost numit *bietul* Walhouse, bătaia de joc a tuturor, singurul din cercul lui de prieteni care abia dacă avea bani să treacă trimestrul. Sărăcia îl obligase în cele din urmă să-şi găsească un loc de muncă la Ministerul de Externe, pe postul de subsecretar al lordului Chartwell. Era genul de slujbă pentru care i se spusese că ar fi trebuit să se simtă recunoscător, pentru că i se făcuse un favor doar pentru că era fiul unui nobil, ce-i drept, scăpătat, dar cu titlu. Cu toate acestea, Clive nu reuşise să fie prea recunoscător pentru o slujbă care implica ore de muncă asidue şi un grad de anonimat care îi afecta stima de sine. Avea idei. Dorea să fie auzit. Dar nimeni nu i-a cerut părerea sau nu şi-a închipuit măcar că avea vreuna.

Se simţise sufocat de povara datoriilor crescânde, care nu proveneau dintr-un stil de viaţă extravagant, ci, pur şi simplu, din efortul de a trăi ca un gentleman la Londra, fiind influenţat negativ de nenorocirile care se strângeau la uşa familiei. Tatăl său s-a rezumat doar la a ridica neputincios din umeri în faţa datoriilor familiei şi a comentat că Clive primise o educaţie bună şi că ar putea să-şi croiască singur destinul în lume.

— Şi în plus, a adăugat tatăl său, aruncând în el cu o bucată de hârtie, Fawkener ar putea să moară şi, prin urmare, îi voi moşteni averea blestemată.

Cuvintele rostite de tatăl său l-au făcut pe Clive să se gândească la câtă bunăstare s-ar fi revărsat asupra lor dacă vărul tatălui său, Fawkener, aflat în misiune pentru

Ministerul de Externe, într-un loc plin de bălegar de cămilă copt la soare şi triburi combatante, ar fi murit. Din acel moment, Clive se interesase de cariera lui George Fawkener. Clive era convins că ar fi continuat să se spetească pentru Chartwell şi să spere să primească veşti despre moartea lui Fawkener, dacă nu ar fi apărut Lady Pamela. Într-o seară, la o serată interminabilă, în timp ce o privea pe Lady Pamela atingându-l cu evantaiul de-a lungul coapsei pe scandalosul lord Blackstone, Clive şi-a mărturisit pasiunea fără de speranţă în faţa lui Malikov. Frustrările sale datorate carierei şi dependenţei teribile a familiei faţă de o moştenire care ar putea să nu vină niciodată s-au amestecat în relatarea lui despre nebunia lordului Chartwell.

Prietenul său rus l-a sfătuit să aibă răbdare şi l-a consolat cu vechiul proverb care spunea că „Cimitirele sunt pline de oameni de neînlocuit” Contele, plin de compasiune, a sugerat în continuare o modalitate prin care Clive ar putea câştiga nişte bani în timp ce aştepta dispariţia inevitabilă a lui George Fawkener. Dacă Clive ar fi fost dispus, l-ar fi putut ajuta pe Malikov să-şi creeze un climat politic favorabil lui în ţara natală, Rusia.

Din acel moment, misiunea lui Clive devenise uşoară şi destul de profitabilă. Nu îi era peste mână să strecoare o scrisoare unuia sau un document altuia, toţi cunoscuţi de-ai lui Malikov, în schimbul unei sume echivalente cu renta pe care tatăl lui Clive nu i-o putea oferi. Aproape imediat reuşise să intre în cursa pentru câştigarea favorurilor lui Lady Pamela şi găsise ceea ce până şi Malikov nu reuşise, o cale către inima doamnei. Şi acum, odată cu vestea morţii lui Fawkener, Clive a renunţat la postul lui de la biroul lui Chartwell. Putea în sfârşit să trăiască ca un gentleman, fără să mai fie nevoit să muncească sau să vândă documente. Şi o câştigase şi pe Pamela.

A zâmbit când Malikov s-a îndreptat în cele din urmă spre el. Deşi Clive nu a mai putut să-i mai fie de niciun ajutor prietenului său, au rămas în relaţii bune. Într-adevăr, era imposibil să fii certat cu rusul atât de amabil. Malikov se

făcuse remarcat de către cei mai de seamă reprezentanţi ai societăţii londoneze şi îi cunoştea aproape pe toţi cei care aveau legătură cu Ministerul de Externe. Sosise în Anglia la sfârşitul lungului război cu Napoleon şi s-a acomodat foarte bine aici. Cu manierele sale elegante şi cu silueta înaltă şi atrăgătoare, reuşise să fie acceptat în toate mediile. În seara aceasta, în ciuda obişnuitei bune dispoziţii a contelui, chipul sobru cu care l-a întâmpinat prietenul său pe când se apropia de el l-a surprins pe Clive.

— Ai veşti proaste despre situaţia din Sankt Petersburg? l-a întrebat Clive, dezlipindu-se de peretele de care se sprijinea.

— Deloc, prietene. Malikov a aruncat o privire către Lady Pamela. Am auzit că ai câştigat inima frumoasei doamne.

Clive a lăsat să-i scape un zâmbet.

Malikov l-a bătut pe umăr, felicitându-l.

— Ştiam că tu vei fi acela, indiferent de ce se paria prin cluburi. O vei face fericită.

Contele l-a studiat cu o expresie destul de serioasă.

— Dar n-ai venit la mine să mă feliciţi pentru asta, nu-i aşa?

Malikov s-a uitat în jos la băutura din pahar, amestecând-o. A dat din cap.

— A, nu. Informaţiile pe care le am te vor pune pe gânduri, prietene. Poate că nu înseamnă mare lucru, nu vreau să te alarmez, totuşi, un om prudent…

Contele s-a uitat prin cameră de parcă ar fi putut fi auziţi, dar aşa ceva nu ar fi fost posibil. Clive a observat că Pamela era absorbită de joc şi că grămada de fise aflate în faţa ei era încă suficientă pentru ca ea să poată continua să joace.

— Spune-mi despre ce este vorba.

— Fiica vărului tău s-a întors în Anglia.

— Era de aşteptat, nu crezi?

A studiat chipul contelui şi şi-a dat seama că este surprinzător de golit de orice expresie, lipsit de obişnuita lui înţelegere amicală.

— Jane Fawkener nu moşteneşte aproape nimic, cel mult o mie de lire.

— Nu pierderea moştenirii ar trebui să te preocupe.

— Atunci, ce? Nu ne-a atacat în justiţie, nu-i aşa?

— A mers la Ministerul de Externe.

Clive a înghiţit o duşcă zdravănă de vin roşu. Malikov îl făcea să nu se simtă în largul lui şi bănuia că asta îi făcea plăcere.

— Ei bine, atunci cred că familia mea nu are de ce să se teamă. Cu toţii ştim gradul de confuzie şi greşelile care domnesc în acel departament.

Malikov a râs, deşi Clive a remarcat lipsa oricărei amabilităţi în tonul lui.

— Jane Fawkener pretinde că are dovezi că tatăl ei este în viaţă.

— În viaţă?

Malikov îl urmărea cu atenţie.

Clive simţea că autostăpânirea lui l-a ajutat să facă faţă acelei cercetări minuţioase la care era supus.

— Un pic cam ciudat, nu crezi? Şi nu cred că Ministerul de Externe va acţiona pe baza supoziţiilor unei orfane.

A mai luat o înghiţitură de vin. Privirea lui Malikov s-a îndreptat spre Pamela.

— Ai dreptate, desigur. Menţionez asta doar pentru că se pare că Ministerul de Externe a încercat să o plaseze în grija familiei tale, iar mama ta a refuzat să o primească.

— Crezi că ar trebui să o luăm la noi?

Malikov a ridicat din umeri.

— Bineînţeles că depinde de tine să-ţi urmăreşti propriile interese, dar, dacă aş fi în locul tău, mi-aş dori să o am sub ochii mei pe această fată.

Clive a înţeles mesajul. Malikov îl punea în gardă, sugerându-i o portiţă pentru a face faţă situaţiei. Părinţii lui erau complet pierduţi, continuând să cheltuiască, fără să ţină seama de ameninţarea pe care o reprezenta fata şi fără să îşi ia măsuri de siguranţă pentru a păstra ceea ce câştigaseră cu toţii în urma morţii lui George Fawkener.

Surorile lui şi fratele mai mic, care încă nu simţiseră efectele devastatoare ale obiceiurilor familiei de a arunca cu bani în stânga şi-n dreapta ar avea de suferit. Clive era cel care trebuia să facă ceva. Ar trebui să o caute pe această Jane Fawkener, să-i afle secretele şi să se asigure că tatăl ei este mort şi îngropat.

Pamela a râs încântată şi s-a aplecat în faţă pentru a primi un morman de jetoane. Clive şi-a promis că nu va lăsa nimic şi pe nimeni să-l împiedice să se bucure de ceea ce câştigase.

Capitolul 5

Tânăra vânătoare de soţi trebuie să aibă cât mai multe apariţii publice şi, prin urmare, trebuie să aibă mare grijă de aspectul ei. Această atenţie în privinţa aspectului nu izvorăşte din vanitate, ci dintr-un efort de a arăta cât mai bine oriunde ar merge. Primul element important pentru aspectul ei este culoarea. Cea care se află la vânătoare de soţi trebuie să se inspire dintr-o paletă de culori cât mai variată, care să-i pună în valoare tenul. Al doilea element este moda. Tânăra vânătoare de soţi trebuie să aibă grijă să nu fie nici vreo avangardistă, adepta unor stiluri care se vor demoda înainte de a se termina Sezonul, nici vreo nostalgică, îmbrăcându-se cu haine care oglindesc mai degrabă tinereţea mamei sale decât pe a ei. În acest scop, o croitoreasă de încredere şi un prieten cu o părere avizată sunt ajutoare nepreţuite.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Jane stătea la fereastra camerei de hotel, cu cărticica albastră în mâini, încercând să compună un blestem adecvat pentru un funcţionar guvernamental cu un stil enervant de a-i da ordine. Peisajul de dincolo de fereastră era de un cenuşiu care nu o inspira, începând cu norii plumburii care acopereau cerul până la trotuarul umed de

sub picioarele trecătorilor. Nu-i dorea lui Hazelwood să dea vreo molimă peste el sau vreun ghinion, dar nu putea să scape de sentimentul supărător, ca şi cum ar fi avut un grăunte de nisip în încălţări, care-i spunea că el era mai mult decât un ofiţer de protocol.

Menirea unui blestem, aşa cum o învăţase tatăl ei, era să-şi imagineze o situaţie reală în care asupra duşmanului s-ar revărsa o ploaie de ghinioane. Era o tehnică de a potoli frica, de a-i reaminti unei femei că, indiferent de puterea duşmanului ei, acesta nu era nici nemuritor şi nici mai puternic decât ea şi, în egală măsură, trebuia să facă faţă ghinioanelor şi situaţiilor neprevăzute. Împreună cu tatăl ei, se străduise să conceapă blestemul perfect.

Cu o zi înainte, Hazelwood o dusese la hotel, lăsând-o pe mâinile a două femei competente şi de ajutor – doamna Augusta Lowndes, fosta guvernantă a lui Lady Violet şi o tânără servitoare pe nume Nell. În scurt timp, Jane se bucurase de o baie lungă, mâncase o supă de praz şi o friptură de pui şi îşi aranjase puţinele bunuri în apartament. Apoi fusese lăsată singură să se odihnească într-un pat magnific cu baldachin pentru a-şi reveni după călătorie. Nu a avut nimic de reproşat acestor aranjamente, cu excepţia preţului lor. Fiecare ban cheltuit era un ban pe care nu-l mai putea investi în căutarea tatălui ei. Chiar şi Nell, crescută în Londra, fusese şocată de tarifele de la Mivart şi refuzase să dea angajatelor hotelului hainele lui Jane pentru a fi spălate, când a aflat cât percepeau pentru fiecare articol.

Fereastra a zdrăngănit de la o rafală puternică de vânt. Jane s-a întrebat dacă îşi pierduse abilitatea de a inventa un blestem, acum că era atât de departe de vechiul ei cămin. Blestemul din ziua precedentă nu avusese niciun efect asupra *Ghidului.* Îşi petrecuse jumătate din noapte citind cărticica. Nu se transformase în ţărână în timp ce lumânarea ei arsese până la capăt şi nici nu îi dăduse indicii clare despre locul în care s-ar afla tatăl ei. Când se trezise din moţăiala ce o toropise, nu simţise că ar fi fost mai aproape de el. Cartea era plină de observaţii ironice care o

făceau să zâmbească şi de sfaturi de care nu ar avea niciodată nevoie. O carte nu putea ţine locul unui tată.

Adnotările făcute de el pe margine se întrezăreau pe tot parcursul cărţii, mai mult de o duzină de perechi de litere fie răsfirate pe pagina din stânga sau din dreapta textului. Creierul ei obosit ştia că literele alcătuiesc un cod, dar avea nevoie şi de cealaltă jumătate a codului, care trebuia să fie o hartă. Dar singura hartă din cartea ei era cea a Londrei, nu a Orientului, unde se pare că tatăl ei dispăruse, pierdut în ramificaţiile vechiului Drum al Mătăsii. Pe lângă notiţele tatălui ei, mai erau câteva scrise de cineva a cărui caligrafie nu o recunoştea şi pe care nu le putea desluşi deloc. Asta însemna că ea era într-un punct mort cu eforturile de a-şi găsi tatăl.

În decursul anilor, Jane începuse să înţeleagă că, în realitate, tatăl ei nu era un comerciant. Mai degrabă era un fel de explorator, unul care nu cartografiase râurile şi munţii, ci cercul lor de prieteni. Cunoştea istoricul familiilor a zeci de mici conducători, începând cu bătălia de la Kerbela, căsătoriile mixte, punctele vulnerabile, pierderile suferite, atât pe cele răzbunate, cât şi pe cele nerăzbunate, care aveau să fie hotărâtoare când avea să vină timpul de a decide de partea cui s-ar fi situat. Astfel, el ar fi putut identifica pe acel calif, prieten al britanicilor, sau pe acea căpetenie a beduinilor şi să fi ştiut într-o oarecare măsură gradul în care legăturile de rudenie şi loialitatea fiecăruia i-ar situa de partea Angliei sau i-ar face să treacă de cealaltă parte într-un moment de criză. Şi era convins că se apropia criza. Căile ferate ruseşti se întindeau din ce în ce mai adânc spre sud, cu scopul de a transporta trupele şi proviziile ţarului.

Acum, când tatăl ei ar fi trebuit salvat, când îşi dăduse şi ultima suflare pentru Anglia, guvernul a refuzat să-l ajute, iar fiica lui a omis un indiciu important. Lovitura pe care a primit-o din cauza lipsei de recunoştinţă din partea guvernului şi săptămânile pierdute cu toată călătoria ei pe mare au făcut-o să ardă de nerăbdare să înceapă, dar disperarea ei nu-şi avea rostul. Era nevoie de răbdare şi de

atenţie constantă la detalii. Undeva exista o închisoare sau o peşteră. Erau paznici şi bucătari, care aveau veri şi vecini. Era un comandant care supraveghea închisoarea. Şi el avea o soţie şi slujitori şi rude şi se supunea unui conducător. În palatul domnitorului exista probabil un servitor care ducea un coş de caise şi nuci, şi care auzea ce se vorbea în palat, un servitor care, în schimbul unei recompense frumoase, i-ar spune ce a auzit. Aşa mergeau lucrurile în Orient.

În spatele perdelei de nori groşi, a răsărit soarele, luminând firav peisajul, deşi aici nu putea zări cupole albastre care să strălucească în lumina lui. Lumea ei încetase să se legene, iar în rochia ei împrumutată, avea înfăţişarea unei lady. Cu ajutorul lui Nell, făcuse rost de un corset care nu-i tăia respiraţia. Nu exista niciun pericol să leşine în braţele unui străin. Şi-a luat geanta şi a băgat cărticica albastră înăuntru. Un comentariu pe care a crezut că l-a înţeles a fost *Madame Celeste,* adnotat chiar lângă un pasaj în care se menţiona numărul şi stilul de rochii pe care ar trebui să le aibă o adevărată vânătoare de soţ. Magazinul croitoresei ar putea fi chiar locul de unde să-şi pornească căutările.

Pe strada unde se afla hotelul s-a oprit o trăsură neagră deschisă, cu un scaun înalt. Un vizitiu a făcut un pas înainte pentru a ţine hăţurile cailor, iar Hazelwood a sărit jos. Blestemul perfect i-a venit în minte. „Fie ca vântul rece să-ţi arunce pălăria în gura de canal. Fie ca lavaliera ta albă ca neaua să se ofilească la fel ca iasomia în căldura deşertului. Fie ca murdăria să atingă faldurile vestei tale din mătase, iar noroiul de pe străzile Londrei să-ţi mânjească cizmele de la ciucuri până la vârf.”

Când a auzit o bătaie în uşa apartamentului, s-a întors, şi Nell, servitoarea ei, s-a grăbit să deschidă uşa. Făcând o reverenţă rapidă, nu a dat cu ochii de Hazelwood, ci de doi străini.

Aveau părul blond-auriu şi ochi albaştri, cu feţe prelungi şi semănau atât de mult, încât Jane şi-a dat seama imediat că sunt frate şi soră. Erau la fel de strălucitori şi de coloraţi precum căruciorul unui vânzător de mirodenii,

tânăra cu o bonetă de mătase trandafirie, căptuşită cu blană, iar tânărul într-o haină verde peste o vestă îndrăzneaţă cu dungi verzi şi aurii. În comparaţie cu boneta cu panglici a doamnei, a lui Jane, care era aşezată pe birou, arăta ca o felie uscată de pâine neagră.

— Verişoară, a spus domnul, făcând o plecăciune, am venit să îţi urez bun venit în Anglia.

— Suntem veri?

Jane nu putea să-şi ascundă suspiciunea din voce. Domnul a râs.

— Domnişoară Fawkener, trebuie să ne ierţi îndrăzneala. Cu certitudine suntem rude. Părinţii noştri au fost veri, iar asta ne face şi pe noi veri de-ai doilea. S-a înclinat din nou. Clive Walhouse. Permite-mi să ţi-o prezint pe sora mea, Allegra.

Privirea tăioasă şi cercetătoare a Allegrei a examinat salonul aglomerat, observând biroul de la fereastră, canapeaua de catifea albastră şi scaunele cu dungi trandafiri de lângă şemineul de marmură albă. Ea s-a uitat prin Nell, de parcă fata nu ar fi existat. Zâmbetul lui Clive nu s-a abătut de pe chipul lui Jane.

— Am venit să-ţi propunem un tur al Londrei, verişoară.

Sora lui a adăugat.

— Trebuie să-ţi fi lipsit foarte mult o companie bună după ce ai locuit atât de mult în străinătate.

— Mulţumesc.

Jane se uita la primii membri ai familiei pe care îi văzuse în ultimii ani. Existau opt cuvinte în arabă pentru *văr primar* şi şaisprezece pentru *văr de-al doilea* şi niciunul dintre ele nu părea să se potrivească celor doi. Jane habar n-avea cum să se comporte cu ei. În casa tatălui ei din Halab, i-ar fi invitat să stea pe divanele joase, cu perne şi le-ar fi oferit cafea, pâine şi roşii. Dar nu păreau obişnuiţi să stea pe perne şi să mănânce roşii.

— Ei bine, a spus Allegra, vrei să vii cu noi? Clive are o trăsură elegantă, aşa că vom sta destul de comod.

Jane s-a uitat de la unul la altul. La fel ca Hazelwood,

au vrut să se impună în faţa ei şi, ca şi el, au presupus că este neajutorată. S-a gândit că avea să le clarifice acest lucru şi a sperat că o va putea face fără să-i supere. Chiar dacă nu putea angaja un ghid şi o pereche de măgari, era sigură că va reuşi să ajungă la o croitorie din Londra şi fără ajutor.

Clive a făcut un pas înainte.

— Verişoară, pari că nu ştii ce să spui. Mi-e teamă că te-am surprins, dar eu şi Allegra vrem doar să îţi urăm bun venit în familie şi să-ţi deschidem drumul în societatea londoneză.

Clive s-a uitat la sora lui de parcă avea nevoie de o confirmare, dar Allegra îşi aranja panglicile bonetei, căzute peste mantie.

Jane le-a oferit zâmbetul plin de diplomaţie pe care-l învăţase de la tatăl ei. Un refuz politicos părea cea mai bună soluţie.

— Mulţumesc, dar trebuie să refuz invitaţia. M-aţi prins nepregătită. Am deja o întâlnire stabilită pentru această dimineaţă.

Allegra a pufnit.

— Unde ai putea să te duci? Nu ai cunoştinţe în oraş, nu-i aşa?

— Totuşi, am câteva afaceri de care trebuie să mă ocup.

Jane a sesizat pentru o secundă o licărire de enervare în ochii lui Clive, dar care a trecut aproape neobservată.

— Nu vrem să te reţinem.

Bărbia Allegrei s-a ridicat, dezvăluind modelul sofisticat al bonetei.

— Hai, Clive.

Clive a oprit-o pe Allegra, punându-i o mână pe cot.

— Scuză-ne că am venit neanunţaţi, verişoară. Nu vrem să neglijăm îndatoririle faţă de un membru al familiei.

— Nu poţi să mergi prin Londra neînsoţită, să ştii, a adăugat Allegra.

— Nu se va întâmpla aşa ceva.

— Şi ştii că nu ai voie să stai singură într-un hotel.

Allegra a aruncat o privire dispreţuitoare către Nell.

Clive i-a aruncat rapid o privire ascuţită surorii sale.

— Jane, pot să-ţi spun Jane, verişoară? A aşteptat o confirmare tăcută din partea ei. Te rog să ierţi francheţea surorii mele. Ea îţi vrea binele. Cu siguranţă, ţi-ar fi mai bine alături de familia ta, decât într-un hotel.

Jane nu a crezut că auzise cuvântul *verişoară* rostit de atâtea ori în viaţa ei, dar, de un lucru era sigură, şi anume că legătura de sânge nu le dădea dreptul acestor străini să preia controlul asupra ei.

— O, nu trebuie să-ţi faci griji pentru situaţia mea. Permite-mi să te prezint însoţitoarei mele. Jane a trimis-o pe Nell să o cheme pe doamna Lowndes, care a intrat în salon exact în momentul în care în uşa apartamentului s-a auzit o bătaie puternică, sacadată, distrăgându-le atenţia.

*

Din prag, Hazelwood a examinat scena care se derula în faţa ochilor. Camera i s-a părut extrem de aglomerată pentru planul lui. Pe lângă formidabila însoţitoare a lui Jane, doamna Lowndes, lângă ea, Clive Walhouse şi sora lui foarte drăguţă ocupau o bucată destul de mare din covorul întins la picioarele lui Jane. Doamna Augusta Lowndes era o femeie voluptuoasă, cu bucle de culoare blond-nisipiu care se revărsau de sub o pălărie de dantelă. Pieptul ei generos şi ţinuta fermă i-au amintit lui Hazelwood de un anumit fotoliu înalt, tapiţat, din biroul tatălui său, de unde lordului Vange îi plăcea să-i dea nişte pedepse teribile. A simţit un uşor val de compasiune pentru Walhouse. Silueta autoritară a Augustei Lowndes, îmbrăcată în mătase cenuşie, anula drastic speranţele oricărui bărbat.

Şi-a mutat privirea spre chipul precaut al lui Jane. Expresia ei spunea că resimţea compania verilor ei ca fiind una sufocantă. Nu ştia dacă era genul care se lăsa cucerită de efuziunile familiale, dar scopul lui era să o ţină lângă el. Misiunea lui depindea de asta.

— Jane, sper că nu te-am lăsat să aştepţi. Ştiu că vrei

să începem devreme ce ne-am propus. A traversat camera, având grijă să treacă printre Jane şi rudele ei, făcându-i pe cei doi să se îndepărteze. Şi-a menţinut privirea pe Jane, arătându-i, în timp ce trecea, un coş în care era ceva acoperit cu un prosop de finet. Ea a aruncat o privire circumspectă spre pachet, până când a simţit aroma care răzbătea din el. Ochii i s-au mărit plini de admiraţie. Nu greşise când bănuise că ea avea obiceiul de a bea dimineaţa o ceaşcă de cafea, un obicei deprins în perioada lungă petrecută în Orientul apropiat. El a lăsat coşul pe birou şi s-a aşezat lângă ea.

Abia atunci s-a întors către ceilalţi, cu o expresie smerită, de parcă tocmai atunci i-ar fi observat.

— Îmi cer scuze. Bună dimineaţa, Walhouse, domnişoara Walhouse. Nu vreau să întrerup o reuniune de familie.

S-a înclinat uşor. A dat de privirea inexpresivă a lui Walhouse şi a privit-o pe Allegra cum stătea ţeapănă, cu gura ei ca o linie dispreţuitoare în timp ce s-a întors spre Jane.

— *Hazelwood* era întâlnirea ta programată? Îl preferi pe *el* în locul familiei?

Hazelwood a luat-o de braţ pe Jane. Ea nu a ripostat.

— Eu şi Jane suntem vechi prieteni de familie.

A-i spune pe nume a fost o provocare deliberată, dar el dorea să afle câte probleme i-ar fi putut crea Walhouse. Zâmbetul lui Walhouse s-a stins.

— Nu am ştiut că ai prieteni de familie, Hazelwood.

— Poate părea surprinzător, dar, după cum vezi, o socotesc pe Jane ca fiind unul dintre ei.

Allegra l-a tras de mânecă pe fratele ei, cu privirea revoltată îndreptată spre Jane.

— Nu vrem să fim *noi* cei care te reţinem, Jane, mai ales când ai astfel de prieteni.

Walhouse s-a eliberat de mâna surorii sale. Ea s-a uitat la el şi s-a învârtit pe călcâie spre uşă. S-a întors către Jane şi a zâmbit din nou, scoţând un plic din haină. Chiar şi în eventualitatea în care Jane Fawkener nu s-ar fi priceput

deloc la descifrarea zâmbetelor, tot şi-ar fi dat seama că rânjetul lui Walhouse era fals ca nişte dinţi de lemn.

— Verişoară, chiar dacă nu eşti pregătită să accepţi invitaţia noastră de astăzi, sper că o să ni te alături la o serată muzicală în familie pe care mama mea o găzduieşte. Bărbatul s-a aplecat suficient de aproape încât să-i lase lui Jane un miros de pomadă parfumată, păstrându-şi buclele aurii într-o dezordine atât de perfectă.

— De abia ai ajuns la Londra şi sper că îi vei permite familiei tale să te îndrume. Te putem scuti de multe probleme.

— Îţi mulţumesc, vere, pentru vizita din această dimineaţă. Jane a luat plicul, desprinzându-şi braţul de cel al lui Hazelwood. Şi te rog să-i mulţumeşti mamei tale pentru invitaţie. Este a doua mea invitaţie la o *serată* şi o voi aprecia în consecinţă.

Hazelwood a admirat cât de bine se descurca fata. L-a pus pe Walhouse la punct, fără ca el să apuce să se supere.

Bărbatul nu a mai avut de ales decât să se încline şi să-şi urmeze sora afară. Când uşa s-a închis, Jane s-a întors către Hazelwood.

— I-ai minţit.

— Te rog să te serveşti.

A scos prosopul de finet din coş şi a avut satisfacţia de a o simţi apropiindu-se. Nimeni nu făcea o cafea mai bună decât Nate Wilde. Hazelwood contase pe asta şi pe anii ei lungi petrecuţi într-o lume în care, pe lângă o ploscă din piele plină cu apă, cafeaua era cel mai de preţ obiect dintr-o gospodărie. Nu fusese în Orient, dar auzise adeseori poveşti de acolo prin cluburi.

— Nu îţi mulţumeam ţie, i-a spus în timp ce îl privea cum deschidea recipientul cu cafea.

— O, aşa mi s-a părut. I-a zâmbit. Dar poate ai fi mai recunoscătoare dacă aş lua măsuri mai drastice. Aş fi bucuros să-l arunc pe vărul tău Clive pe scări dacă vrei, sau să arunc boneta Allegrei unei capre înfometate.

I-a aruncat o privire precaută înainte de a vorbi.

— Sunt sigură că atribuţiile tale de ofiţer de protocol

nu includ şi îndepărtarea familiei mele.

— O, cred că tu i-ai îndepărtat, şi chiar destul de uşor. Am făcut doar parte din garda ta de corp, împreună, desigur, cu doamna Lowndes.

— Absolut inutil, a spus ea, ferindu-şi privirea de a lui.

Vigilentă, doamna Lowndes a pus o tavă cu ceşti pe birou, iar Hazelwood a deschis recipientul, eliberând aroma de cafea. A început să toarne.

— Ce i-a adus la uşa ta la o oră atât de matinală?

— M-au invitat să fac un tur al Londrei.

Ea l-a privit cum turna cafeaua.

— Ţi-ai întâlnit prima ta rivală, o altă vânătoare de soţi.

— Înţeleg că întâlnirea mea cu croitoreasa devine o urgenţă dacă vreau să fac faţă competiţiei.

Jane a acceptat ceaşca pe care i-a oferit-o şi şi-a dus-o la buze. A închis ochii şi a inspirat adânc, ceaşca pictată cu flori palide, lipită de rozul întunecat al buzei inferioare. Pentru o clipă, cafeaua a transportat-o în mod evident într-un alt timp şi loc. Şi-a întors privirea, oferind o ceaşcă doamnei Lowndes, care a refuzat-o, iar Hazelwood şi-a turnat una pentru el.

Ochii lui Jane s-au deschis din nou, cu o mică licărire de surpriză.

— De unde ai această cafea?

— Secretul meu, dar sunt pregătit să ţi-o ofer în fiecare dimineaţă.

Ochii ei întunecaţi au devenit precauţi.

— Cu ce preţ?

— Toate fac parte din atribuţiile mele de serviciu. Şi îţi pot oferi şi un tur al Londrei.

— Şi de ce ar trebui să accept invitaţia ta când tocmai am refuzat-o pe a verilor mei?

— Pentru că o să-ţi fac turul care i se potriveşte unei tinere vânătoare de soţi.

Ea a lăsat ceaşca de cafea şi a întins mâna spre geantă, scoţând la iveală micuţa carte albastră.

— Cred că mai întâi trebuie să merg la croitoreasă. Ea

a răsfoit paginile. Există o recomandare aici. A ridicat privirea. Madame Celeste.

Hazelwood şi-a compus cu atenţie expresia când s-a uitat la ea. Nu a aruncat nicio privire către doamna Lowndes, care nu a dat niciun semn că ar fi recunoscut numele croitoresei, deşi Hazelwood bănuia contrariul. Printre clienţii lui Celeste se numărau cele mai faimoase amante, cele ai căror protectori deschideau cu generozitate băierile pungilor pentru ţinutele lor. Cândva, se numărase şi el printre aceştia.

— Ce s-a întâmplat? Jane i-a privit pe amândoi. Vă încruntaţi de parcă aş fi rostit ceva nelalocul lui.

— Nu, nici într-un caz. Hazelwood s-a întors către doamna Lowndes. Dar ar fi mai bine să o trimitem pe doamna Lowndes înainte cu o listă cu cerinţele tale, astfel încât Celeste să fie pregătită când apari.

Doamna Lowndes i-a susţinut privirea. S-au înţeles.

— O idee bună, milord. O voi anunţa pe Madame cu privire la genul de clientă întruchipat de domnişoara Fawkener şi la doleanţele sale cu privire la ţinutele de zi şi de seară. Bănuiesc că domnişoara are nevoie de o rochie pentru ceremonia de la palat?

Hazelwood a dat din cap, iar doamna Lowndes s-a scuzat, luându-şi haina şi pălăria. Când s-a întors, a dat de Jane, care-l studia din priviri.

— *Milord?* Este ceva ce ai omis să-mi spui ieri, când te-ai prezentat drept ofiţerul meu de protocol. Ar trebui să-ţi spun *Lord* Hazelwood?

În ciuda a ceea ce simţea, a evitat s-o privească în ochi. Şi-a pus înapoi ceaşca pe tavă.

— Nu te lăsa indusă în eroare de titlu. În cazul meu, „lord” este o simplă formalitate. Nu există nicio avere ancestrală alimentată de hectare nesfârşite de teren şi nu câştig zeci de mii de lire *per annum.*

I-a luat mantia de pe spătarul scaunului şi i-a întins-o. Ea l-a privit cu răceală, fără să se mişte.

— Nu cred că este ceva obişnuit ca guvernul să angajeze lorzi ca ofiţeri de protocol pentru nişte persoane

lipsite de importanţă.

— Cu toate acestea, pentru că familia mea nu a avut nimic de obiectat, guvernul are libertatea să se folosească de mine pentru serviciul naţiunii britanice. Poţi să-mi spui Hazelwood fără teamă că m-ai jigni. Şi-a păstrat tonul echilibrat şi plat. Observase reacţia familiei Walhouse când îl văzuseră şi avea să observe destul de curând cum era tratat de cei din înalta societate. Ce spui, eşti gata să faci acel tur al Londrei? Ce te sfătuieşte cartea ta să vizitezi?

Jane s-a întors să accepte mantia pe care o ţinea în mâini. I-a aşezat pliurile din lână peste umeri. A fost un gest obişnuit de etichetă aristocrată, deprinsă încă de la o vârstă fragedă. Exersase pe mama lui de când o depăşise în înălţime. De atunci, ţinuse de sute de ori haina unei doamne, indiferent sau nerăbdător, aşa că nu ar trebui să simtă brusc că oferea mai degrabă protecţie, decât un simplu gest de curtoazie şi nu ar trebui să conteze că degetele lui i-au mângâiat umerii sau că parfumul ei l-a ameţit puţin.

Ea s-a întors şi şi-a legat mantia cu o mişcare sigură şi rapidă.

— Domnii le însoţesc de obicei pe doamne la croitoresele lor?

— Ofiţerii de protocol o fac întotdeauna.

Era pe jumătate ieşită din casă.

— Şi de când am devenit „Jane” pentru tine?

— De când am devenit vechi prieteni de familie, nu-ţi aminteşti?

Ea s-a oprit şi s-a uitat peste umăr.

— Şi, dacă suntem prieteni atât de vechi de familie, atunci cu siguranţă ştiu şi ce fel de „lord” eşti.

— Un viconte, a spus printre dinţi.

*

La douăzeci de minute după eşecul înregistrat la întâlnirea cu Jane Fawkener, Clive stătea şi o urmărea din caleaşca lui, în timp ce pleca împreună cu Hazelwood, fără

însoţitoarea ei. Planul lui Clive de a oferi verişoarei sale orfane adăpostul casei şi a numelui familiei sale nu a avut succes. Fusese o greşeală să o aducă şi pe Allegra, dar sosirea neaşteptată a lui Hazelwood provocase cele mai multe probleme. Cum naiba a apărut în viaţa acelei fete un ticălos atât de păcătos? Şi ce a fost în mintea însoţitoarei-dragon de l-a lăsat pe Hazelwood să plece cu prada ei?

Clive a încercat să-şi amintească ultimul loc în care-l văzuse pe Hazelwood. Era sigur că bărbatul fusese băut şi că nu avusese mintea limpede la ultima lor întâlnire. Declaraţia lui despre o prietenie de lungă durată cu Jane a fost cea care i-a creat probleme. Mama lor nu ar fi de acord să o ia pe fată sub aripa ei dacă legăturile ei cu Hazelwood ar fi fost făcute publice.

Trăsura lui Hazelwood a făcut colţul. Caleaşca lui nu a putut urmări vehiculul mai uşor, dar Clive a remarcat un tip cu o pălărie cu boruri largi, pe un cal împrumutat, care a pornit după ei. I-a trecut prin minte că Malikov se afla în spatele acestei operaţiuni. Informaţiile lui Malikov despre Jane Fawkener fuseseră se pare incomplete, iar acum poate că prietenul său rus dorea să afle mai multe. Întrebarea era de ce.

Lângă el, Allegra şi-a aşezat rapid mantia în jurul genunchilor şi şi-a pus manşonul la loc.

— Putem pleca acum? Am îngheţat, iar mama nu va fi prea bucuroasă când îi voi spune în ce ne-ai băgat în această dimineaţă.

— Nu-i vei spune nimic.

— Chiar aşa? Ai scos caleaşca şi i-ai oferit o invitaţie la petrecerea mea unei fete modeste, fără simţul modei şi cu foarte mult prost gust în ceea ce priveşte alegerea prietenilor.

— Este verişoara noastră.

— La naiba! Este bătrână. Ar trebui să poarte bonete de dantelă şi nu are nimic în comun cu noi. I-ai văzut boneta? Serios, nici măcar servitoarea mea nu ar purta aşa ceva. Una peste alta, este prietenă cu Hazelwood. Mamei nu-i va plăcea deloc că m-ai expus companiei lui.

Clive i-a făcut semn vizitiului să dea bice cailor şi s-a întors spre sora lui.

— Jane Fawkener este ruda noastră şi trebuie să o ţinem aproape.

— De când îţi pasă de familie? Întotdeauna ţi-ai dorit să ai o altă familie.

— Te înşeli, Allegra. Vreau doar ce e mai bun pentru familia noastră.

— Ei bine, mama se va supăra. Cunoşti ce reputaţie are Hazelwood mai bine decât mine, îndrăznesc să spun, şi eu trebuie să fiu atentă la orice detaliu! Este Sezonul meu.

Clive a luat-o pe Allegra de umeri şi a lipit-o cu spatele de tapiţeria trăsurii. Nici nu-i trecea prin capul ei drăguţ cât de mult depindea Sezonul ei de faptul că averea lui George Fawkener trebuia să rămână în mâinile tatălui lor.

— Uită de Hazelwood, Allegra. Îi poţi spune mamei că am invitat-o pe sărmana noastră verişoară orfană la o petrecere, verişoara noastră care are nevoie disperată de îndrumarea mamei, pentru că habar nu are cum să se descurce la Londra.

Allegra a încercat să scape din strânsoarea lui.

— Clive, opreşte-te. Îmi învineţeşti umerii.

— Allegra, promite-mi că nu-i vei spune nimic mamei.

Ea a dat din cap, privindu-l, iar el i-a dat drumul. Într-un fel, Allegra îl ajutase. Acum îi era cât se poate de clar ce avea de făcut. Trebuia să o scoată pe Jane Fawkener din hotelul Mivart şi să o instaleze în casa mamei sale.

Capitolul 6

Foarte rar o să găseşti o femeie care să fie conştientă de virtuţile ei şi care să se vadă aşa cum o percep şi ceilalţi. Degeaba îşi consultă oglinda sau prietenii dragi pentru a se autoevalua corect, căci ambele o vor măguli. Ea poate observa interesul cu care persoane necunoscute îi studiază

chipul în locurile aglomerate. Din nou, este destul de probabil să eşueze în a se autoevalua corect dacă se bazează pe impresiile pe care le-a lăsat în timpul Sezonului căsătoriilor. Deci, cum poate o femeie cu capul pe umeri să îşi dea seama dacă interesul ei faţă de un anumit domn este rezonabil sau dacă îi va provoca dezamăgiri de ordin personal, de genul celor care i-ar putea inhiba feminitatea şi i-ar putea diminua şansele de a fi cu adevărat fericită? Este ea fiica unui gentleman? Este el un gentleman? Dacă este aşa, totul este bine. Sau poate este fiica unuia dintre marii negustori ai Londrei, iar el fiul tot al unui negustor. Este în continuare bine. Nu este nimic greşit să cauţi un echilibru între statutul părinţilor tăi şi cel al părinţilor unui viitor soţ ca un prim indiciu al oportunităţii unei potriviri. Pe de altă parte, este periculos să pui ochii pe un domn al cărui rang îl depăşeşte cu mult chiar şi pe cel al celui mai sus-pus cunoscut al unei doamne. În astfel de cazuri, toată iniţiativa trebuie să vină din partea domnului, iar doamna trebuie să fie foarte precaută.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Vicontele de Hazelwood s-a dovedit a fi o problemă mai mare decât anticipase Jane la început. O ajutase să scape de verii ei, dar devenise aproape imposibil să scape de compania lui şi o trimisese la plimbare şi pe însoţitoarea ei. S-a străduit să alunge din minte senzaţia mâinilor lui pe talia ei în momentul în care o ridicase pentru a o ajuta să urce în trăsură. În timp ce reacţia corpului ei la acea atingere se stingea, au apărut alte senzaţii care au tulburat-o. Umărul lui Hazelwood, acoperit de mantia lui de lână, îl atingea pe al ei în timp ce acesta mâna caii. Şoldurile li se întâlneau pe scaunul îngust, iar trupurile lor se sprijineau unul de celălalt de fiecare dată când trăsura vira la câte un colţ de stradă. Cu faţa ascunsă de bonetă, Jane a fost nevoită să-şi întoarcă capul pentru a privi fie pe companionul ei, fie peisajul, dar se simţea mult mai confortabil să privească mai mult împrejurimile. Hazelwood era prea aproape.

Cel puţin în momentul de faţă era preocupat de condusul trăsurii şi nu se uita la ea. Ea îşi dăduse deja seama că semăna cu tatăl ei în modul în care părea să nu-i bage în seamă pe ceilalţi, în timp ce observa multe, prea multe. Şi apoi mai era şi vocea lui, cu magnetismul ei, cu tonalitatea aceea caldă şi gravă care apărea şi dispărea în funcţie de cei cu care vorbea. Fusese instructiv să-l audă vorbind cu verii ei cu o voce diferită, rece şi distantă, care a dispărut de îndată ce au plecat.

Trăsura lui, la care era înhămată o pereche de cai cu coama neagră, se deplasa uşor pe caldarâm. Ea s-a concentrat asupra acestei mişcări, care nu semăna deloc cu mersul pe o cămilă care se legăna, înălţimea îi oferea o perspectivă destul de bună, oferindu-i şansa de a observa draperiile de catifea care străjuiau ferestrele camerelor elegante ale caselor înşiruite una lângă alta, precum cărţile pe un raft aglomerat. Când prima stradă a dat într-o piaţă largă, unde au avut de înfruntat vântul rece, era pregătită din nou să îi facă faţă însoţitorului ei. Au cotit spre capătul pieţei, ocolind spre stânga până când Hazelwood a oprit în faţa intrării cu coloane a bisericii impunătoare.

— Piaţa Hanovra, biserica Sf. George, a spus el, cu acea tonalitate distinctă care i-a reapărut în voce. Destinaţia finală a unei tinere care vânează un soţ.

Jane a privit porticul cu coloane al bisericii care se întindea până pe stradă şi firidele grele din piatră umbrind ferestrele mici.

— Are un aer pe cât de solemn, pe atât de demn.

El a râs.

— Vrei să spui că arată gri şi plictisitor, la fel ca o instituţie bancară sau o închisoare. Un loc potrivit pentru a începe o condamnare pe viaţă.

Ea nu a vrut să se lase atrasă în jocul lui.

— Sunt sigură că există şi alte biserici unde te-ai putea căsători.

S-a întrebat dacă se gândise vreodată să se căsătorească – un gând total neaşteptat.

S-a uitat peste umăr înainte de a se întoarce în

trăsură şi i-a adresat un cuvânt vizitiului său. Cu doar câteva întoarceri rapide şi o cursă în viteză pe o arteră largă, au ajuns într-o altă piaţă, care avea o formă ovală, cu zeci de platani înalţi în partea centrală, golaşi acum pe timp de iarnă. În colţul de sud-est al pieţei, Hazelwood a oprit din nou trăsura, lângă parapetul de fier care încercuia centrul pieţei.

— Ce ar trebui să văd aici? l-a întrebat.

Piaţa era aproape goală în bătaia vântului rece şi a cerului care anunţa că o să plouă.

A făcut un semn cu o mână acoperită cu mănuşă de piele către un magazin din colţ.

— Ceainăria lui Gunter. Vei dori să fii văzută aici şi îţi vei putea comanda tortul de nuntă de la Gunter însuşi, mai precis, de la fiul său.

Ea a aruncat o privire înspre magazin. Tatăl ei o adusese aici o dată, vara, să mănânce o îngheaţă de culoare mov, sub copacii din centru. Piaţa era plină de caleşti. Şi-a amintit de doamne cu bonete şi umbrele de soare care să le protejeze de căldura Londrei şi râsete, multe râsete. Chelnerii se strecurau prin aglomeraţia pieţei ducând comenzi şi tăvi cu dulciuri.

Hazelwood a aruncat o privire spre cerul acoperit de nori cenuşii şi întunecaţi.

— Mă îndoiesc că va ploua înainte de prânz. Poţi să mai rezişti câteva minute?

El a sărit jos din trăsură înainte ca ea să răspundă.

— Unde te duci?

Bărbatul şi-a dat jos haina de pe umeri şi i-a pus-o peste genunchi.

— Ca să îţi ţină de cald, a spus el.

Apoi a întins mâna în trăsură şi a înşfăcat o umbrelă mare şi neagră care se afla la picioarele lor.

— Unde te duci? a repetat ea.

El a aruncat o privire prin piaţă.

— Este un tip cu o pălărie cu boruri largi pe care-l interesează prea mult trăsura noastră.

— Atunci, să înţeleg că la Londra este o ofensă gravă

să se uite cineva prea mult la trăsura altuia?

— Destul de gravă. Să nu faci niciodată asta când eşti singură.

S-a îndepărtat, cu un zâmbet.

Pentru o clipă, a rămas uluită. Ce se aştepta să facă într-o trăsură deschisă, fără umbrelă?

Staţionaseră la capătul de jos al pieţei ovale. Pălăria lui Jane îi limita vederea, cu excepţia a ceea ce se afla în faţa ochilor ei. A desfăcut panglicile, uitându-se uşor în dreapta ei, peste cai, unde putea zări o porţiune de piaţă şi pe Hazelwood plimbându-se, cu umbrela pe umăr, de parcă nu ar fi avut nicio grijă. A dispărut din raza ei vizuală pe la jumătatea drumului, intrând în piaţă pe o alee, reuşind astfel să traverseze parcul până în partea cealaltă. După numai un minut, ea l-a auzit salutând vesel pe cineva.

Şi-a scos boneta. Un bărbat cu o pălărie cu boruri largi, aflat lângă un cal, a tresărit când Hazelwood s-a apropiat de el. În clipa următoare, Hazelwood a deschis umbrela neagră chiar sub nasul calului. Animalul a pufnit şi s-a ferit, cu copitele zvâcnind pe caldarâm. Bărbatul cu pălăria cu boruri largi s-a împleticit, încercând să se menţină pe picioare şi scăpând frâiele calului său speriat. Hazelwood a prins frâiele şi a îndepărtat capul animalului de umbrelă. Bărbatul a apucat umbrela şi Hazelwood a deschis-o, forţându-l pe bărbat să se clatine un pas în spate.

În clipa următoare, Hazelwood s-a aruncat în spatele calului şi s-a aşezat în şa, ţinând capul calului întors şi lăsându-se pe spate pentru a nu cădea. Bărbatul cu pălăria cu boruri largi s-a ridicat în picioare şi a folosit umbrela deschisă, deasupra capului, ca pe un topor. A lăsat-o să cadă. Vârful ascuţit al unei spiţe a ratat cu puţin faţa lui Hazelwood, dar s-a agăţat în cusătura de la umărul jachetei lui. Bărbatul cu pălărie s-a împiedicat din nou, greutatea lui trăgând umbrela în jos, smulgând mâneca lui Hazelwood şi zgâriindu-i braţul de la umăr până la cot.

Hazelwood s-a aplecat peste gâtul calului şi a îndemnat animalul, schimbând direcţia de mers. Într-un

minut au apărut galopând prin piaţă. El s-a dat jos de pe cal, a legat animalul de spatele trăsurii şi a sărit la loc lângă ea, luând frâiele. Vizitiul lui s-a urcat în spate şi au pornit, în timp ce bărbatul cu pălăria cu boruri largi alerga după ei de-a lungul parcului, răsuflând din greu, fluturând umbrela şi strigând:

— Opreşte-te. Hoţule!

Hazelwood a aruncat o privire spre ea. A avut senzaţia că preţ de câteva clipe a uitat să mai respire – ca şi când o privelişte uimitoare i-ar fi apărut pe neaşteptate în faţa ochilor, ca atunci când poteca de munte devenea o cărăruie strâmtă şi abruptă, iar pietrele mişcate de picioarele măgarului ar fi sărit şi ar fi căzut cu zgomot, lovindu-se pe pereţii abrupţi ai unui canion nesfârşit până când a reuşit să inspire din nou. Acum înţelegea ce ascundeau hainele englezeşti bine croite ale lui Hazelwood – la ce erau buni muşchii, oasele, înălţimea şi forţa.

El a ridicat o sprânceană întunecată.

— Va trebui să îţi pui boneta pe cap, Jane. O să plouă.

Ploua deja când Jane îşi lega panglicile sub bărbie.

*

Nate ţinea umbrela în timp ce Miranda cobora din trăsură. Ploaia torenţială a forţat-o să-l ia de braţ şi să stea cât mai aproape de el când au intrat în librăria Lackington’s. Au lăsat umbrela udă unuia dintre angajaţii aflaţi la uşă şi au intrat în librărie.

În ciuda ploii, vitrinele înalte care dădeau în stradă lăsau cu generozitate să pătrundă lumina zilei, în care Miranda strălucea. Arăta foarte bine şi era conştientă de asta. Prezenţa lor a fost remarcată de un funcţionar care a început imediat să se agite, grăbindu-se să-i întâmpine.

— Cu ce vă pot ajuta?

Se prea poate ca bărbatul să se fi adresat amândurora, dar privirea lui era fixată doar pe Miranda.

Ea i-a strâns subtil braţul lui Nate. Spre dezamăgirea ei, observase în timpul vizitei de dinainte, de la Hatchard’s

că, de îndată ce a rostit câteva cuvinte, accentul ei a stricat aproape tot efectul produs de frumuseţea şi rafinamentul ei. Acum voia ca Nate să vorbească, pentru a păstra mai mult iluzia că ar putea fi o lady.

Nate a făcut apel la manierele lui cele mai rafinate.

— Eu şi *sora* mea căutăm o carte anume, dar, mai întâi, ea ar dori un roman de maniere şi moravuri, ceva scris de o doamnă, iar eu aş prefera ceva din domeniul istoriei.

Funcţionarul a reuşit să-şi dezlipească pentru a secundă privirea de pe chipul Mirandei.

— Sir, veţi găsi cărţile de istorie pe peretele din stânga. Dacă domnişoara ar avea amabilitatea să mă urmeze, avem toată colecţia doamnei Ross, şi cel mai recent roman al domnişoarei Musgrave, dar şi multe altele.

Miranda i-a aruncat lui Nate o privire prin care îi dădea de înţeles că nu voia să rămână singură cu funcţionarul. El a zâmbit. Cel puţin, pentru moment, nu se mai gândea la Hazelwood. Într-adevăr, şi-a dat seama că era puţin speriată de impozanta librărie şi avea nevoie să-şi revină puţin. Ar putea să-i dea câteva sfaturi în această privinţă. S-a aplecat spre ea, pe la spatele funcţionarului şi i-a şoptit:

— Doar dă din cap şi zâmbeşte, şi încearcă să nu te holbezi ca o ţărancă. Mă întorc în câteva minute.

I-a aruncat o privire rapidă înainte de a-i oferi un zâmbet fermecător funcţionarului.

Lackington’s nu semăna deloc cu magazinul întunecat şi înghesuit al tatălui ei. Librăria imensă deţinea mii de cărţi aşezate în şiruri largi de rafturi care se întindeau pe două niveluri, de la podea până la tavan, cu mormane de cărţi stivuite direct pe podea. Scări înalte montate pe nişte şine rulau de la un capăt la celălalt al fiecărui perete. Funcţionarii îmbrăcaţi în frac se mişcau într-un du-te-vino pe scări sau îi ajutau pe domnii şi pe doamnele aşezaţi în jurul tejghelei mari circulare din centrul magazinului. Miranda, fiica unui proprietar de magazin, putea să calculeze valoarea atâtor mărfuri.

Nate a găsit raftul cu romanele istorice şi s-a uitat la preţuri, dar a rămas cu ochii pe Miranda, în timp ce funcţionarul scotea un volum de pe raft pentru a i-l prezenta. Poate într-o zi obişnuită, Nate ar putea petrece ore şi ar cheltui destui bani în librărie, dar astăzi, s-a întors destul de repede la tejgheaua mare în formă de cerc. A sesizat că Lackington's păstra la etajul principal doar marfa de primă calitate, în stare bună.

Punând o întrebare unuia dintre funcţionarii de la tejghea, acesta i-a spus că, dacă el şi Miranda ar urca scările largi către camerele de relaxare, ar găsi cărţile mai ieftine, dar, l-a avertizat funcţionarul, într-o stare nu atât de bună. Adevăratele chilipiruri aveau să fie la ultimul etaj.

Când Nate s-a apropiat de ei, a văzut că funcţionarul care o ajuta pe Miranda întinsese pe o masă o serie de volume pe care ea să le răsfoiască. El a râs în sinea lui la titlul care i-a atras ei atenţia, *Marchiza.*

— Cred că îl va cumpăra pe acesta, i-a spus el funcţionarului, arătând spre *Jurnalul unei fete bătrâne.*

Funcţionarul s-a încruntat şi s-a uitat la Miranda.

— Domnişoară? Nate şi-a dat seama că ardea de nerăbdare să îl certe, aşa cum o făcea de obicei, dar ea s-a stăpânit şi a zâmbit, a clătinat din cap şi a pus mâna pe prima carte, cu un gest timid, feminin, care nu l-a păcălit pe Nate. El a râs şi l-a sfătuit pe funcţionar să le pună deoparte pe tejghea, explicându-i că urmau să caute chilipiruri la etajele superioare.

De îndată ce s-au îndepărtat şi nu au mai putut fi auziţi de ceilalţi, Miranda l-a lovit cu putere în coaste.

— Nate Wilde, nemernicule, mă faci să intru în pământ de ruşine.

— Nu vreau să uiţi cine eşti, *surioară,* nimic altceva.

— Mulţumesc Domnului că nu sunt *sora* ta. Nu sunt una dintre scursorile de pe Strada Pâinii.

— Doar să nu ţii nasul prea pe sus, că ai să te împiedici.

S-a uitat la el, dar apoi a lăsat privirea şi şi-a ridicat fustele pentru a urca scările.

— Unde mergem?

— Să găsim cartea lordului Hazelwood. O să dăm de ea la unul dintre etajele superioare.

În cele din urmă, au găsit-o la etajul al treilea, cu puţin ajutor din partea unui funcţionar cu un aer de superioritate, care a avut impresia că cei doi au glumit, atunci când Miranda i-a cerut-o. Dar îşi verificase catalogul şi îi condusese direct la micul volum albastru. Coperta avea o pată de apă, dar paginile erau intacte, iar cartea era completă.

— Este vorba despre o *lady* în căutarea unui soţ? a întrebat-o.

Evident, observase că accentul Mirandei era în contradicţie cu înfăţişarea ei. Bărbatul arăta ca un băţ îmbrăcat. Nate avea nu doar umerii destul de laţi, dar şi braţul destul de lung pentru a-l pune la pământ pe tip cu un singur croşeu sănătos de stânga. S-a rezumat doar la un comentariu plin de condescendenţă.

— Sărmanei mele surioare orfane îi lipseşte sfatul unei mame în acest moment important al vieţii ei. Va fi o binecuvântare pentru ea să fie îndrumată de o femeie în astfel de chestiuni.

La tejgheaua de la intrare, a plătit pentru cartea lordului Hazelwood şi romanul pe care Miranda şi-l pusese deoparte. Părea surprinsă. El a ridicat din umeri.

— Pentru că ţi-ai îndeplinit partea ta de misiune.

Nu îşi permitea mai mult de atât şi a primit şi o recompensă. Faţa i s-a luminat de la cel mai frumos zâmbet al ei.

Dar, pe când se aflau din nou în trăsură, ea a preferat să ţină în poală micul volum albastru al lui Hazelwood, în timp ce mângâia titlul cu vârful degetelor.

— Crezi că lordul Hazelwood mă va lăsa să o citesc?

— De ce nu-l întrebi? S-ar putea să-i poţi fi de ajutor cu acest caz dacă ştii conţinutul cărţii.

— Tu o s-o citeşti?

— Eu! Nu am nevoie de un soţ, nu ţi se pare?

— Dar într-o zi vei avea nevoie de o soţie. Ai putea

învăţa cum să faci curte cuiva aşa cum scrie la carte.

— O soţie este pentru oamenii în vârstă, îmbrăcaţi cu veste de flanel. Trebuie să-mi las amprenta asupra societăţii înainte de a mă căsători.

Nu avea de gând să-i spună că îşi alesese deja soţia.

— Ha! De parcă ai putea să faci ceva măreţ pentru societate.

— E menirea noastră, a bărbaţilor, iar Londra este locul potrivit.

— Atunci, ce se întâmplă cu femeile?

— Se căsătoresc.

A bătut cu degetul arătător spre cărticica din poala ei.

Miranda a strâns din dinţi.

— Aşteaptă şi ai să vezi! Pun pariu că eu o să realizez mai multe lucruri măreţe căsătorindu-mă, decât vei reuşi tu vreodată.

— Ai grijă, Miranda. S-ar putea să accept pariul tău.

*

În bătaia ploii, cu trăsura în mişcare, Jane nu avea altă opţiune decât să se ţină bine. S-au oprit o dată sub o copertină pentru ca vizitiul lui Hazelwood să se dea jos şi să ia calul bărbatului cu pălăria cu boruri largi. Hazelwood i-a explicat că bietul animal avea să fie dus înapoi la grajdul din care fusese închiriat. S-au certat puţin dacă Hazelwood ar fi trebuit sau nu să-şi îmbrace din nou haina. Jane a pierdut.

Madame i-a întâmpinat în uşa magazinului. În timp ce Jane privea în jur la pereţii acoperiţi cu damasc de culoare verde pal şi la scaunele fine, aurite, una dintre asistentele doamnei i-a luat mantia şi boneta ude, iar Madame şi-a îndreptat atenţia spre Hazelwood. Într-o fracţiune de secundă, Jane şi-a dat seama că se cunoşteau.

Hazelwood stătea chiar în uşă, cu apa şiroindu-i de la vârful capului fără pălărie până spre tălpile cizmelor sale împroşcate cu noroi, în timp ce Madame îi dădea jos jacheta ruptă, fiind atentă la mâneca sfâşiată. Era murdar

de noroi, plin de sânge, ud până la piele, dar perfect mulţumit de situaţia în care se afla. Blestemul lui Jane îşi atinsese scopul, dar nu-l îngenunchease pe duşmanul ei.

În timp ce asistentele lui Madame se grăbeau să aducă prosoape şi să-l ajute să se descalţe de cizme, Hazelwood şi-a smuls de la gât lavaliera distrusă, desfăcându-i pliurile ude şi frecând-o în mâini până când a transformat-o într-o minge. Buclele întunecate s-au prelins spre baza gâtului. Una din asistente i-a întins o găleată pentru a arunca în ea lavaliera distrusă.

Transparente din cauza apei îmbibate, mânecile cămăşii sale de in erau lipite de piele, expunându-i umerii şi curbura braţelor. Braţul său drept avea o tăietură vie, de culoare roz, de la umăr până la cot, pătând ţesătura. Ploaia îi întunecase părul până când ajunsese să aibă culoarea cernelii. L-a uscat cu prosoape, lăsându-l să cadă neglijent peste faţa lui, ca hieroglifele pe papirusurile antice. Jane a înghiţit în sec. Îşi simţea gâtul uscat fără vreun motiv anume, corpul cald, în ciuda umezelii propriilor haine. A încercat să se liniştească şi să redevină raţională.

— Am întâlnit căpetenii din Orient, atât satrapi, cât şi bey, care aveau nenumăraţi ofiţeri de protocol obişnuiţi să se aplece atât de mult încât spatele lor era în permanenţă curbat ca o salcie pe malul unui pârâu. Nu am întâlnit niciodată pe cineva cu o asemenea chemare pentru acţiune.

Chipul lui era serios, cu excepţia ochilor verzi care râdeau.

— Cred că lucrurile sunt diferite în Orient. A aruncat un prosop deoparte, însoţit de un zâmbet pentru asistenta care îl ajuta. Acum eşti la Londra. S-a întors către Madame Celeste şi i-a spus: Doamna Lowndes ţi-a transmis ce vrem?

— Da, milord, a răspuns Madame. Vino, domnişoară Fawkener, să ne ocupăm de dumneata.

Jane i-a aruncat o ultimă privire. Mâinile i s-au oprit pentru scurt timp pe nasturii vestei.

— Du-te, a spus el. În curând voi reuşi să mă încălzesc şi să-mi usuc hainele, iar tu vei fi o tânără în pas cu moda.

*

Cu puţin ajutor din partea asistentelor lui Madame şi a unui pachet livrat de la club, Hazelwood reuşise să se mai încălzească şi să îmbrace haine uscate, iar acum era aşezat pe podeaua magazinului, înconjurat de o grămadă de perne, cu picioarele întinse, descălţate de cizme. Asculta murmurul vocilor feminine din spatele draperiilor de catifea trandafirie din cabina de probă a lui Madame. În ceea ce priveşte misiunea, a considerat-o a fi o reuşită, asemenea celei pe care Blackstone sau Clare le trecuseră deja în contul lor. Vizitiul lui aflase din ce grajd provenea calul bărbatului cu pălăria cu boruri largi, iar Hazelwood se gândea deja la următoarea mişcare pe care avea să o facă împotriva duşmanilor lui Jane Fawkener. S-a auzit un sunet de protest din spatele perdelei de catifea, urmat de o singură silabă spusă pe un ton indignat şi o înşiruire lungă şi rapidă de cuvinte într-o limbă necunoscută. A recunoscut vocea joasă ca fiind a lui Jane.

— Hazelwood, a strigat ea. Pregăteşte-te, că ies!

S-a ridicat în picioare.

— Eşti îmbrăcată decent?

Perdeaua de catifea s-a mişcat, iar Jane Fawkener, cu braţele îndepărtate de corp, şi-a făcut apariţia.

A simţit cum se schimba la faţă şi s-a străduit să nu se holbeze la forma zveltă din rochia albă. Au apărut curbe şi goluri şi braţe rotunjite voluptuos, puse în evidenţă de rochia simplă. Mirosul corpului ei cald a ajuns până la el. Probabil că părea la fel de uluit pe cât se simţea, pentru că ea şi-a mişcat braţele ca pe nişte aripi.

— Bună, Hazelwood, te rog spune-mi că acesta nu este un giulgiu şi nu sunt îmbrăcată ca pentru înmormântare.

„Mai degrabă ca pentru pat.”

— Albul este culoarea obligatorie pentru prima întâlnire a unei lady cu monarhul.

S-a uitat la el de parcă nu mai era în toate minţile.

— I-ai spus lui Madame că ai de gând să nu te duci la întrevederea cu Alteţa Sa Regală?

— Da, i-am spus, dar se pare ca ordinele tale sunt mai presus de dorinţele mele.

— A, a spus el, relaţiile mele la nivel guvernamental au o anumită influenţă în această chestiune.

— Rochia nu are culoare. Aş prefera să nu par la fel de veselă precum un mănunchi de oase albite de soare, răsfirate pe marginea unei cărări prin mijlocul deşertului.

— Aşa crezi că arăţi? El s-a apropiat. Ţi-au obosit braţele?

A dat din cap.

— Am stat ore în şir ca un indicator la o răscruce de drumuri. Şi mai sunt şi acele. Sute de ace. Aş putea deschide o tarabă în bazar.

El i-a întins mâna şi i-a oferit palmele deschise pentru ca ea să-şi odihnească braţele. Ea s-a înfiorat la contactul dintre ei. Îşi ţinea mâinile neclintite, în ciuda dorinţei lui de a le lăsa să alunece pe interiorul mătăsos al acelor braţe.

— Eşti obişnuită să te faci invizibilă, nu-i aşa? Ea a clătinat din cap, negând. Neobservată, atunci. Cu ce te îmbrăcai când ieşeai din casa tatălui tău? Purtai vălul?

— O basma cu care îmi acopeream mereu capul, ţinuta unei femei decente care se află în locurile publice din Halab. Şi uneori *chadri,* paravanul meu albastru, cu o vizieră de plasă prin care să pot privi.

Şi-o putea imagina purtând vălul, doar ochii întunecaţi zărindu-se prin plasa umbrită a acoperământului, precum sclipirea luminii lunii prinsă într-o fântână.

— Nu vrei să fi remarcată, aşa-i? a spus el, ridicând o sprânceană. Ea a ridicat din umeri. Te asigur că niciun bărbat din Londra nu se va gândi la o grămadă de oase albite de soare uitate în deşert când te va vedea în această rochie, a spus el serios, ca un fel de promisiune. Apoi, pentru a detensiona atmosfera, a adăugat: Cred că ştii că rochia nu este finisată.

— Nu este finisată?

— Mai trebuie şi nişte crinoline, cred.

Madame a ieşit din spatele perdelei.

— Crinoline, cu siguranţă.

— Te referi la acele coşuri pe care le cară un măgar?

Hazelwood a încercat să nu râdă când a observat suspiciunea care-i apăruse în privire. În mod evident, se gândise la coşurile împletite pe care negustorii le legau de măgari ca să-şi transporte marfa.

— Şi cred că este obligatorie încă o rochie care va veni deasupra, strânsă cu câţiva metri de panglică. Şi-a retras palmele de pe braţele ei şi s-a dat înapoi. Apoi a trebuit să se întindă din nou spre ea. Cu vârfurile degetelor i-a ridicat bărbia. Ai puţină încredere în măiestria lui Madame.

Când a văzut-o data următoare, rochia albă părea doar o un drapaj uşor pornind de la sâni până la degetele de la picioare, înconjurată cu ornamente de mătase roz pal, cu panglici şi dantelă şi întinse pe ambele părţi pentru a acoperi crinolinele, absolut obligatorii. Deşi nu semănau cu coşurile pe care le purtau măgarii, ofereau femeii o siluetă voluptuoasă. Curbele şi adânciturile pe care le admirase s-au pierdut în rochia extrem de elaborată, gândită exclusiv pentru momentul în care avea să se prezinte în faţa monarhului.

— Cum să mă mişc îmbrăcată aşa? a întrebat ea.

— Cu grijă. A afişat un zâmbet controlat. Să nu-ţi treacă prin cap să te întorci brusc. Vei doborî gărzile regelui ca pe nişte popice.

— Voi cădea în nas.

— În calitate de ofiţer de protocol, Jane, este de datoria mea să mă asigur că nu se va întâmpla asta. Va trebui să exersăm. Ore în şir.

Ea s-a uitat pieziş la el.

— Ţi-ar plăcea, nu-i aşa? Să-mi petrec ore întregi ascultând de ordinele tale.

El a dat înapoi, aruncându-i o privire scurtă.

— Este meseria mea, datoria mea faţă de rege şi faţă de ţară. Va trebui să faci o reverenţă, să îngenunchezi, să stai în picioare, orice o să îţi spun să faci.

Ea a clătinat din cap.

— Cred că voi cere ceva la schimb înainte de a fi de acord să fiu instruită de tine.

Jane a făcut un sfert de întoarcere spre dreapta şi a ocolit perdeaua deschisă a lui Madame, de parcă ar fi purtat o rochie de gală de când se ştia.

A înghiţit cu greu. Nu avea de unde să ştie cum puteau fi interpretate cuvintele ei de un bărbat cu faima lui, însă el putea să îşi imagineze o duzină de lucruri pe care i le-ar putea oferi în schimbul acceptului ei de a-i urma indicaţiile.

Capitolul 7

Unii dintre cititorii acestei cărţulii s-ar putea să nu fie de acord cu titulatura de „tânără vânătoare de soţi”, crezând că sugerează o anumită îndrăzneală, nepotrivită pentru o tânără care-şi face debutul în societate. Deşi acest ghid nu recomandă comportamentul obraznic sau arogant, nu încurajează nici timiditatea. Timiditatea este într-adevăr o crimă, aşa cum ar spune poetul, într-o lume în care există întotdeauna un număr mai mare de domnişoare în raport cu partenerii eligibili. Prin urmare, trebuie să insist pe ideea că o tânără ar trebui să pornească la vânătoare de soţi, pentru că nicio femeie nu doreşte să fie doar „o marfă pe un raft”, ci să se implice cu forţe proprii în găsirea propriei fericiri şi bunăstări. Ceea ce urmăreşte o femeie, mai presus de toate, este să fie stăpâna propriului ei destin.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Jane a rămas uitându-se la uşa apartamentului ei de hotel, dorindu-şi ca aceasta să se deschidă singură. Era aproape nouă. Braţele îi atârnau fără putere, la fel de ofilite ca frunzele unui palmier în timpul iernii. Stomacul ei gol

protesta după acea după-amiază lungă, în care mâncase doar macaroons. Creierul ei neobosit s-a gândit ce concesie să smulgă de la Hazelwood – o explicaţie reală a episodului cu bărbatul cu pălărie din parc, o recunoaştere a vreunei fapte din trecutul lui care le-a provocat din prima secundă dispreţul verilor ei sau o confesiune privind împrejurările în care a cunoscut-o Madame Celeste. Jane insistase ca rochia pentru ceremonia de la curte să rămână la Madame până la momentul potrivit.

În spatele ei, Hazelwood şi doamna Lowndes au schimbat câteva cuvinte, iar în urma lor, după câte aflase, veneau trei lachei care cărau cutii cu ţinute împachetate în hârtie, pentru noua ei garderobă de tânără vânătoare de soţi. Profitând de soluţia ingenioasă oferită de doamna Lowndes, croitoreasa avea să trimită mai târziu bonetele pentru ca Jane să le încerce a doua zi în camera ei de hotel.

Înconjurând-o, Hazelwood s-a întins spre uşă, care s-a deschis, lăsând la iveală imaginea unei Nell tulburate, cu mâinile strânse la piept.

— O, domnişoară, îmi pare atât de rău. Cineva a intrat în camerele apartamentului în timp ce eu am fost la cină.

O stare de alarmă rapidă a înlocuit oboseala lui Jane. A întins mâna către fată.

— Ai păţit ceva, Nell?

Nell a dat din cap, iar Jane a ţâşnit pe lângă ea direct în dormitor pentru a căuta scrisorile tatălui ei, ascunse într-o carte roşie, legată în marochin, ferecată inteligent cu o balama ascunsă în legătură. Se aşteptase să dispară, dar zăcea printre alte cărţi împrăştiate pe podea lângă patul ei. S-a lăsat în genunchi, a luat-o cu mâinile tremurânde şi a deschis încuietoarea aflată sub marginea capacului. Cutia mică s-a deschis. Scrisorile erau încă acolo, panglica albastră cu care le legase, neatinsă. A închis la loc cutia.

În mod clar, cineva care ştia că stă la Mivart a transmis acele informaţii unui inamic, fie accidental, fie cu un scop. Cineva credea că deţine informaţii importante. Inima îi bătea cu putere. Când a ridicat privirea, Hazelwood o privea din prag.

— Nell a plecat după nişte întăritoare. Când îţi mai revii din sperietură, poate reuşeşti să te dumireşti ce ar fi putut lua hoţul sau hoţii.

Jane a dat din cap, fericită de lumina slabă din cameră. Cuvintele lui Hazelwood erau rostite pe un ton neutru, dar el nu era persoana căreia să-i scape nici cel mai mic detaliu. S-a uitat în jur în timp ce el aprindea şi mai multe lumânări. Sertarele şi uşile dulapului din nuc atârnau deschise şi tot conţinutul lor fusese aruncat pe podea. Pantofi şi perne îmbrăcate în huse de pânză fuseseră azvârlite pe jos. Un scaun cu spătar zăcea răsturnat la picioarele patului. Părea că o cizmă de mărimea unui copil a lovit draperiile şi le-a doborât la podea.

Hazelwood îl numise „hoţ”, şi nu „spion”, dar Jane ştia că intrusul nu cotrobăise după bani sau bijuterii ascunse. Purta o mantie nouă, călduroasă, oferită de Madame Celeste, şi totuşi strânsese din dinţi ca să nu-i clănţăne de frig. Ştia cu o certitudine rece ce se urmărise prin răscolirea camerelor ei şi era sigură că fusese o percheziţie, nu un jaf – ceea ce însemna că un duşman al tatălui ei se afla aici, la Londra. Şi-ar fi dorit să ştie dacă acel duşman provenea din interiorul guvernului sau din afara lui şi ce se aşteptase să găsească.

Cărticica era în siguranţă în geanta ei, singurul lucru pe care îl mai avea de la el. S-a cutremurat la gândul că ar putea ajunge în mâinile unui spion.

Hazelwood a traversat camera şi i-a întins mâna pentru a o ajuta să se ridice de pe podea.

— Focul a fost aprins în sufragerie, iar lacheii au plecat.

Îşi scosese mănuşile. Jane l-a luat de mână. El a ridicat-o în picioare cu o smucitură rapidă şi ameţitoare. Senzaţia de ameţeală s-a războit pentru scurt timp cu cea a palmei lui calde pe pielea ei, fără a fi aspră, ci vădit masculină. El i-a dat drumul, iar ea a strâns pumnul ca o reacţie involuntară a stării ei de nervozitate. A rămas nemişcat, aproape de ea, privind prin cameră.

— S-au cam grăbit, nu crezi? a remarcat el.

Aşa se gândise şi ea, altfel spionul ar fi observat că acea carte în care ascunsese scrisorile nu avea parte de acelaşi tratament precum celelalte cărţi. Nu fusese deschisă până la cotor. Paginile acestei cărţi nu fuseseră răsfoite. Şi-a dat seama că îşi ţinuse respiraţia şi a început să expire. În cazul acesta, cel mai probabil, bărbatul care intrase în camera ei trebuie să fi fost trimis de cineva, dar fără a avea informaţii clare despre ce anume trebuia să găsească. Mintea ei a început să bifeze posibilităţile.

Hazelwood o privea în timp ce strângea cutia la piept. Avea talentul de a o surprinde în momentele ei de vulnerabilitate.

— Lipseşte ceva? Bijuteriile familiei?

Ea a clătinat din cap şi şi-a relaxat braţul care strângea cutia, de parcă nu ar fi avut nicio importanţă. I-a aruncat o privire golită de orice expresie.

— Nu au căutat bijuterii. Bănuiesc că hoţii voiau bani.

A examinat din nou camera.

— Trebuie să fii destul de curajos să dai o spargere la Mivart.

Privirea lui atentă s-a întors spre ea. S-a străduit şi pună cutia falsă cu cărţi cu atenţie pe masa de lângă pat şi s-a întins să adune celelalte volume căzute. Hazelwood luase deja două dintre ele de pe jos, iar ea le-a stivuit pe masă. Nu credea că observase cutia cu fund dublu, dar nu putea fi sigură.

— Ai spus ceva despre un foc în şemineu?

El a dat din cap şi i-a făcut semn să se întoarcă în camera de zi. A dat de doamna Lowndes care pregătea o farfurie cu sendvişuri şi aranja câteva ceşti pe o tavă cu ceai, şi de Nell care stătea lângă ea, părând neliniştită. Jane a trimis-o pe Nell să pregătească dormitorul şi i-a spus fetei că putea să se ducă la culcare. Apoi a lăsat-o pe doamna Lowndes să o ajute să-şi dea jos mantia şi s-a aşezat pe o canapea mică situată lângă şemineu, cu o ceaşcă de ceai în mână.

Hazelwood era în picioare şi se uita la biroul din sufragerie. Şi acesta fusese răscolit, iar sertarele lăsate

deschise. Privirea lui Hazelwood a căzut pe invitaţia primită de la verii ei, care rămăsese neatinsă, sprijinită de lampa unde o lăsase Clive. Ei i-a trecut prin minte că doar în imaginaţia ei ar fi putut exista spioni chiar şi în biroul lordului Chartwell. Poate că verii ei vorbiseră fără nicio rea intenţie despre vizita pe care i-o făcuseră la Mivart, iar un duşman al Angliei îi auzise vorbind, absolut întâmplător. Existau astfel de duşmani, ştia asta. O bătaie în uşă a făcut ca Hazelwood să dispară pentru scurt timp. Când s-a întors, a acceptat o ceaşcă de ceai şi s-a întors către Jane.

— Am decis ca un bărbat să stea în faţa uşii tale în seara asta, dar trebuie să te mutăm într-un loc sigur.

Jane a clătinat din cap. Hazelwood şi-a luat destul de în serios îndatoririle de ofiţer de protocol, dar ea nu avea de gând să-i lase nici pe el, nici pe cei din guvern să-i controleze mişcările.

— Aş prefera să nu mă bazez prea mult pe guvern, ci, mai degrabă, pe un protector mai de încredere şi mai implicat.

I s-a părut că era pe punctul să se înece cu ceaiul, dar şi-a revenit.

Jane s-a întors spre imperturbabila ei însoţitoare.

— Doamnă Lowndes, poţi să-mi spui ce greşeală de etichetă am mai făcut acum?

— Nu se spune *protector*, draga mea. Cuvântul implică faptul că domnul în cauză nu te-a cerut în căsătorie înainte de a-i permite să se bucure de toate drepturile.

Jane a lăsat ceaşca jos.

— Hazelwood, ce slujbă solicitantă ai să mă protejezi de pericolele care mă încolţesc peste tot în societate.

— Iartă-mă, a spus el cu o voce în care nu a sesizat nicio urmă de pocăinţă, am fost pentru moment mai preocupat de pericolul care te pândeşte pe tine în mod direct.

Jane a aşteptat cu răspunsul până când a dus din nou cana de ceai la buze.

— Ai dreptate. Mai ales după ce am fost urmăriţi astăzi pe când mergeam la croitoreasă.

Încă o dată l-a făcut să tresară şi să înghită cu greu lichidul fierbinte. Îi luase ceva timp să descopere ce-l făcuse să se ducă după bărbatul cu pălăria cu boruri largi. Confruntarea dintre ei nu pornise din cauza vreunei încălcări de etichetă imaginare. Privirea ei a susţinut-o pe a lui pentru o clipă, în timp ce doamna Lowndes încerca să se facă una cu fotoliu tapiţat.

Hazelwood şi-a pus ceaşca de ceai pe şemineu.

— Ai cartea la tine, Jane?

— În geanta mea, a spus ea, arătând-o cu degetul.

A scos cartea albastră. Cu o privire, i-a cerut să-şi aranjeze jupoanele pentru a-i face loc pe canapea. În mâinile lui, cartea părea destul de mică şi de lipsită de importanţă.

A luat un sendviş de pe tavă.

— Stai, lasă-mă pe mine. Ştiu unde începe. Am citit-o aproape pe toată aseară.

— Eşti nerăbdătoare să începi vânătoarea, nu-i aşa?

Ea i-a ignorat sarcasmul. Treaba ei era să urmeze sfaturile ghidului lăsat de tatăl ei, indiferent care ar fi fost scopul final.

— Ar trebui să începem cu capitolul despre prima apariţie a unei femei în societate. Ea a găsit pagina. Aici.

Focul din şemineu s-a însufleţit şi a şuierat, transmiţând o căldură plăcută. Fiecare plimbare prin Londra de până acum o făcuse pe Jane să îngheţe până în măduva oaselor. I-a întins lui Hazelwood un sendviş şi s-a descălţat de pantofi, încrucişându-şi picioarele sub ea pe canapea. În Halab şi-ar fi lăsat pantofii chiar la uşă. Pentru o clipă, în timp ce se dezmorţea, începuse să se simtă cât de cât confortabil. În timp ce cartea îi captase atenţia lui Hazelwood, ea se gândea ce strategie să aplice în privinţa spionului sau a spionilor.

Nici nu se punea problema să nu ia măsuri, dar a aflat deja că o femeie la Londra avea alte restricţii în comparaţie cu o femeie din Halab. Noile reguli şi-au făcut loc în viaţa ei la fel de repede pe cât le uitase pe cele vechi. Cu cât avea să-şi dea seama mai devreme care putea fi destinaţia unde

ajunsese tatăl ei, cu atât mai repede putea acţiona.

A ronţăit un sendviş în timp ce el citea. Îi era dor de pâinea caldă de acasă, sub formă de turte, cu bulele maro ridicate ca nişte pistrui, pe care o rula în jurul cărnii şi legumelor, dar s-a obişnuit şi cu gustul dulce, de drojdie, al pâinii englezeşti. Doamna Lowndes s-a ridicat şi s-a scuzat.

— Vă las să vă faceţi planurile pentru mâine.

Atmosfera din cameră s-a schimbat, iar Jane a simţit asta imediat. Deşi niciunul nu făcuse nicio mişcare pe micuţa canapea, distanţa dintre ei se micşorase, ca şi când spaţiul s-ar fi comprimat, în mâinile lui, cartea părea mică şi feminină. Trecuse de capitolul indicat de ea, răsfoind-o şi ajungând la o pagină pe care adnotările tatălui ei erau lizibile pe margine, degetul lui mare fiind aşezat chiar în dreptul lor. Ea şi-a ţinut respiraţia.

— Ai de gând să-mi spui ce ascunzi în dormitorul tău?

— La fel de mult cum şi tu ai de gând să-mi spui cine ne-a urmărit astăzi.

— A, o luăm de la capăt.

Ea i-a zâmbit cordial.

— Cu excepţia faptului că am convenit că îmi voi continua vânătoarea de soţi.

În ochi i-a reapărut privirea ironică. Nu era genul de bărbat pe care să-l pui uşor cu spatele la zid.

— Nu-ţi pierde vremea aiurea. O femeie trebuie să-şi caute un soţ cât este tânără. Marele ei şarm, frumuseţea, este efemeră.

S-a întors pe canapea pentru a-l înfrunta. Replicile pline de ironie făceau parte din jocul lui.

— Vrei să spui că şarmul unui bărbat rezistă mai mult decât cel al unei femei?

— Desigur. Un bărbat se poate căsători oricând doreşte, dacă nu este sărac. Poate fi un octogenar bolnav de gută, dar, dacă are avere, va găsi o doamnă binevoitoare. Desigur, s-ar putea să fie chiar şi mai vânat, cu cât speranţa lui de viaţă este mai scurtă.

— Nu mă gândisem la domnii mai în vârstă, dar poate că ar trebui să-mi reconsider priorităţile.

— Şi unde vei găsi aceşti potenţiali pretendenţi?

În vocea lui era o tonalitate pe care ea începea să o recunoască. L-a enervat când i s-a părut că ia în serios vânarea unui soţ.

Vocea lui îi amintea în mod periculos de toate întâmplările prin care trecuse în timpul zilei, în care s-a bucurat de compania lui. Chiar dacă o prinsese ploaia şi din părul şi hainele ei şiroise apa, ceea ce o răvăşise complet fusese furtuna numită Hazelwood. Încă de la prima lor întâlnire, ochii, mâinile şi vocile lor avuseseră libertatea de a se împleti în moduri pe care ea nu şi le imaginase vreodată posibile pe când locuia în Halab. Şi-a reamintit că astfel de atingeri şi priviri erau ceva obişnuit pentru el. S-a gândit că o cunoştea pe Madame Celeste pentru că mai venise la magazin cu o femeie de a cărei garderobă era preocupat, dar nu pentru ca aceasta să fie prezentată la curtea regală, ci pentru propriile lui plăceri.

Jane a luat cartea cu mâini şovăielnice şi a deschis-o la un pasaj pe care şi-l amintea şi pe care a început să-l citească cu o voce puţin tremurată.

— „Cea care se află la vânătoare de de soţi se pregăteşte pentru prima ei apariţie în societate cerând ajutorul unor membri de familie şi unora dintre cunoştinţele care ar putea-o prezenta partenerilor lor interesaţi, aflaţi în sala de bal.”

El a lovit cu degetul pagina respectivă.

— M-am gândit că verii tăi Walhouse te-au făcut să-ţi pierzi interesul pentru familia ta de la Londra.

— Nu-i cunosc. Presupun că ar trebui să mă străduiesc mai mult.

În timp ce spunea toate astea, şi-a dat seama că literele scrise pe marginea textului, aflat lângă degetul mare al lui Hazelwood erau probabil nişte iniţiale. *EF* ar putea fi mama tatălui ei, Lady Eliza Fawkener. *TD* ar putea fi unchiul ei, fratele mamei sale, Thaddeus Drummond. Majoritatea codurilor tatălui ei de-a lungul timpului implicaseră numele rudelor lui. I-a aruncat o privire lui Hazelwood. Mesteca din sendvişul lui, fără a lăsa impresia

că ar fi observat adnotările de pe margine.

Tatăl ei îi descrisese întotdeauna pe cei care alcătuiau familia extinsă ca pe nişte personaje dintr-o farsă. El a ţinut să-i precizeze că preferase să se întâlnească cu ei pe rând, pentru că altfel i-ar fi fost imposibil să-i suporte laolaltă şi că o vizită la oricare dintre ei era un exerciţiu suprem de diplomaţie. Aşa că, în aceste momente, i-a trecut prin minte că s-ar fi putut folosi de această caracterizare a familiei lor pentru a semnala informaţii legate de conducătorii pe care îi întâlnise în călătoriile sale prin Orientul Apropiat.

Ea şi-a îndreptat poziţia, meditând la această posibilitate, iar Hazelwood s-a întors spre ea cu o privire pătrunzătoare. Era timpul să-l trimită pe ofiţerul de protocol la plimbare. A întins mâna spre tava cu sendvişuri. El a prins-o de încheietura mâinii, oprind-o.

— Jane, ce-ţi trece prin cap?

I-a zâmbit în cel mai fermecător mod de care capabilă.

— Ştii, mâine aş vrea să-mi vizitez bunica.

— Te-a lovit un sentiment atât de cald şi de familial din partea verilor tăi în această dimineaţă, încât vrei să le cunoşti şi pe celelalte rude ale tale?

— Trebuie să îţi cunoşti rădăcinile. Mama tatălui meu este invalidă, din câte ştiu. Fratele mamei mele a sărăcit din cauza jocurilor de noroc, iar tatăl meu are o pereche de verişoare gemene, care nu şi-au putut întrerupe programul de evenimente sociale în care erau deja implicate pentru a mă primi. Eşti şocat?

— De lipsa sentimentelor faţă de membrii de familie în rândul aristocraţiei din Marea Britanie? Nu prea! Doar de dorinţa ta de a-ţi vizita bunica.

— Poate cunoaşte unul sau doi văduvi octogenari.

Şi-a mascat un căscat cu mâna.

Poate că rudele ei de la Londra nu au primit-o în casele lor, dar ar putea fi dispuşi să o ajute să-şi găsească tatăl. Jane şi-a ridicat privirea şi l-a văzut cum se uita la ea.

— Cred că şi tu eşti obosit şi abia aştepţi să te pui în

pat.

Ea i-a văzut zâmbetul ironic şi a ştiut că iar a făcut o greşeală de exprimare.

— Ce s-a întâmplat?

— Atunci îţi urez noapte bună.

S-a ridicat şi i-a oferit o mână. Ea a luat-o ca să se poată ridica mai uşor de pe canapea, dar piciorul pe care îl băgase sub ea s-a prins de fuste şi s-a împleticit înainte. Întinzând o mână pentru a-i opri căderea, palma ei s-a lipit de abdomenul lui.

— Uşurel, i-a spuse el. Piciorul e adormit deja?

Ea a negat din cap, rămânând cu privirea aţintită pe mâna ei lipită de suprafaţa tare şi plată a mijlocului lui, simţurile încercând să înţeleagă mesajul necunoscut care îi stârniseră terminaţiile nervoase începând cu buricele degetelor până în vârful degetelor de la picioare.

El a râs.

— Nu este nevoie să-mi rupi coastele. Plec.

Şi-a desprins mâna şi şi-a revenit. Cu o scurtă plecăciune, el a dispărut, iar ea a rămas întrebându-se ce simţise, de parcă trăsese cu coada ochiului printr-o uşă lăsată întredeschisă şi zărise o privelişte neaşteptată, iar acum nu mai ştia ce văzuse.

Capitolul 8

Tânăra vânătoare de soţi la Londra îşi va da seama destul de repede că un gentleman de la oraş, spre deosebire de un gentleman de provincie, are o altă viziune asupra căminului lui. Din experienţele trăite de-a lungul anilor, la şcoală, în armată sau la bordul corăbiilor victorioase ale marinei regale, domnii învaţă să trăiască în medii exclusiv masculine. La cluburile lor, mărimea şi culoarea mobilierului, obiectele expuse, mâncarea şi băutura servite, modul în care îşi petrece momentele zilei şi chiar picturile de pe pereţi sunt în întregime masculine.

În general, tânăra vânătoare de soţi nu ar trebui să se îngrijoreze când descoperă că un domn de care este interesată are tendinţa de a se împrieteni cu persoane de acelaşi sex. Însăşi cea care a pornit la vânătoare de soţi trebuie să lege prietenii strânse şi de durată cu femeile.

Cu toate acestea, o tânără vânătoare de soţi va încerca să stabilească, în ceea ce-l priveşte pe cel care i-ar putea deveni partener de viaţă, măsura în care acesta este ataşat de clubul său, adică de tribul său. Observându-l îndeaproape şi ascultându-l cu atenţie când îşi spune părerea cu privire la acest subiect, ea va stabili dacă el este capabil de un ataşament serios şi în afara cercului său de prieteni exclusiv masculin. Nu doreşti să-ţi transformi casa într-o insulă spre care el să vâslească ocazional dinspre ţărm, unde are parte de toate plăcerile, cu excepţia uneia.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Când Hazelwood s-a întors la club, a fost întâmpinat de Wilde adormit, care s-a ridicat brusc în picioare de pe o canapea aflată în cafenea. Tânărul a luat haina şi pălăria lui Hazelwood şi i-a oferit un al doilea exemplar al cărţuliei albastre.

— L-am găsit la Lackington’s, sir. Tânărul a căscat. Goldsworthy este în biroul lui.

Wilde nu a mai făcut nici o altă remarcă şi nici nu era nevoie să îi spună că şeful lor aştepta raportul lui Hazelwood. Hazelwood l-a bătut pe tânăr pe umăr.

— Acum du-te la culcare, Wilde. Am o altă misiune pentru tine mâine-dimineaţă.

Tânărul s-a uitat peste umăr la el.

— Sir, Miranda vrea să citească cartea, dacă nu vă deranjează.

— Dacă asta te va ajuta să-ţi atingi scopul, Wilde, o să i-o dau.

Hazelwood s-a îndreptat spre biroul şefului. În toată perioada în care locuise la club, schelele ascunseseră faţada clădirii, de-a lungul Albemarle Street. Camerele interioare, cu excepţia celei în care serveau cafeaua şi a

dormitoarelor, erau drapate în pânză. Trecătorii trebuiau să rămână cu impresia că locaţia este nelocuită şi în curs de renovare şi nici într-un caz că ar adăposti un cuib de spioni, în timpul zilei, cei mai mulţi dintre ei treceau prin spatele casei şi ieşeau prin drogheria lui Kirby de pe Bond Street pentru a-şi masca plecările.

Această găselniţă cu renovarea era valabilă şi pentru biroul lui Goldsworth, care semăna mai degrabă cu o bază militară. Când a intrat, Hazelwood a văzut că în cameră erau doi bărbaţi, Goldsworthy, în spatele biroului său uriaş, şi căpitanul Harry Clare, aşezat comod într-unul dintre fotoliile din piele verde ale clubului, cu faţa spre şeful lor. Chiar şi aşezat pe scaun, Samuel Goldsworthy era la fel de impozant ca atunci când s-a ridicat, dezvăluind înălţimea lui falnică. O duzină de lumânări luminau biroul şi proiectau umbra impunătoare a bărbatului masiv pe peretele drapat cu pânză din spatele lui.

Hazelwood s-a aşezat pe scaunul îmbrăcat în piele de lângă Clare, vizavi de bărbatul uriaş. În jacheta lui de ofiţer de regiment, de culoare stacojie, Clare arăta ca o copie palidă a unui ofiţer invitat la banchetul anual de la Waterloo, organizat de Wellington.

— Hazelwood, l-a salutat Goldsworthy, exact omul pe care voiam să-l văd. Ce ai de raportat?

— Inamicul se află pe urmele fetei. Am fost urmăriţi de la Mivart până la croitorie în această dimineaţă şi, în jurul orei şapte, în cursul acestei seri, în timp ce servitoarea ei era la cină, camerele fetei au fost percheziţionate.

Sprâncenele stufoase şi roşcate ale lui Goldsworthy s-au ridicat.

— Şi? Au dispărut documente?

— Fata nu ar recunoaşte aşa ceva. Ea a fost foarte îngrijorată de o carte legată în marochin. De îndată ce a găsit-o, nu a mai interesat-o ce căutaseră hoţii.

Clare s-a îndreptat în fotoliu.

— Clienţi cam îndrăzneţi, aş spune, trebuie să dai dovadă de curaj ca să pătrunzi în Mivart. Ce au căutat?

— Aceasta este întrebarea care mă tot frământă.

Hazelwood se uita la Goldsworthy, încercând să citească orice tic sau spasm pe faţa roşie impenetrabilă. Chipul uriaşului era la fel de indescifrabil precum lichenul de pe un bolovan. Goldsworthy nu era persoana căreia să-i scape secrete de stat.

— Ce fel de informaţii i-ar fi putut spune Fawkener fiicei sale de inamicii sunt atât de nerăbdători să afle? Goldsworthy nu părea că îl aude. A mai insistat fata că tatăl ei este în viaţă?

— Nu a mai spus niciun cuvânt. Hazelwood i-a arătat cartea pe care o primise de la Wilde. Are o copie a *Ghidul vânătoarelor de soţi* şi plănuieşte să-şi încerce norocul în acest Sezon. M-am oferit să o ajut, desigur.

El nu a dezvăluit faptul că ghidul i-a fost trimis de tatăl ei prin intermediul bancherilor săi şi nu prin guvern.

Goldsworthy a dat din cap aprobator, în timp ce Clare a pufnit de pe fotoliul de lângă el.

Hazelwood s-a întors către prietenul său.

— Te îndoieşti de capacitatea mea de a-i fi de folos unei domnişoare care înfruntă apele periculoase ale primul ei Sezon londonez?

Clare a afişat o expresie inocentă.

— Sunt sigur că, dacă ea caută un trăgător de elită sau unul care se pricepe la spart capete, tu eşti bărbatul potrivit. Asta îşi doreşte?

Hazelwood a clătinat din cap.

— Cred că mai degrabă se aşteaptă să găsească un tip casnic, absolut plictisitor şi respectabil, care să aibă un venit frumuşel.

— Atunci eşti în siguranţă, a glumit Clare.

Goldsworthy şi-a dres glasul cu un zgomot la fel de puternic precum al unei căruţe încărcate cu cărbune.

— Domnilor, aş vrea să vă reamintesc că fata în cauză deţine probabil informaţii vitale pentru guvernul Majestăţii Sale şi că trebuie să intrăm în posesia acestor informaţii.

Tonul lui Goldsworthy i-a amintit lui Hazelwood de anumite discuţii neplăcute pe care le-a avut în tinereţe cu directorul şcolii sale. Goldsworthy avea simţul umorului, dar

avea şi o prezenţă care înăbuşea orice revoltă din faşă. Acum îl fixa pe Hazelwood cu o privire serioasă.

— Guvernul se aşteaptă să faci ceea ce trebuie să faci, Hazelwood. Convinge-o pe Jane Fawkener să-ţi mărturisească ce ştie.

— Adică să fac ceea ce ştiu mai bine?

Şi-a păstrat tonul neutru, în ciuda unui dezgust brusc faţă de sugestia şefului său.

Goldsworthy a făcut un gest de dezaprobare cu mâinile lui mari cât un pepene. Clare i-a tradus gestul.

— Ceea ce vrea să spună, Hazelwood, este că trebuie să apelezi la acea metodă elegantă prin care poţi să o faci pe fată să-ţi mănânce din palmă, aceea care te-a făcut faimos.

Hazelwood nu se înşelase. Goldsworthy dorea ca el să redevină persoana de dinainte de a fi recrutat ca spion. Fusese prea dornic să-şi satisfacă plăcerea de a se desfăta cu farmecele feminine încă de la prima menajeră îmbujorată care chicotise la el şi până la femeile cele mai experimentate care îşi oferiseră serviciile, conform tarifului perioadei respective. L-a lăsat pe Goldsworthy să aştepte. Dacă ar reuşi să se prindă ce informaţii căuta guvernul, poate că ar putea evita să joace rolul nemernicului pentru sărmana fată.

— Cred că, indiferent dacă Jane Fawkener este conştientă sau nu, tatăl ei i-a transmis numele prietenilor lui din Orientul Mijlociu şi acum aceştia ar putea fi expuşi unui mare pericol dacă informaţia ar cădea în mâinile Rusiei.

Goldsworthy s-a prefăcut că şi-a pierdut brusc auzul în timp ce cotrobăia printr-o grămadă de documente răsfirate pe biroul masiv. Hazelwood şi Clare s-au uitat unul la celălalt. Pretinsul dezinteres al uriaşului putea fi un semnal că teoria lui Hazelwood nu fusese greşită.

Un moment mai târziu, cu hârtiile aşezate spre aparenta lui satisfacţie, Goldsworthy a scos un plic din grămadă şi şi-a ridicat privirea. L-a fixat pe Hazelwood cu o altă privire aprigă.

— Te simţi în stare să faci ce ţi-am cerut?

— Vrei să spui dacă voi reuşi să o cuceresc pe fată? Să o fac să-mi zâmbească, să mă urmărească cu privirea când intru într-o cameră aglomerată, să-i ignore pe toţi ceilalţi parteneri şi să-mi spună toată secretele? Desigur.

— Bun. Ştii cine te-a urmărit astăzi?

— O iscoadă angajată, un localnic, dar nu unul dur. S-a speriat uşor. Mâine îl voi trimite pe Wilde la grajdul unde a fost tipul, să aflu cine l-a trimis. Mai doriţi să ştiţi şi altceva, sir?

— Ai asigurat sursa de informaţii în seara asta?

Încă o dată, atitudinea lui Goldsworthy l-a lăsat cu un gust amar faţă de misiunea lui.

— Vreţi să spuneţi dacă i-am asigurat protecţie fetei? I-am pus un gardian în faţa uşii.

— Aceasta este o invitaţie la o cină, programată pentru săptămâna viitoare. Ia fata cu tine. Vezi ce poţi afla de la ea. A aruncat un plic peste birou şi, cu o mişcare a mâinii, le-a făcut semn să plece. Noapte bună, domnilor.

Hazelwood şi Clare s-au ridicat. Au traversat cafeneaua întunecată fără să-şi adreseze vreun cuvânt până au ajuns în faţa scărilor, unde s-au oprit să ia câteva lumânări, iar Clare a vorbit din nou.

— Crezi că Malikov se află în spatele acestor atacuri care o vizează pe fata ta?

Hazelwood a luat lumânarea. Trebuia să-şi limpezească mintea. Se gândise la Jane Fawkener ca fiind partenera lui, ceea ce era drumul sigur spre eşec, riscând să-şi rateze misiunea.

— Dacă Malikov este implicat, atunci cineva din cadrul Ministerului de Externe divulgă nestingherit informaţii despre fată. Verii fetei, Walhouse, erau la uşa ei la o oră nepotrivită pentru vizite în această dimineaţă.

— Chartwell ar fi putut să anunţe familia fetei că s-a întors, a sugerat Clare.

— Adevărat, dar nu-mi place că o minţim pe fată la fiecare pas.

Clare a râs.

— Este ultimul tău caz şi te plângi pentru că ţi s-a ordonat să faci o fată drăguţă să se îndrăgostească de tine. Fă-ţi datoria şi fii recunoscător că nu eşti nevoit să ataci un fort spaniol, luat la ţintă de nişte soldaţi francezi bine instruiţi.

— Clare, vorbeşte invidia din tine? O să-mi amintesc să-ţi arăt şi eu greşelile tale, dacă există aşa ceva. Te-a pus Goldsworthy să faci ceva extrem de dezagreabil sau de periculos?

— Mai rău decât atât. Plictisitor. Caut un orb, care ar putea fi nebun.

— A!

Hazelwood a înţeles. Lui Clare îi plăcea să primească misiuni în care să lupte, cu sabia scoasă, să îşi înfrunte inamicul. Nu-i stătea în fire să pândească prin locuri întunecate, să tragă cu urechea, să strângă firimituri de informaţii.

— Până acum orbul meu nu a apărut în niciunul dintre locurile obişnuite şi nu este o figură cunoscută nici prin aziluri. De obicei, un orb are teritoriul lui, iar oamenii din cartier au grijă de el sau ştiu cum să-l evite. Nu cred că tipul ăsta cerşeşte.

— Atunci cineva îl adăposteşte. De ce este interesat Goldsworthy de el?

— El pare a fi singurul martor al unei crime.

— Un martor orb?

Clare a ridicat din umeri.

— Acesta este Goldsworthy. Liderul nostru suprem nu îţi va împărtăşi ceea ce ştie până când nu-ţi ajunge apa peste cap. În vârful scărilor, în timp ce se pregăteau să meargă fiecare spre camera lui, Clare i-a mai pus o ultimă întrebare: Ţi-ai făcut planuri ce o să faci când o să părăseşti clubul mântuirii?

— „Clubul mântuirii”? Aşa îi spui? Niciun plan. Tu?

— Niciunul.

Clare i-a zâmbit şi s-au despărţit.

Hazelwood s-a îndreptat spre camerele lui. Deşi a glumit cu Clare, lui Hazelwood nu-i plăcea rolul pe care îi

fusese distribuit să-l joace în viaţa lui Jane Fawkener. Se aruncase în aventuri amoroase în tinereţe, dar nu înşelase niciodată cu bună ştiinţă o femeie pentru a obţine ceva de la ea.

A intrat în camera lui, a lăsat lumânarea şi a început să se dezbrace. Clubul lui Goldsworthy nu era hotelul Albany, dar proprietarul iniţial al clubului proiectase camere spaţioase pentru chiriaşii nobili. Lui Hazelwood îi plăcea patul său simplu şi destul de confortabil, cu lenjeriile sale proaspete cu parfum de ierburi. I se potriveau mobilierul frumos întunecat şi covoarele turceşti. Avea un şemineu, un scaun de piele, un birou şi rafturi pentru cărţi. Şi-a dat seama că ajunsese să se gândească la toate acestea ca fiind bunurile lui, totuşi, nimic din club nu-i aparţinea. Şi nu avea să deţină nimic nicăieri, până nu avea să-şi termine misiunea şi datoriile aveau să-i fie plătite.

Îi plăcea munca lui, de a-i salva pe cei mai tineri de influenţa lui Malikov, ceea ce fusese misiunea lui aproape un an de zile, presărată din când în când cu scurte episoade în care avusese de-a face cu asasini străini, alături de Blackstone şi Clare.

Nu ar trebui să fie deranjat de faptul că fusese nevoit să o mintă pe Jane Fawkener. Ştia ce voise să spună Clare. Erau englezi în misiune în locuri periculoase, aflate de cealaltă parte a lumii, care depindeau de ei să le transmită informaţii cu privire la inamic, păstrând astfel în siguranţă secretele guvernului britanic. De ce i-ar păsa lui dacă, peste câţiva ani, Jane Fawkener, sau Lady Oricare Alta, avea să dea peste un evantai, o panglică sau o mănuşă care avea să-i stârnească o amintire ascunsă în ungherele minţii despre acea perioadă din viaţa ei, când, un bărbat pe nume Hazelwood jucase rolul personajului negativ? Ea ar deveni şi mai înţeleaptă atunci când avea să se mai întâlnească cu o altă relaţie asemănătoare. În plus, Jane Fawkener era inteligentă. Existau şanse ca ea să-l vadă aşa cum era în realitate.

Pentru a reuşi să ajungă la cartea ei, trebuia să o seducă pentru a-i câştiga încrederea. Îi dăduse lui

Goldsworthy asigurări că este capabil de aşa ceva, dar, gândindu-se la Jane, şi-a dat seama că nu semăna deloc cu fostele lui aventuri. Îl surprinsese în prima zi cu intenţia ei de a refuza onorurile oferite tatălui ei şi cu declaraţia că avea să înceapă vânătoarea de soţi. Comparaţia cu verişoara ei, Allegra, i-a confirmat faptul că Jane avea o gândire prudentă, sceptică şi un simţ pronunţat al ridicolului. A crezut că ea va omite unele dintre sfaturile din *Ghid,* cu toate acestea părea hotărâtă să urmeze cartea pas cu pas. Cel puţin, citind-o, ar fi putut anticipa acţiunile ei, cum ar fi dorinţa ei de a-şi vizita bunica.

Abia după ce s-a aşezat în pat cu un sfeşnic plin de lumânări lângă el şi copia sa din *Ghidul vânătoarelor de soţi* şi-a amintit un lucru care l-a frapat în camera de hotel întoarsă pe dos. Hoţul lăsase invitaţia lui Clive Walhouse neatinsă pe birou.

*

Clive a încercat să pară indiferent când a trecut pe lângă Lady Pamela în salonul aglomerat al reşedinţei unui parlamentar de vază. Tocmai când Clive începuse să prindă gustul reprizelor zilnice de desfătare cu plăcerile oferite de corpul ei voluptuos, o vizită a socrilor ei a făcut-o să fie mai reţinută decât de obicei, în seara aceasta nu avea să fie nicio întâlnire la miezul nopţii.

A servit un al patrulea pahar de vin de la un lacheu aflat în trecere şi şi-a adunat forţele pentru a face faţă conversaţiei cu prietenii săi despre activităţile lor preferate. Discuţiile despre arme şi cai şi despre numărul de păsări vânate şi depozitate în sad erau inevitabile. Nu fusese niciodată pasionat cu adevărat de nimic din toate astea. Poate şi datorită faptului că drumul spre ruină al tatălui său fusese pavat cu cheltuielile iraţionale pentru achiziţionarea de căini şi cai.

Şi-a lipit pe buze un zâmbet amabil, s-a poziţionat în aşa fel încât să n-o piardă din ochi pe Lady Pamela care se afla în colţul opus al încăperii, lăsându-se purtat de

amintirea plăcută a uneia dintre întâlnirile lor recente, din căsuţa pe care o luase în St. John’s Wood.

Vocea lui Malikov care i-a şoptit ceva la ureche l-a făcut să tresară atât de tare încât braţul i-a zvâcnit, iar câteva picături de vin i-au pătat marginea manşetei.

— Să înţeleg că nu ai reuşit să o convingi pe verişoara ta Jane să vină la tine acasă?

— Bună seara, conte.

— Arăţi rău, în seara asta, Walhouse. Tu şi frumoasa Pamela v-aţi şi certat deja?

— Nu, deloc. Clive a simţit că voia să-l enerveze. Malikov punea la cale ceva. Soacra ei a venit în vizită. Ştii, trebuie să fim discreţi.

— Văd că sora ta are o seară încununată de succes.

— Serios?

Clive s-a încruntat. Probabil că greşise atunci când nu îi supraveghease mai atent mişcările Allegrei. S-a întrebat dacă nu cumva contele o căutase şi o făcuse să-i povestească despre vizita lor matinală. Ar fi destul de uşor pentru un bărbat cu statutul lui să o facă pe Allegra să-şi verse toate nemulţumirile. Clive s-a simţit puţin iritat de modul în care acţionase prietenul său.

Nu prea-i plăcea ca acesta să se învârtă pe lângă Allegra. Bărbatul era o companie acceptabilă, dar cu greu îl putea considera un partener potrivit pentru sora lui.

Malikov a ridicat paharul într-un toast.

— Pentru un partener minunat, pentru sora ta şi pentru victoria ta finală în faţa creditorilor insistenţi.

Clive s-a abţinut să nu-i dea replica furioasă care îl făcea să fiarbă de mânie. Acum regreta că s-a confesat rusului cu privire la problemele sale financiare.

— Mulţumesc. Te asigur că familia noastră va avea grijă de Jane Fawkener.

Malikov l-a bătut pe spate.

— Aşa şi trebuie. Păstreaz-o în sânul familiei, de unde nu îţi poate pune în pericol averea.

Capitolul 9

Rolul familiei în eforturile depuse de tânăra vânătoare de soţi este în primul rând de a-i oferi acele conexiuni prin care pot fi obţinute invitaţii şi prezentări necesare demersului ei. Nicio legătură de familie, oricât de neînsemnată ar fi nu ar trebui ignorată, mai ales acolo unde considerentele ce ţin de rangul acestora pot cântări destul de mult. Verişoara de-a doua, o rudă îndepărtată, ducesa văduvă de Grandpark, este la fel de demnă de o vizită, precum bunica cea mai apropiată sufletului tău.

Ghidul vânătoarelor de soţi

În jurul orei nouă, Hazelwood stătea în faţa oglinzii înalte cu rama de mahon din camera din spate a drogheriei Kirby & Fiii, în timp ce Kirby studia cum îi vine noua haină albastră, care urma să o înlocuiască pe cea distrusă în urmă cu o zi de bărbatul cu pălărie. Cabina de probă a lui Kirby era la fel de simplă pe cât de luxos era sediul lui Madame Celeste. Pereţii vopsiţi în galben, mesele şi scaunele solide şi masive, o banchetă tapiţată, în stil turcesc, şi rafturile pline de stofe şi instrumente de cusut ofereau încăperii un aer masculin, plăcut. Doar Miranda, ghemuită într-un colţ, cu *Ghidul vânătoarelor de soţi,* dădea o notă feminină. În această dimineaţă, tatăl ei a trebuit să-i vorbească pe un ton mai sever când i-a cerut creta sau centimetrul.

Hazelwood a zâmbit când a văzut cât de concentrată era Miranda. Noaptea în care citise cartea fusese destul de edificatoare pentru el. Dacă ar fi citit-o cu un deceniu mai devreme, ar fi ştiut cum să le facă să înţeleagă pe mame şi pe fiicele lor pline de speranţă, de-a lungul celor trei Sezoane la care participase, că greşiseră când şi-au imaginat că el şi-ar fi dorit să se lase prins în acest joc. Dacă Isabella Walhouse, sora cea mai mică a lui Teddy, ar fi citit-o, nu i-ar mai fi trimis o scrisoare plină de regrete chiar înainte de a se căsători cu Stafford, implorându-l să o

salveze. Astfel, primul dintre multele scandaluri care au urmat ar fi fost evitat. Până la urmă, decizia luată de tatăl său de a-l dezmoşteni i-a redus semnificativ toate şansele de a mai fi considerat un partener eligibil. Acum putea citi ghidul cu o detaşare plină de amuzament.

În cele câteva minute în care a reuşit să studieze exemplarul pe care-l avea Jane, observase literele *EF, HE* şi *TD* adnotate pe pagina douăzeci şi şase. Noaptea trecută scrisese cu creionul acel comentariu pe aceeaşi pagină a propriei copii. A fost un început. De fiecare dată când avea să reuşească să lectureze exemplarul ei, avea să mai culeagă şi alte comentarii, dar nu era suficient de rapid pentru a ţine ritmul cu strategia plănuită de Goldsworthy. Se părea că inamicul acţiona la fel de repede pentru a pune mâna pe informaţii. Singurul avantaj pe care îl aveau de partea lor era că inamicul nu ştia despre cartea pe care Jane o primise de la tatăl ei.

Hazelwood şi-ar fi dorit să fi avut mai mult timp să-i examineze exemplarul cu atenţie.

Kirby i-a netezit noua jachetă de-a latul umerilor şi a dat din cap, satisfăcut de propria-i croială.

— Am mai adăugat puţin material la umăr, dacă Excelenţa Voastră va fi nevoită să se mai ia la trântă cu un alt bătăuş.

Hazelwood i-a mulţumit şi s-a întors spre Miranda, chiar în momentul în care Wilde a intrat în cameră, pregătit pentru misiunea pe care i-o dăduse, de a-l găsi pe bărbatul cu pălărie.

— Sir, trăsura este gata şi termosul cu cafea pe care l-aţi comandat.

— Mulţumesc, Wilde. Lasă-mă să te duc eu cu trăsura până la hotel. Îţi voi spune pe drum care este ţinta.

Miranda încă nu îşi ridicase privirea. Era aplecată deasupra cărţii, cu buclele ei castanii strălucitoare căzându-i peste obrajii catifelaţi. Hazelwood s-a întins şi a acoperit paginile cărţii cu mâna.

— O, o vreţi înapoi, milord?

Nu părea a fi dispusă să se despartă de comoara ei.

— În seara asta, Miranda.

— N-o mai încurajaţi. Excelenţă, mai are şi treabă de făcut, a spus Kirby cu severitate.

Hazelwood se oglindea într-o pereche de ochi care îl implorau şi a clătinat din cap.

— Miranda, acordă, te rog, o atenţie deosebită acelor capitole care te vor învăţa să te fereşti de escrocii fermecători, plini de intenţii necinstite şi şi nu pui preţ pe promisiunile lor.

— Nu vă faceţi griji, pentru mine, Lord Hazelwood. Nu sunt o persoană cu capul în nori.

— Vezi să nu devii una când începe vreun idiot, cu limba meşteşugită, să compună o odă pentru ochii tăi.

— De parcă aş crede în prostiile poeţilor.

— Aşa te vreau. Şi, nu uita, cartea îmi este necesară pentru o misiune.

*

După ce şi-au băut cafeaua şi au avut o mică ezitare cu privire la prioritatea zilei, Hazelwood a fost de acord să o ducă pe Jane în acea dimineaţă, într-o plimbare, până la bancă. Acolo, în timpul unei întâlniri între patru ochi cu Violet, Jane i-a predat scrisorile tatălui ei pentru a le păstra în siguranţă şi a aranjat să-şi expedieze propriile scrisori tot prin intermediul băncii. Când cele două şi-au încheiat discuţia, Violet a anunţat că Excelenţa Sa, Lady Penelope Frayne, i-a invitat la o cină exclusivistă.

Hazelwood a preluat din nou frâiele trăsurii. El a pretins că ea nu avea nevoie de însoţitoare pentru a-şi vizita bunica. A condus cu o siguranţă nepăsătoare, fără să tresară atunci când ceilalţi vizitii care se apropiau în viteză se strecurau prin mulţime. Un cer gri, plin de nori se lăsase peste coşurile de fum şi peste acoperişurile de tablă, dar nu existau semne de ploaie. În schimb, la Londra se făcuse teribil de frig, cu petice de gheaţă neagră acoperind străzile şi cu trecătorii alunecând în timp ce mergeau, unii dintre ei ferindu-se de ger doar purtând pălării şi fulare lungi de lână

înfăşurate în jurul gâtului.

Jane nu reuşise să ţină evidenţa exactă a numărului de cai pe care-i văzuse la Londra. Chiar şi englezii de condiţie modestă păreau să nu se gândească la nimic altceva decât să sară pe spinarea unui cal sau să biciuiască unul care trăgea o căruţă încărcată. În oraşele din deşert în care călătorise tatăl ei, era un delict pentru care plăteai cu viaţa ca un necredincios să călărească un cal, iar el, deşi se prefăcuse a fi un credincios, nu călărise niciodată pe un cal în Orient.

S-a înfipt mai bine în scaunul înalt şi s-a gândit la probabilitatea ca ei să fie urmăriţi din nou după ce camera ei fusese răscolită cu o seară înainte. Încă purta boneta împrumutată care îi limita vederea. Au trecut atât de aproape de vânzătorii răstirăţi pe caldarâm, încât ar fi putut să atingă iepurii atârnaţi de un băţ azvârlit peste umărul unui vânzător ambulant sau să smulgă o prăjitură cu ghimbir de pe tava purtată pe cap de un negustor care le vindea amatorilor. Niciunul dintre trecători nu părea să-i privească atent sau să-i urmărească.

Rămăsese trează mult timp, gândindu-se la intrus şi la motivul acestuia şi ajunsese la concluzia că el căutase informaţii referitoare la numele persoanelor care-l găzduiseră pe tatăl său, în timpul călătoriilor sale secrete prin Asia. Dacă ea era persoana căreia să-i fi încredinţat acele informaţii, însemna că erau codificate, iar cheia codului era strecurată fie prin scrisorile lui, fie în cartea pe care i-o trimisese prin bancherii săi. Scrisorile lui erau acum în siguranţă la banca Hammersley’s, iar ea avea să păzească ghidul cu preţul vieţii.

Guvernul considera că ultima călătorie a tatălui ei îl dusese spre est de Halab şi apoi spre sud, de-a lungul râului Oxus, până când şi-ar fi găsit sfârşitul inevitabil într-un califat ostil, aflat pe acest itinerariu spre Afganistan. Dar Jane credea că a călătorit spre nord, până la Tabriz şi Baku şi a traversat marea pentru a ajunge la zona de stepă, apoi şi-a urmat ruta spre Askabad, în căutarea inginerilor ruşi care făceau planuri pentru a construi o cale ferată care să-i

ducă cât mai adânc în inima Asiei, facilitându-le astfel cucerirea oraşului Merv. Ea şi l-a imaginat de-a lungul traseului, oprindu-se peste noapte împreună cu alţi călători, stând în jurul focului, bând ceai negru cu bătrânii, în timp ce ar fi ronţăit un cub de zahăr pentru a-i îndulci gustul amar. Şi-a dat seama că faptul că i-a mărturisit lordului Chartwell că ea credea că tatăl ei era în viaţă fusese o greşeală. Acum, un duşman voia să afle ce ştia Jane, iar asta însemna că oricine fusese cel care-l trădase, încă mai avea acces la informaţiile din Ministerul de Externe.

— Crezi că astăzi ne mai urmăreşte cineva? l-a întrebat ea pe Hazelwood în timp ce treceau printr-o poartă îngustă, lăsând Strandul în urmă.

— Dacă avem pe cineva pe urmele noastre, probabil că nu-l vom vedea până când nu ajungem în cartierul bunicii tale, unde nu se va mai putea ascunde în mulţime. Apropo, care este boala de care suferi bunica ta?

— Nu ştiu, iar tu schimbi din nou subiectul.

— Şi-a ales bine reşedinţa pentru o doamnă bolnavă. Vecinii ei de pe Conduit Street sunt cei mai la modă doctori din Londra.

— *Doctori la modă?* O persoană cu adevărat bolnavă nu ar căuta un medic care să fie un bun profesionist?

— Nu în Londra. A mai trecut de un colţ. Va fi o vizită scurtă.

— Nu eşti un susţinător al cultivării unor relaţii de familie cât mai apropiate? l-a întrebat ea în timp ce traversau o piaţă largă şi deschisă în care tot felul de vehicule şi mai multe animale se amestecau ca apele agitate pe sub un baraj.

Înălţimea vehiculului lor îi făceau vizibili deasupra mulţimii. Aproape că a ratat răspunsul lui în momentul în care s-a întors pentru a studia marea de capete care se legăna în jurul lor.

— Deloc. Sunt sigur că există familii în Anglia care manifestă o afecţiune caldă şi sinceră. Însă nu vreau să las caii să stea mult timp afară pe vremea asta rece.

I-a studiat profilul şi a observat cum i s-a încordat

maxilarul.

— Ce s-a întâmplat între tine şi familia ta? Ar fi mai bine să aud asta chiar de la tine, altfel o face altcineva.

— Nu-ţi bate capul cu asta, a spus el. Nimic nu este mai plictisitor decât un bărbat care îşi plânge soarta.

S-a uitat din nou la el. Pentru un minut, ochii li s-au întâlnit, ai lui cu acel verde rar, ca iarba rece, neatinsă de razele soarelui.

— Mă faci să cred că în realitate ţi-ai dori să ţi se mai acorde o şansă ca să-ţi răscumperi greşelile.

Era aproape primul lucru pe care îl observase la el, autoironia. Nu mai întâlnise un bărbat ca el până atunci.

El a râs.

— O adevărată luptătoare pentru drepturile celor loviţi de soartă. Eşti periculoasă, Jane. Sunt ca o carte deschisă pentru tine.

Au traversat în sus, spre nord, lăsând în urmă piaţa, pentru a ajunge la o stradă mai îngustă.

S-a întors din nou, obligată de bonetă să se răsucească în scaun.

— Şi, ce părere ai, am putea să ne dăm seama acum dacă suntem urmăriţi?

— Mai degrabă cred că o să prindem un hoţ de buzunare obişnuit. Fetele sunt cele mai bune.

Toată atenţia lui era acum orientată asupra fluxului de trăsuri şi de oameni.

— Fete hoţi de buzunare?

Jane văzuse fete cu nişte şaluri extrem de subţiri care le acopereau umerii mici.

— Eşti şocată?

— Sunt impresionată. Trebuie să ştii că fetele din Halab nu au o astfel de şansă de a-şi manifesta talentele şi încrederea în sine.

Răsese din nou.

— O susţinătoare a feminismului, nu?

— Da. O femeie poate face oricând orice este necesar, să ştii.

S-a răsucit să privească în jur, dar nimeni nu părea să

le remarce prezenţa.

— Am mai fost urmărit şi înainte. N-aş vrea să te sperii.

— Şi ce *ai făcut* ca să scapi de un urmăritor tenace pe străzile Londrei?

A smucit uşor de hăţurile cailor când i-a sesizat tonul.

— Mai degrabă este vorba despre ceea ce n-am făcut. Ai crede că orice negustor care se respectă se poate tocmi pentru o sumă de trei, patru, şase sau unsprezece lire ca să te urmărească, dar Poole şi Davies vânează un om de parcă ar fi împrumutat toată Trezoreria regală.

A vrut să sune ca o glumă, a înţeles asta, deşi s-ar fi putut să fie adevărat că ar avea probleme cu creditorii, iar creditorii din Anglia puteau fi nemiloşi. Dar a fost şi un răspuns evaziv când a pretins că el era cel urmărit. Camera lui de hotel nu fusese jefuită. Nu era dispus să recunoască că era altceva decât un ofiţer de protocol. Ar face bine să-şi aducă aminte că el era omul guvernului şi că era la fel de interesat de informaţiile tatălui ei ca şi inamicul.

În faţa casei de pe Conduit Street, vechile obiceiuri au făcut-o să ezite înainte de a intra. Era o singură uşă, prin care treceau atât bărbaţii, cât şi femeile.

El i-a interpretat greşit ezitarea.

— Eşti sigură că vrei să faci asta? a întrebat-o. Spune-mi, ce îţi mai aminteşti despre bunica ta?

— Aproape nimic.

— Şi ce vrei de la ea?

Tonalitatea caldă a vocii lui era aproape blândă. O durere bruscă i s-a ridicat în gât.

A închis ochii. Ceea ce dorea ea era o *bunică.* Auzise destul de des cuvântul care denumea bunica în bazarurile din Halab – *teta. Teta,* cuvântul care avea puterea de a te proteja de deochi, cea care oferea dulciuri şi-l umplea de mândrie pe un copil. Deci, ce aşteptări avea de la bunica ei englezoaică? Bunătate. „O primire călduroasă. O şansă de a vorbi despre tatăl meu. O mână de ajutor în încercarea de a-l găsi.” Ea a deschis din nou ochii. Probabil că a fost o prostie să-şi dorească acele lucruri şi cu siguranţă o prostie

să recunoască faptul că i-au putut trece prin minte asemenea gânduri.

— Cartea mea spune că familia din care faci parte poate fi cea mai bună şansă de a fi prezentată potenţialilor soţi. Poate că bunica mea cunoaşte un văduv bogat.

El a privit-o ridicând o sprânceană şi a întins mâna spre ciocănelul de la uşă.

Un majordom sobru, de o vârstă înaintată şi cu o siluetă încovoiată, a deschis uşa la bătaia lui Hazelwood şi i-a condus într-o sală cu marmură alb-negru, fără un loc special amenajat unde să se descalţe. Jane a privit în jur. Un lacheu le-a luat hainele, iar majordomul i-a condus într-o sufragerie cu pereţi albaştri, plină de mobilier elegant şi supraîncălzită de un foc care trosnea într-un şemineu de marmură albă.

— Nu uita, a avertizat-o Hazelwood din prag, o vizită scurtă.

Majordomul le-a anunţat prezenţa celor două persoane, aflate în cameră. Bunica lui Jane, Lady Eliza Fawkener, fiica unui conte şi văduva unui domn bogat, era o femeie minionă, cu părul cărunt, care se zărea de sub o bonetă de dantelă. Pielea ei albă, plină de vinişoare albastre, era atât de subţiată, încât i se vedeau oasele. Stătea într-un fotoliu tapiţat de culoare roşie cu auriu, îmbrăcată într-un capot de mătase argintie, picioarele încălţate sprijinindu-i-se pe un taburet de catifea roşie. Numeroase borcănele şi fiole erau îngrămădite pe o tavă de argint aşezată lângă mâna ei dreaptă. Cealaltă femeie, Margaret Leach, care părea să aibă vreo patruzeci de ani, cu trăsături pline şi rozalii, cu bucle de un şaten-închis care ieşeau de sub boneta de dantelă şi ochelari rotunzi de sârmă pe nas, stătea în dreptul cotului lui Lady Eliza, oferindu-i o poţiune dintr-una dintre fiolele de pe tavă. Margaret a repetat mişcarea pentru fiecare fiolă, ca într-un ritual.

După ce a băut o ultimă înghiţitură de apă dintr-un pahar, Lady Eliza a vorbit.

— Margaret, să nu cumva să dispari.

Margaret s-a retras pe un scaun din partea opusă a focului, luând o carte şi ţinând-o închisă în poală. Lady Eliza şi-a încovoiat o mână palidă, cu oase fine, pentru a o chema pe Jane mai aproape.

— Lasă-mă să mă uit mai bine la tine, fetiţo.

Jane a făcut un pas în faţă, conştientă că avea parte de o mică dezamăgire. Nu vedea nimic în înfăţişarea sau în atitudinea lui Lady Eliza care să-i amintească de tatăl ei. A bănuit că bunica ei voia să o sperie prin lipsa de menajamente cu care o examina, dar Jane a simţit cum căpăta curaj sub privirea albastră de gheaţă. Hazelwood o lăsase singură pentru moment, preferând să stea la fereastră pentru a urmări forfota străzii.

— Bănuiesc că fiul meu rătăcitor te trimite drept ofrandă pentru că s-a omorât cu bună ştiinţă. Ştii că ar trebui să te căsătoreşti acum, a început Lady Eliza, cu vocea ei puternică în contrast cu aspectul ei firav.

— Aşa mi s-a spus, doamnă.

— Cred că ai cam douăzeci şi trei de ani, dacă nu mă înşel.

— Adevărat.

— Ţi-a cam trecut vârsta măritişului. La ce s-a gândit tatăl tău când a decis să stea departe atâta vreme?

Jane nu avea un răspuns pentru ceea ce era evident, iar tata ar fi sfătuit-o să nu se pună cu o persoană supărată.

— Şi eu ce să mă fac cu tine? Nici măcar nu ai moştenit frumuseţea mamei tale! O, eşti suficient de înaltă, asta e bine. Nu este nimic de făcut cu nasul şi bărbia, dar cu părul există o posibilitate de îmbunătăţire. Ai un ondulator?

Lady Eliza a răsucit uşor un deget osos în direcţia lui Jane.

— Mă îndoiesc că vreun bărbat se va uita la nasul ei.

Hazelwood a vorbit de la fereastră, cu spatele la ele, pe un ton scăzut, leneş şi distinct masculin în camera plină de ornamente.

— Câtă dreptate ai, Lord Hazelwood. Domnii nu se îndrăgostesc de nas, nu-i aşa? a adăugat Margaret de pe

scaunul ei.

— Nu vorbi prostii, Margaret, a ironizat-o Lady Eliza. Să ştii că Margaret citeşte romane de dragoste. Ce domni s-ar putea îndrăgosti vreodată de fată? Nu are avere. Presupun că nu ai niciunul dintre talentele cu care se poate mândri o tânără de vârsta ta, nu-i aşa? Vorbeşti limbi străine? Desenezi? Cânţi la pian?

— Vorbesc arabă şi greacă şi citesc în latină.

Jane nu a menţionat celelalte abilităţi pe care tatăl ei i te cultivase, cum ar fi să-şi dea seama când cineva era urmărit şi să se bazeze pe tact atunci când era agresată verbal.

— Hm. Mai bine ţi-ai ţine gura închisă decât să le arăţi bărbaţilor că ai fost mai bună decât ei la şcoală.

Hazelwood a râs şi s-a întors de la fereastră.

— Asta face de fiecare dată când deschide gura.

Lady Eliza a pufnit într-un mod cât se poate de ireverenţios, ca replică la spusele lui. Jane i-a aruncat o privire lui Hazelwood, prin care îi sugera că nu-i era de ajutor. Drept răspuns, el s-a aşezat lângă ea, cu pasul lui leneş. Lady Eliza şi-a fixat privirea ageră asupra lui Hazelwood.

— Fata este prea serioasă, prea incoloră, prea bătrână. Bărbaţilor le place emoţia şi vivacitatea. A făcut o pauză pentru a ridica paharul cu apă de lângă ea. Şi ce caută nepoata mea în compania ta scandaloasă, tinere, dacă mai vrea să mai tragă speranţe să-şi facă debutul în societatea londoneză?

— Trebuie să daţi toată vina pe guvern, doamnă. Sunt ofiţerul de protocol al domnişoarei Fawkener.

— Şarlatani neobrăzaţi, tu şi protocolul nu aveţi nimic în comun.

O tuse puternică a cuprins-o pe Lady Eliza. Jane a întins mâna pentru a ţine paharul cu apă care se clătina în mâna bunicii ei. Mirosurile amestecate din tava de argint i-au luat cu asalt nasul, un miros puternic de oţet dintr-o cutie de argint găurită, ceva sărat ca marea dintr-un borcan deschis, şofran şi cuişoare, vin dulce şi carne fiartă. În

camera caldă combinaţia era destul de greu de suportat. Tatăl ei nu ar fi fost de acord nici în ruptul capului cu automedicaţia bunicii ei, care se trata de capul ei cu o jumătate de duzină de remedii dubioase care trebuie să fi fost şi total nerecomandate constituţiei ei fragile.

Când Lady Eliza şi-a revenit din criza de tuse, s-a uitat la foc, cu mâinile ei subţiri frământând faldurile halatului.

— Presupun că te aştepţi să te ajut să debutezi în societate.

Jane a clătinat din cap, dar bunica ei părea să nu observe asta.

— La vârsta mea, nu pot face nimic.

— M-am gândit, bunico, că poate mai ai câteva dintre lucrurile tatălui meu, cărţile lui sau amintiri dragi din copilărie.

— De ce aş păstra hărţi şi tinichele păgâne? Tatăl tău ar fi trebuit să lase toate lucrurile în ordine pentru viitorul tău, înainte de a pleca într-o călătorie prostească prin deşert. Lady Eliza a privit pierdută spre foc, căzând pe gânduri pentru un moment mai lung, înainte de a se întoarce spre Jane. Cred că ar trebui să te prezint ca pe o fiinţă inedită. Probabil că ai mâncat creier de miel şi nu ai purtat aproape nimic pe tine.

— Nu deloc, doamnă, vă asigur. În Halab o femeie decentă trebuie să fie acoperită din cap până în picioare în orice moment în care se află în locuri publice. Am purtat vălul.

Jane a fost agresivă, dar nu s-a putut abţine. Ignoranţa bunicii cu privire la lumea tatălui ei era insuportabilă.

Lady Eliza s-a cutremurat, iar şalul i-a alunecat de pe umeri. Margaret s-a ridicat şi a traversat camera pentru a-l pune la loc.

— Aţi putea să o duceţi la slujbele de duminică, doamnă, i-a sugerat Margaret.

Lady Eliza s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Să merg la slujbe în starea în care mă aflu? N-am mai fost de luni de zile.

— Nu ai mai fost la slujbe, bunico? a întrebat-o Jane. Undeva în interiorul femeii dure şi arţăgoase din faţa ei era o *teta,* iar Jane îşi dorea să o găsească. O ieşire îţi va face bine, sunt sigură, şi aş fi bucuroasă să te însoţesc.

— Ha! Dacă speri că vei întâlni un iubit eligibil în strana din spate a capelei Grosvenor, eşti la fel de romantică precum Margaret. Cum se numeşte acel grup din care faci parte, Margaret?

— Ne intitulăm Biblioteca din Ultima Strană. Avem ultima strană, înţelegi, şi avem trei membri ai grupului care sunt burlaci.

— O prostie, a comentat Lady Eliza. Unde i-a fost capul lui Fawkener să moară într-o ţară păgână şi să lase o avere frumoasă acelor nenorociţi de Walhouse? În doi ani, Teddy Walhouse va distruge ceea ce s-au străduit generaţii să realizeze.

— Doamnă, dacă îmi permiteţi îndrăzneala, a întrerupt-o Hazelwood.

— Întotdeauna ai fost un îndrăzneţ, băiete.

— Însuşi regele s-a interesat de nepoata dumitale. Intenţionează să-i ofere Ordinul Sf. Mihail şi Sf. Gheorghe răposatului dumitale fiu. Domnişoara Fawkener va primi onoarea în numele tatălui ei.

— Regele îi oferă acest favor?

Jane a înlemnit când a surprins strălucirea vicleană apărută în privirea bunicii ei. A ridicat bărbia.

— Nu intenţionez să particip la nicio ceremonie de învestitură.

— Nu vrei să participi la o ceremonie în care regele îl onorează pe tatăl tău? O vei face dacă vrei să mai am de-a face cu tine.

— Bineînţeles că aşa va face, doamnă, a spus Hazelwood, întorcându-se către Lady Eliza. Are deja o rochie pentru ceremonia de învestitură. Veţi primi o invitaţie, iar domnişoara Fawkener va fi bucuroasă să vă însoţească la slujbele de duminică.

Bunica ei s-a uitat de la unul la altul.

— Ai face bine să o aduci, băiete. Acum plecaţi, am

obosit.

*

Ajunsă pe treptele de la intrarea în casa bunicii ei, lui Jane i-a îngheţat respiraţia instantaneu şi Hazelwood a prins-o de braţ în timp ce piciorul ei aluneca pe o treaptă îngheţată. Întorcând capul, a putut să observe aproape orice mişcare de pe Conduit Street. De ambele părţi ale străzii se înşiruiau case îngrijite. Nu exista niciun colţ sau ungher unde s-ar fi putut ascunde răufăcători care să-i urmărească. Câteva uşi mai jos, la numărul treizeci şi şapte, un grup de doamne şi însoţitoarele lor aşteptau să li se permită accesul pe o uşă pe care era un semn care indica prezenţa unui cabinet medical. Întorcându-se în cealaltă direcţie, Jane a văzut doar trăsura unui domn mişcându-se într-un ritm alert. Lângă ea, Hazelwood i-a făcut semn vizitiului să aducă caii.

— Această vizită a constituit însăşi pledoaria mea despre familie, a spus el.

— Cel puţin bunica mea a fost sinceră în privinţa perspectivelor mele de a-mi găsi un soţ.

— Perspective, pe care nu ai reuşit să ţi le îmbunătăţeşti, punând-o la punct, i-a spus el zâmbind.

— Am o scuză. Este îngrozitor de ignorantă în ceea ce priveşte Orientul şi crede că Londra este centrul universului.

— Un urs cu dureri de dinţi este la fel de ignorant, dar nu arunci spre el cu un băţ.

— Nici tu nu mi-ai fost de prea mare ajutor.

— Chiar aşa? N-ai văzut că m-am aruncat de bunăvoie în bătaia puştii? Şi nu am făcut-o să accepte să meargă la slujbe cu tine?

— Sper să nu se răzgândească. Nu cred că-i face bine să-şi petreacă toată ziua în încăperi atât de încălzite, abuzând pe acea femeie drăguţă şi să joace dame cu cine ştie cine.

Undeva, în spatele vocii arţăgoase şi a mirosului de

medicamente al bunicii ei, era o *teta.* O ieşire la biserică ar ajuta-o pe Jane să o găsească.

— Schema inventată de doctorul Sydenham, bănuiesc.

— Poftim?

— O poţiune puternică obţinută dintr-un amestec de opiu, şofran, cuişoare şi vin din insulele Canare. Se pare că face minuni împotriva tusei.

— O, Doamne!

— Crezi că ai avut ghinion cu rudele?

— Deloc. Bunica trebuie doar să iasă în lume.

Era prea perspicace. S-a simţit surprinzător de dezamăgită. Indiferent de ce i se spusese despre familia ei, se aşteptase să simtă o legătură aproape instantanee cu bunica ei, dar nu avea de gând să renunţe încă la Lady Eliza.

El i-a aruncat o privire circumspectă în timp ce vizitiul i-a adus trăsura în faţa uşii reşedinţei bunicii. Hazelwood a ajutat-o să se ridice pe scaunul înalt, a sărit după ea, a aranjat o pătură peste genunchii lor şi a pus caii în mişcare. Şi-a strecurat geanta între ei pe scaun. A creat o uşoară barieră între şoldul lui şi al ei. Şi-a fixat privirea drept înainte.

Hazelwood a avut dreptate când a spus despre Lady Eliza că era supărată ca un urs. Deşi Jane nu a fost încântată de atitudinea bunicii ei, nu a putut să nu observe că Lady Eliza se comporta aşa din cauza frustrărilor. Fiul ei o părăsise pentru nişte locuri ale căror atracţii misterioase nici măcar nu şi le putea imagina, apoi fusese atât de nesăbuit încât să moară şi să o lase singură, fără nimeni altcineva pe care să-şi verse amarul. Jane nu era dispusă să fie ea acea persoană, dar şi-a dat seama că trebuia să-şi forţeze bunica să scape de unele din acele fiole şi să-şi părăsească salonul.

— Să o însoţesc pe bunica la slujbe va fi un lucru benefic pentru ea, dar nu te gândi să te foloseşti de bunica mea pentru a mă obliga să merg la acea ceremonie de învestitură.

Hazelwood a ridicat o sprânceană întunecată spre ea.

— Poate că în timp ce luăm prânzul, putem să mai citim din cartea ta, asta ca să nu uităm că scopul tău este să-ţi găseşti un soţ şi nu să calmezi urşii furioşi.

A întors trăsura spre o arteră principală şi s-au trezit brusc prinşi într-o ambuscadă. O trăsură mare pierduse o roată din spate şi încărcătura i se scursese pe caldarâm. Saci grei de cereale se desfăcuseră, revărsând orz parfumat care urma să fie transformat în malţ, peste strada pietruită. Cel care conducea căruţa a considerat că nu mai avea nicio speranţă să iasă din această situaţie, pentru că se aşezase pe bordura de vizavi şi îşi îndulcea amarul cu o băutură pe care o bea dintr-o sticlă. Un domn dintr-o altă trăsură blocată, aflată în faţa lor, îl mustra pe vizitiul nefericit pentru că riscase să-şi care marfa pe deal când caldarâmul era acoperit de gheaţă. În timp ce şi alte trăsuri se tot opreau în spatele lor, iar vizitii strigau să elibereze drumul, un bătrân măturător a renunţat la uneltele sale obişnuite şi a început să culeagă grânele vărsate cu pălăria. Acţiunea lui a atras atenţia altor câtorva persoane care se aflau în trecere şi care începuseră să se folosească de orice aveau la îndemână pentru a culege cerealele. Atunci vizitiul s-a trezit, agitându-şi braţele şi strigând să se oprească jaful. Şi-a lăsat sticla şi a prins un băiat slab care arunca orzul într-un coş mare de răchită rotund, care îi ajungea până la brâu. L-a aruncat pe băiat deoparte şi un alt gunoier s-a năpustit spre el.

Pentru o clipă, bătaia i-a amintit lui Jane de Halab, de harababura şi confuzia cu care a avut de-a face într-o zi în bazarul principal, când un măgar a rămas blocat între pereţii înguşti şi o mulţime de băieţi au golit coşurile cu rodii cărate de bietul animal.

— Nu-mi miroase a bine. Hazelwood s-a întors către vizitiul său, care a venit să prindă hamurile cailor. O să ieşim de aici, i-a spus el lui Jane.

În timp ce s-a întors pentru a coborî din trăsură, Jane a simţit cum a fost apucată violent de braţul stâng, smucind-o într-o parte, trăgând-o peste marginea

scaunului. I-a scăpat un ţipăt de uimire. Ea s-a răsucit, ţinându-şi bine geanta, încercând să-l vadă pe atacatorul ei. Hazelwood a prins-o de genunchi şi a ţinut-o. Atacatorul a dat drumul strânsorii, iar umărul ei s-a izbit de marginea superioară ascuţită a roţii. Nu putea să vadă dincolo de marginea bonetei. A simţit cum nişte mâini o trăgeau de haină. Hazelwood a strigat după vizitiu. Bărbatul a ţipat la atacatorul ei. Caii s-au mişcat, speriaţi, scoţând-o din raza atacatorului ei, iar Hazelwood a tras-o înapoi pe scaun. Pentru o clipă, a îmbrăţişat-o strâns. Inima i-a bătut nebuneşte, iar respiraţia îi era precipitată. Puncte negre îi dansau în faţa ochilor în timp ce privea din adâncul bonetei. Şi-a dat frâu liber sentimentelor, iar singurele cuvinte care i-au venit în minte în acel moment, s-au înşiruit într-un blestem spus din inimă în direcţia umărului lui Hazelwood, revărsând insulte la adresa atacatorilor şi a spionilor.

După un moment lung, Hazelwood a mai slăbit strânsoarea. Ea a tras aer adânc în piept şi s-a îndreptat, aşezându-se cu faţa spre drum. Mai mult de o duzină de persoane, bătrâni şi tineri, roiau acum în jurul cerealelor vărsate, în timp ce o pereche de muncitori conduşi de primul domn furios împingeau căruţa, astfel încât caii să poată să tragă atelajul defect până lângă bordură.

— Mai ai geanta? a întrebat Hazelwood. Ea i-a arătat-o. Bine. Nu te mişca. O să ieşim din îmbulzeala asta. Ea a dat din cap. Trăsura s-a înclinat în timp ce el a coborât şi a dispărut în mulţimea aflată dincolo de marginea bonetei. Inima ei încetase să mai bată cu putere. Vederea i se limpezise, iar respiraţia a început să i se calmeze treptat. O dureau braţul şi umărul stâng. Frigul i-a transformat respiraţia într-un abur îngheţat, iar energia pe care o depusese în timpul luptei care avusese loc i se scurgea din membre, făcându-le să tremure. Tata i-ar fi spus că era timpul să recapituleze ceea ce învăţase din această întâmplare.

Până în momentul în care a auzit vocea lui Hazelwood dând ordine şi l-a simţit aşezându-se din nou lângă ea, trecuse în revistă evenimentele din ultimele minute până la

îmbrăţişarea lui Hazelwood.

Era furios. Ea a simţit acea furie în grija pedantă cu care a aşezat pătura peste genunchii lor.

— Jane, nu te văd. La o strângere blândă a marginii bonetei ei, s-a întors pentru a-i întâlni privirea verzuie aprigă.

— Unde te doare? a întrebat-o.

— Braţul meu. Bănuiesc că s-a învineţit. Dar nu am nimic rupt, l-a asigurat ea. Putem să ne întoarcem la hotel acum?

El nu s-a clintit. S-a uitat la mâinile lui acoperite cu mănuşi. Cu grijă, a pus frâiele într-o poziţie de siguranţă şi s-a întors spre ea. Vârfurile din piele moale ale degetelor lui sub bărbia ei îi transmiseseră un val de căldură care i-a ajuns până la degetele de la picioare.

— Ai nevoie de o bonetă nouă. Dacă o să fim atacaţi din nou, vreau să-ţi vezi atacatorii venind.

El i-a ridicat bărbia şi a începu să-i desfacă panglicile bonetei, degetele lui rapide şi pricepute mişcându-se pe gâtul ei. A înghiţit în sec.

— Nu ar fi mai potrivit un băţ mare decât o bonetă nouă?

— Mai potrivit, poate, dar nu ar fi şi în pas cu moda. Poate că atacatorul tău s-a simţit ofensat pur şi simplu de această bonetă groaznică. Şi eu m-am simţit la fel.

El i-a dat jos boneta de pe cap şi s-a încruntat la acel obiect de îmbrăcăminte, care acum avea o gaură în calotă.

A privit în altă parte, cu o căldură neobişnuită arzându-i în obraji. Ea nu-i dăduse mâinile la o parte, aşa cum ar fi făcut o femeie respectabilă din Halab dacă un bărbat din afara familiei ei ar fi atins-o în public. Ştia că nimeni nu-i privea din grămada de cai şi trăsuri, dar se simţea expusă, cu capul descoperit, cu părul liber, cu gândurile care o luaseră razna.

Lângă ea, Hazelwood învârtea boneta în mâini, studiind-o ca şi cum ar fi fost un puzzle de rezolvat.

— Desigur, ar fi putut fi şi pălăria *mea* cea care l-a ofensat pe atacatorul nostru. Există foarte mulţi bărbaţi în

Londra care nu sunt de acord ca un joben din blană de castor să fie purtat înclinat şmechereşte pe cap. Este posibil ca atacatorul nostru să fi încercat să ajungă la mine prin tine.

Atacatorul nostru. El făcuse din acest atac o aventură comună, asumându-şi de bunăvoie duşmanii ei ca fiind ai lui. S-a gândit să-i spună ce credea cu adevărat despre atacuri. A aruncat o privire spre profilul lui. În ciuda tonului său obişnuit de glumă, gura i se transformase într-o linie încordată, implacabilă. Fără să mai fie limitată de borurile bonetei, privirea i se putea derula la fel de liber ca a lui asupra împrejurimilor. Anticipase pericolul din momentul în care văzuse căruţa stricată. Ieri, făcuse haz de situaţia periculoasă în care se aflaseră şi acţionase cu o nonşalantă lipsă de ezitare în faţa acestuia. Se duseseră la croitorie, cu hainele lui moderne ude şi sfâşiate, cu faţa şi braţul zgâriate, nepăsător la aceste neajunsuri. Dar acum afişase cea mai severă expresie, cu fruntea strânsă de nemulţumire, doar pentru a examina boneta ei distrusă.

Ceea ce gândise, înainte ca el să o atingă şi să nu mai poată să judece limpede, era că ferocitatea atacului confirma valoarea informaţiilor pe care le culesese tatăl ei. Ştia ceva ce era cu adevărat vital pentru această înfruntare dintre Anglia şi Rusia. Duşmanii lui credeau că i-a transmis ei informaţiile, iar acum se aflau aici la Londra. Protejând-o, Hazelwood i-a protejat informaţiile. El era, până la urmă, omul guvernului, nu al ei.

Deţinea cumva asupra ei sau cu ea informaţii pentru care tatăl ei riscase şi, poate, plătise cu viaţa. Nu putea să dezvăluie aceste informaţii până nu ştia cu certitudine cine îl trădase pe tatăl ei.

— *Ghidul vânătoarelor de soţi* este mai periculos decât am crezut. Nu mi-am imaginat că din cauza lui o să ajung să fiu trasă violent din trăsură şi aproape azvârlită pe jos ca un sac cu linte.

El şi-a ridicat ochii de pe boneta ei deteriorată cu o privire de nepătruns.

— A, din păcate, vânătoarea de soţi nu este pentru cei

slabi de inimă. Dar nu ai te gând să renunţi, nu-i aşa?

A înţeles. Răspunsul lui i-a indicat că jucau un joc, diferit de cel jucat de Anglia şi Rusia, iar ea nu cunoştea încă mişcările.

— Se pare că situaţia mea stârneşte îndoieli pentru unele părţi cu privire la sinceritatea afirmaţiei mele că sunt la vânătoare de soţi.

— Atunci trebuie să facem tot posibilul ca toată lumea să afle că scopul vizitei tale la Londra este de a face un bărbat să cadă în genunchi în faţa ta în cel mai onorabil mod posibil. Un anunţ în ziare ţi-ar fi de mare ajutor. Proaspăt sosita din străinătate, domnişoara Jane Fawkener caută un domn eligibil cu care să încheie acel parteneriat pe viaţă, binecuvântat de biserică – legătura sfântă a căsătoriei. Doar bărbaţii cu venituri vor fi acceptaţi.

— Eşti ridicol. Nu poţi fi serios niciodată?

Expresia lui s-a schimbat din nou, o seriozitate surprinzătoare luminându-i privirea, care i-a prins-o şi i-a ţintuit-o pe a ei.

— Jane, indiferent de câţi laşi mizerabili se simt ofensaţi de bonetele tale, eu te voi apăra în calitate de ofiţer de protocol.

Ea s-a întors. Deşi el i-a spus doar nişte prostii, şi-a imaginat că părul ei ar putea scăpa din agrafe şi ar putea cădea peste umeri din cauza privirii pe care i-o arunca. Cu un râs zeflemitor, a aruncat boneta, cu panglicile ei negre fluturând, plutind peste mulţimea de gunoieri şi a luat frâiele.

Capitolul 10

Doamna aflată în vizită la Londra nu greşeşte deloc dacă va considera boneta ca pe un articol de modă absolut

indispensabil. Ea va observa cu uimire, şi poate cu invidie, confecţii de mătase cu panglici care acoperă capetele doamnelor, indiferent de rang şi condiţie socială. Primul ei impuls este să caute o modistă cunoscută, renumită că din mâinile ei ies lucruri pline de eleganţă, şi să cumpere, contra unei sume considerabile, câteva articole care să-i împodobească podoaba capilară şi care să-i asigure reputaţia de femeie cu gust, ignorând în totalitate scopul iniţial pentru care au fost concepute bonetele.

În timp ce primeşte complimente din partea prietenilor ei, soarele dogoreşte, ceaţa se ridică de pe Tamisa, vânturile şuieră şi ploile udă pământul. Pe măsură ce ea, cu o satisfacţie plină de superioritate, repetă numele priceputei sale stiliste, o jumătate de milion de coşuri aruncă în aer fumul cărbunelui, care se aşază ca o pătură subţire de funingine pe fiecare stradă şi locuinţă şi înnegreşte şi cea mai albă piatră. Tânăra vânătoare de soţi, care pune preţ pe frumuseţea ei, poartă o bonetă nu pentru a indica gustul fin în materie de modă sau averea sa, ci pentru a-şi proteja părul şi faţa de aceste elemente nocive.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Hazelwood a lăsat cartea jos şi a ridicat privirea. Nu o mai atinsese pe fată de când s-au întors la hotel. În timp ce o vizitau pe bunica ei, sosiseră trei bonete pentru ea. Se aşezase cât mai departe de Jane Fawkener, atât cât îi permitea sufrageria hotelului şi îi citise cu voce tare în timp ce ea încerca bonetele. Planul era să-i distragă atenţia, să o menţină concentrată pe vânătoarea de soţi şi nu pe duşmanii Angliei sau pe agenţii ei. De fapt, el era cel distras, îngrijorat că duşmanii Angliei ar putea ajunge la ea nestingheriţi. Cutezanţa atacului l-a pus pe gânduri.

Nu era nici vreo neajutorată, dar nici orfana din descrierile lui Goldsworthy. Ea o înfruntase fără să clipească pe bunica ei şi pe atacator. Dacă Hazelwood i-ar fi acordat timpul necesar în care ar fi putut să gândească mai mult la ceea ce se întâmplase, creierul ei ar fi descifrat mai multe decât şi-ar fi dorit să înţeleagă despre atac şi despre

modul în care el reacţionase. Îşi depăşise cu mult mandatul unui ofiţer de protocol obişnuit.

Abia acum s-a aventurat să-i arunce o privire.

— Sunt sfaturi pline de înţelepciune. Sunt dispus să-mi revizuiesc părerea cu privire la utilitatea micului tău ghid.

Ea i-a aruncat o privire de sub o bonetă de catifea albastră.

— Sunt sigură că autorul ar fi bucuros să te audă.

— Ar trebui să fie. Poate aş putea să fac chiar o recomandare scrisă, care să apară pe prima pagină a fiecărei ediţii ulterioare.

A pus cartea pe masă lângă el. Mai târziu avea să adauge pe exemplarul său câteva din adnotările pe care tatăl ei le scrisese pe marginea anumitor pagini. Dacă George Fawkener s-a folosit de carte pentru a transmite informaţii, trebuia să fie un cod, iar literele din marginile paginii trebuiau examinate.

Adnotările tatălui ei erau un alt mod de a-i reaminti care-i era misiunea. Hazelwood avusese un moment nu tocmai plăcut mai devreme când se aflau pe stradă, când furia lui faţă de atacatorul ei dăduse frâu liber şi altor sentimente. Ridicându-şi privirea de pe boneta urâtă din mâinile lui, văzuse frumuseţea obrazului ei curat şi rotund, privirea limpede şi sinceră şi bărbia hotărâtă. Se simţise de parcă şi-ar fi lăsat garda jos şi ar fi primit o lovitură direct în figură de la un boxer de categorie grea.

Nu l-a ajutat să-şi schimbe starea de spirit nici faptul că stilista de la care cumpărase bonetele, doamna Paxton, fusese proprietara unui stabiliment pe care obişnuia să-l frecventeze. Ultima cucerire pentru care cumpărase bonete de la doamna Paxton fusese o femeie de moravuri uşoare cu un temperament sportiv, care era la fel de familiară ca şi el cu *Aretino's Postures*[3] şi a cărei reputaţie l-a făcut pe

---

3*I Modi (Căile),* cunoscută şi sub numele de *Cele şaisprezece plăceri* sau sub titlul latin *De omnibus Veneris Schematibus,* este o celebră carte erotică a Renaşterii italiene în care o serie de poziţii sexuale au fost descrise în mod explicit în gravuri. *I Modi* au fost apoi publicate a

tatăl său să ia măsuri drastice împotriva lui. Jane Fawkener, deşi era inteligentă, nu avea nicio experienţă în ceea ce priveşte dorinţele unei femei sau a efectelor acestora.

Îşi studia imaginea în oglindă şi încerca să-şi lege panglica sub bărbie. Boneta strânsă, din catifea albastră precum cerul, îi încadra perfect faţa şi îi dădea tenului o strălucire palidă, ca a unei perle.

A luat din nou cartea.

— Ce te face să crezi că o femeie scriitoare, probabil o femeie necăsătorită, ar putea fi cea care să te îndrume? a întrebat-o.

— Ce altă persoană ar fi mai potrivită?

Ea îşi ţinea capul într-o poziţie perfect dreaptă.

S-a lăsat pe spate pe canapea.

— De ce nu un bărbat, pentru că el este cel vânat. Crezi că unei femei nu i-ar plăcea să audă direct din gura unui bărbat cum poate fi prins în capcană?

— Mă îndoiesc că vreun bărbat ar dezvălui aşa ceva. Ea a desfăcut panglicile negre de sub bărbie, continuând: în plus, un soţ poate fi obiectul vânătorii, dar el este mai degrabă privit ca o comoară decât ca un trofeu de atârnat pe perete.

— Faci ca această vânătoare de soţi să pară o acţiune a unui mercenar.

— Încerci să mă provoci.

Ea şi-a îndepărtat privirea din oglindă şi a avut mai mult succes în legarea fundei. Bineînţeles, a legat-o cuminte, cu o simetrie perfectă, chiar sub bărbie.

— Crezi?

Îl mâncau degetele să o ajute cu funda.

— Desigur. Ghidul este pentru o femeie deşteaptă care consideră căsnicia ca pe… ca pe un parteneriat. S-a încruntat în oglindă. În Orient, poeţii descriu căsătoria ca fiind „expresia liberului arbitru al celor doi parteneri, fiind bazată pe iubire”.

---

doua oară în 1527, de data aceasta însoţite de sonetele care le-au dat titlul tradiţional în engleză *Aretino's Postures,* aceasta să fie prima dată când textul erotic şi imaginile au fost combinate.

— Nu sunt sigur că un bărbat vede căsătoria din această perspectivă.

A lăsat cartea deoparte şi a traversat camera, croindu-şi drum printre mobilier. Trebuia să o ajute cu funda.

— Atunci, cum vede un bărbat căsătoria?

Ea a părut surprinsă să-l vadă atât de aproape.

— Ca pe o catastrofă pe care trebuie s-o evite până în ultimul moment.

Hazelwood a luat-o de umeri, a întors-o cu faţa spre el şi i-a ridicat încă o dată bărbia.

L-a privit circumspectă.

— Şi cum ai scăpat tu de catastrofă?

El a tras de capetele panglicilor bonetei, desfăcându-i funda anostă.

— În tinereţea mea…

— Să înţeleg că acum eşti bătrân?

— Urmează curând perioada vestelor de flanel. El a tras panglicile într-o parte şi a început să-i lege o fundă în porţiunea dintre urechea ei dreaptă şi marginea maxilarului. În tinereţea mea m-am abătut de la calea ce-mi fusese deja trasată ca moştenitor al averii tatălui meu. Am cochetat cu femei de moravuri uşoare, m-am aruncat în jocuri financiare, am refuzat să mă căsătoresc cu o doamnă cu origini nobile şi cu un titlu, cu care tatăl meu mă logodise. A fost un mare scandal. Pentru păcatele mele, tatăl meu mi-a tăiat renta şi, când a văzut că nici acea măsură nu părea să-mi oprească decăderea, s-a dus în parlament pentru a mă renega din punct de vedere legal pentru totdeauna.

— Te-a distrus.

El a zâmbit la replica ei directă.

— M-am distrus singur. Tatăl meu a limitat doar daunele pe care i le provocasem, asigurându-şi averea.

— Şi lipsa ta de avere te face să fii neeligibil?

— În ochii celor care se află la vânătoare de soţi, ca tine. El a ridicat din umeri. Cu toate acestea, prietenii mei îmi spun să-mi caut o femeie cu aspiraţii materne, care va

accepta să mă ia de soţ pentru a deveni mama următorului conte de Vange.

— O perspectivă atât de idilică despre fericirea conjugală. Nu e de mirare că ai dubii în privinţa sfaturilor din ghidul meu.

El a întors-o din nou spre oglindă.

— Leagă-ţi întotdeauna funda într-o parte, Jane, altfel vei fi considerată demodată.

Hazelwood s-a gândit pentru o clipă că reuşise să-i distragă atenţia de la conversaţia de dinainte. Era drăguţă, cu ochii aprinşi din cauza schimbului de replici.

A sunat după Nell, cerându-i să-i aducă paltonul, pălăria şi mănuşile.

Jane s-a întors cu spatele la oglindă.

— Şi mama ta ce-a spus când tatăl tău te-a renegat?

Nell a intrat cu lucrurile lui, iar el i-a mulţumit şi a ridicat din umeri, fără a-i da un răspuns la întrebarea despre reacţia mamei sale. Când Nell a plecat, a abordat un alt subiect de conversaţie.

— Trebuie să exersăm ceremonia de învestitură şi ştiu un loc care ne-ar putea oferi spaţiu şi intimitate.

— Intimitate?

— Ca să nu te simţi stânjenită. Şi-a luat pălăria şi mănuşile şi s-a îndreptat spre uşă. S-ar putea să-ţi fie destul de dificil să îngenunchezi şi şi să te înclini aşa cum trebuie.

Expresia ei a trecut rapid de la exasperare la şiretenie.

— O să mă descurc. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu?

— Despre mama ta?

El a ridicat din umeri.

— Ea s-a spălat pe mâini, nedorind să mai audă despre un astfel de fiu. Ştii, nu-i mai păsa nici dacă aş fi fost spânzurat, aş fi ajuns cerşetor, muritor de foame sau dacă aş fi sfârşit pe stradă.

Îi urmărea chipul cu atenţie. Se îndoia că el a înţeles ce simţea cu adevărat mama lui pentru el.

— În concluzie, este benefic pentru tine că îmi citeşti ghidul. Probabil că te va ajuta la fel de mult pe cât mă ajută pe mine.

— Să mă ajute?

— O, da, pentru că, dacă îţi vei alege o soţie potrivită, va fi cea mai dureroasă răzbunare pentru cei care te subestimează. Ea şi-a mişcat uşor capul dintr-o parte în alta. Cel mai mult îmi place boneta albastră. Cu ea văd cel mai bine ce se petrece în jurul meu.

*

De la hotel, Hazelwood s-a întors la club. În mod obişnuit, o plimbare în aerul nopţii era cea mai bună cale de limpezire a gândurilor, dar Londra se transformase într-o regiune polară aşa că şi-a iuţit paşii. S-a dus direct în biroul lui Goldsworthy, dar uriaşul nu era acolo. Câteva minute mai târziu, ajuns în cafenea, Hazelwood şi-a aruncat paltonul şi a strigat după Wilde.

— Aici, sir, a strigat tânărul.

A zvâcnit în picioare, ruşinat, de pe una dintre canapele în care şezuse, lăsând-o pe Miranda Kirby lângă locul liber lăsat de el.

— Citeam din cartea dumneavoastră, sir.

Hazelwood s-a oprit, dezbrăcându-se de haina groasă şi întinzându-i-o tânărului. S-a uitat la cele două feţe întoarse spre el şi a citit semnele unei dispute în desfăşurare.

— Şi, aţi găsit ceva util în ea? i-a întrebat.

— Suntem într-un oarecare dezacord în privinţa asta, sir, a spuse Wilde întunecându-se la faţă. Cafea, sir?

Hazelwood a dat din cap.

— O să-ţi ascult raportul într-un minut.

— Sir.

Wilde a plecat cu paşi mari. Hazelwood s-a întors către Miranda. Fata era de o frumuseţe răpitoare şi a înţeles de ce Wilde a fost prins în mrejele ei. S-a întrebat ce l-a făcut imun. Vârsta, s-a gândit el, sau „un dezgust pentru

frumuseţile capricioase precum Miranda, cu gura ei drăguţă şi bosumflată”

— Vânezi şi tu un soţ, Miranda?

— Nu aşa ne sfătuieşte cartea?

Miranda s-a ridicat şi i-a oferit cartea cu o scurtă reverenţă.

— Dar într-o zi vei avea magazinul tatălui tău.

Hazelwood a pus cartea pe o masă de lectură şi a deschis-o la una dintre paginile pe care şi le amintea ca fiind cu adnotări.

Miranda l-a urmat.

— Un magazin nu ţine loc de soţ, Lord Hazelwood.

— A, aşa că vrei ca un bărbat să fie ceva mai mult decât o sursă sigură de venit.

— Cum vorbiţi voi, bărbaţii, de parcă căsătoria ar fi o afacere. Păreţi la fel de lipsit de sentimente ca şi Nate Wilde.

— Atunci nu trebuie să-mi iei în serios vorbele.

A găsit un creion şi s-a concentrat să completeze din memorie însemnările pe care le văzuse mai devreme pe câteva pagini din cartea lui Jane. Un lucru era clar în urma celor întâmplate în cursul zilei – duşmanii lui Jane îşi doreau cu disperare informaţiile pe care le deţinea. În opinia lui Hazelwood, acea informaţie era conţinută în cartea pe care tatăl ei i-o trimisese prin cele mai sigure mijloace pe care le avea la dispoziţie, bancherii săi din Londra, mereu atât de discreţi. Una câte una, el avea să extragă adnotările tatălui ei din exemplarul ei, dar trebuia să le şi decodeze şi bănuia că doar Jane Fawkener deţinea cheia pentru a le descifra.

În acel moment, inamicul părea să fie cu un pas înaintea lor. Modul în care urmăriseră toate mişcările fetei şi încercarea de a o smulge din trăsura lui arătau clar că erau siguri că ea ştie ceva.

Wilde i-a pus o ceaşcă de cafea aburindă pe masă, în dreptul cotului. Hazelwood a luat o înghiţitură şi a lăsat lichidul aromat să-l încălzească. A terminat de trecut notiţele pe care şi le-a amintit, apoi s-a întors spre Wilde pentru a auzi ce avea de raportat.

— Cei care aveau în responsabilitate grajdul l-au dat afară pe tipul care v-a urmărit ieri, sir, dar l-am găsit în Dog’s Head, bând şi plângându-se de hoţii de cai şi de ghinion. Potrivit poveştii sale, un bogătaş l-a angajat să te spioneze pentru că a pierdut un pariu.

— Ghinionistul nostru şi-a mai amintit şi altceva?

— A spus că bogătaşul i-ar fi zis că în clubul lui există un pariu pe unde veţi merge mai întâi cu noua dumneavoastră… amantă şi a vrut să câştige în faţa celorlalţi.

Hazelwood a dat din cap. Fusese un şiretlic inteligent care explica şi de ce omul cu pălărie nu-şi bătuse prea mult capul să se ascundă.

— Şi-a amintit cum arăta bărbatul care l-a angajat?

Wilde a clătinat din cap.

— L-am tot presat să spună adevărul, sir, dar a insistat că tipul era un bogătaş ca oricare altul. A spus doar că avea o pălărie scumpă. Îmi pare rău, sir.

— Te-ai descurcat bine, Wilde. Am fost atacaţi astăzi şi nici eu nu m-am descurcat mai bine în momentul în care ar fi trebuit să văd faţa atacatorului.

— Atacaţi? a întrebat Miranda.

— Cineva a înscenat un accident în mijlocul străzii, prinzându-ne în capcană şi a angajat un bătăuş să o tragă pe domnişoara Fawkener din trăsură.

Wilde a şuierat.

— Credeţi că asta schimbă lucrurile, sir?

— Da.

Se uita la notele pe care le adunase până acum. O pereche de litere apăreau pe pagina din stânga sau din dreapta sub numărul paginii. Era vorba despre o secvenţă? Exista o legătură între numărul paginii şi litere? Însemna ceva poziţia din stânga sau din dreapta? Gândul care îi trecuse prin minte în timp ce ţinea în braţe trupul tremurând al fetei a fost că această carte nu conţinea doar informaţii despre prietenii Angliei din Orient, ci că ar putea conţine şi informaţii despre planurile ruseşti pentru regiune. Atacurile repetate şi din ce în ce mai numeroase ar putea

însemna că ruşii se temeau că informaţiile despre planurile lor ar putea cădea în mâinile englezilor. A deschis harta împăturită a Londrei. Era trasată o rută de la capătul de est până la capătul de vest al oraşului în şase coloane verticale. În timp ce se gândea la hartă, a devenit martorul unei certe din ce în ce mai intense ce se desfăşura în spatele lui.

— Nu este o locaţie respectabilă pentru o doamnă, a spus Wilde.

— Este parcul cel mai vizitat din Londra. *Ghidul vânătoarelor de soţi* recomandă ca o domnişoară să fie văzută acolo.

— Nu şi dacă este vorba despre un pariu. Nimeni nu se va uita la tine, Miranda.

— Tu ai spus că un bărbat trebuie să facă ceva măreţ în Londra.

— Nu şi dacă mână patru cai pursânge şi o furgonetă peste gheaţa lacului care s-ar putea sparge sub el şi sub oricare alt fraier care patinează pentru a-i fi martor la gestul nesăbuit.

— Ha! Nu vrei să vii cu mine pentru că nu ştii să patinezi şi nu ştii să conduci o trăsură.

— Ştiu foarte bine când nu trebuie să mă fac de râs.

Zâmbetul obişnuit, deschis, al lui Wilde, dispăruse.

Hazelwood a simţit că sosise momentul să intervină.

— Copii, nu cred că înţeleg care-i motivul certei dintre voi.

Wilde a profitat de ocazie şi a început să-şi prezinte pledoaria.

— Sir, toată lumea spune că Serpentine[4] va îngheţa, iar fiul Oratorului Hunt[5] a pariat pe o sută de guinee că poate conduce celebra furgonetă cu care tatăl său şi-a

---

4 Serpentine (cunoscut şi ca râul Serpentine) este un lac de agrement de 16 ha din Hyde Park, Londra, Anglia, amenajat tn 1730 la ordinul reginei Caroline.

5 Henry Hunt, cunoscut şi sub numele de Oratorul Hunt(Upavon, 6 noiembrie 1773 – Alresford, 15 februarie 1835), a fost un politician şi publicist englez.

făcut cunoscută crema de ghete de o parte şi de alta a lacului, pe suprafaţa îngheţată. O nebunie!

— A, şi când are de gând s-o facă?

Părea genul de lucru pe care l-ar fi făcut Hazelwood în tinereţe.

— Sâmbătă, la ora două.

Hazelwood s-a întors către Miranda.

— Vrei să participi şi tu la eveniment?

— Aş vrea, milord, iar Nate Wilde nu ar fi trebuit să-mi menţioneze asta dacă nu ar fi vrut să merg.

— Dacă ai să mergi, s-ar putea să fii martora unui accident mortal în care vor fi implicaţi oameni şi cai.

Miranda şi-a pus mâinile pe şolduri, cu gestul universal de frustrare feminină în faţa bărbaţilor.

— Voi, bărbaţii, sunteţi permanent în căutarea de pericole şi aventuri şi insistaţi ca femeile să coasă, să stea acasă şi să vă toarne ceaiul în ceşti, de parcă noi nu am da dovadă de curaj sau de inteligenţă. Aţi fost atacat ieri, Lord Hazelwood. Şi Nate Wilde de abia şi-a vindecat rănile căpătate în primăvara trecută.

— Nu cred că susţii ideea ca femeile să înceapă să spargă capete, nu-i aşa?

Miranda a pufnit, nemulţumită, şi şi-a ridicat ochii albaştri încântători.

— M-aş simţi în siguranţă într-o trăsură, alături de dumneavoastră, Lord Hazelwood.

Hazelwood s-a dezmeticit brusc. Nu voia să-l pună pe Wilde într-o lumină proastă. Miranda a continuat să-l implore, indiferentă la expresia întunecată de pe chipul tânărului.

— Va fi palpitant. Toată Londra va vorbi despre asta. Vreau să fiu acolo.

Hazelwood s-a ridicat. Poate că a greşit încurajându-l pe tânăr în pasiunea lui pentru o frumuseţe necoaptă şi uşor egoistă.

— Îmi pare rău, Miranda, sunt prins într-o misiune.

Buza de jos a Mirandei a început să tremure uşor. Ochii i s-au umplut de lacrimi strălucitoare.

— Ştiu, Lord Hazelwood, doar m-am gândit că aş putea să las magazinul pentru o după-amiază şi să merg şi eu la distracţie.

Hazelwood ştia că juca teatru, dar fata a făcut-o într-un mod foarte drăguţ.

— Dacă mergem, a spus el, îl vom lua şi pe Wilde, pentru că este un om de încredere pe care te poţi baza în caz de pericol. Nu ne vom aventura pe gheaţă. Şi, oricum, trebuie să ai acceptul tatălui tău.

Lacrimile fiinţei fermecătoare au dispărut. Ea a aruncat o privire triumfătoare adversarului ei.

— Îl voi întreba pe tatăl meu, a spus ea, dar sunt sigură că va fi de acord.

S-a îndepărtat, învăluită într-un foşnet de fuste.

În cafenea, Hazelwood şi-a îndreptat privirea către Wilde.

— Sunt sigur că a fost o lecţie pentru amândoi. Tu i-ai spus despre pariul lui Hunt?

— Da, sir. Umerii i s-au lăsat. Ea îl consideră pe idiotul acela un fel de erou. Are nevoie de cineva mai cu picioarele pe pământ, sir, decât de o persoană care se încumetă să facă o astfel de nebunie.

— Şi ai încercat să-i explici asta?

— Da.

Vocea lui Wilde era mai mult o şoaptă.

— Nu sunt sigur că te merită, dar sunt de partea ta, Wilde.

— Ştiu, sir.

— Să sperăm că va da dezgheţul. Acum, vreau părerea ta despre acest cod.

Capitolul 11

Dacă tânăra vânătoare de soţi va fi pusă în situaţia de a evalua corect în ce măsură atenţia unui domn îi face plăcere, există un simţ pe care ar trebui să-l cultive mai presus de orice, şi anume bunul-simţ. Acest simţ recent

descoperit, nu este încă bine definit în limba noastră, dar este la fel de valoros pentru cea care îşi caută un soţ precum vederea pentru vânător, auzul pentru muzician sau mirosul pentru bucătar. Este un simţ care începe să se activeze de îndată ce un domn intră în raza ei de interes. Reacţiile pe care tânăra vânătoare de soţi le va percepe apar în principal la nivelul pielii şi se observă şi în viteza cu care circulă sângele prin corpul ei, acest simţ activându-i-se pentru a-i semnala plăcerea sau dezgustul resimţit de aceasta în prezenţa unui anumit domn. Multe situaţii nefericite ar putea fi evitate dacă s-ar da o atenţie sporită diferenţei dintre un tremur şi un fior resimţit în prezenţa unui anumit domn. Poate că în această epocă modernă care aşteaptă cu nerăbdare atât de multe progrese în domeniul cunoaşterii, va apărea un om de ştiinţă care să facă un studiu asupra naturii iubirii dintre femei şi bărbaţi şi să reuşească să găsească o definiţie a acestui simţ.

Ghidul vânătoarelor de soţi

— Ce vrei să mai fac?

Valuri de transpiraţie se prelingeau succesiv pe spatele lui Jane pe sub straturile de haine englezeşti.

Nu era atât ceea ce spusese, cât felul în care o spusese. Satisfacţia evidentă din vocea lui a făcut-o să se răzvrătească.

Şi apoi, brusc, părea să uite ceea ce îi spusese să facă, de parcă ar fi fost unul dintre marii astronomi ai lui Tamerlan, captivat de o cucerire neaşteptată, de descifrarea unui mister cosmic profund. A aşteptat ca el să revină la atitudinea lui autoritară.

În cea mai mare parte a zilei, fusese furios, poate nu furios, dar, sub tot acel comportament politicos şi fermecător, fusese cel puţin supărat. Nu i-a plăcut faptul că ea acceptase în acea dimineaţă invitaţia verilor ei de a participa la o serată muzicală, şi se răzbunase în următoarele ore în care îi dăduse diverse ordine, în numele protocolului, de parcă ar fi cumpărat-o de la piaţa de sclavi din Khiva şi nu fusese desemnat de guvern să o ajute să

facă faţă unei ceremonii lipsite de sens care nu avea să-l aducă înapoi pe tatăl ei.

S-a gândit să-i domolească rezistenţa ţinându-i mintea ocupată şi făcându-i membrele să tremure de oboseală. Putea să-i dea oricâte ordine voia. Nu avea să se răzgândească în legătură cu petrecerea verilor ei.

S-au refugiat de frigul de afară, bucurându-se de oaza de căldură tropicală din grădina interioară a reşedinţei Hammersley. O lăsase pe doamna Lowndes să meargă să o viziteze pe fosta ei pupilă, Lady Blackstone, şi o adusese pe Jane aici, unde servitorii erau invizibili. Nu ar fi putut fi mai singuri nici dacă ar fi legat-o pe un măgar şi ar fi dus-o în cortul lui din inima deşertului. Palmieri înalţi, în ghivece, se arcuiau deasupra capetelor. De undeva se auzea susurul apei dintr-o fântână arteziană, de parcă un izvor ar fi şerpuit pe dedesubt. Pardoseala din gresie albă şi neagră era încălzită de la o sursă ascunsă, iar tavanul din sticlă de deasupra reflecta lumina slabă a unei zile de iarnă. Mese rotunde din fier, vopsite în alb, înconjurate fiecare de câteva scaune, erau aşezate sub palmierii aflaţi la marginea încăperii, lăsând centrul grădinii liber, unde ea şi Hazelwood s-au antrenat pentru ceremonia de învestitură.

Jane a simţit că se înroşise la faţă şi că se încălzise. A respirat aerul plin de miresme al încăperii şi şi-a lăsat membrele obosite să se odihnească un minut. Deşi auzise poveştile tatălui ei despre întâlnirea cu personaje sus-puse în palate din locuri îndepărtate, nu şi-a imaginat cât de greu era să se mişte într-o manieră atât de controlată, să-şi îndoaie genunchii, în timp ce îşi pleca fruntea şi îşi ţinea fustele cu o mişcare în egală măsură politicoasă şi prudentă. O singură dată reuşise să facă întreaga succesiune de mişcări fără a călca pe cearşaful legat în jurul taliei. Acum i-a cerut din nou să îngenuncheze. Chiar dacă ar fi vrut, deşi nu era cazul, genunchii ei au refuzat să o asculte.

— Aminteşte-mi cât de mult mă ajută acest antrenament pentru ceremonia de învestitură în eforturile mele de a-mi găsi un soţ.

Hazelwood a făcut un pas înainte pentru a ajusta pernele şi cearşaful din pânză de Olanda pe care i le legase de talie ca să ţină locul crinolinelor pe care urma şi le poarte.

— Să fii fiica lui *Sir* George Fawkener îţi oferă un titlu de nobleţe, care, momentan, îţi lipseşte.

— Londonezii ţin cont de astfel de distincţii atât de lipsite de importanţă?

— Da, şi chiar de multe altele. De aceea ai nevoie de un ofiţer de protocol.

Era simplu pentru el. Nu el era cel care transpira. Îşi scosese haina, dar nu făcuse nimic altceva decât să ridice vocea sau să-i aşeze membrele în poziţia dorită. Ar fi trebuit ca până acum să se fi obişnuit cu hainele lui englezeşti bine croite şi cu obiceiul lui de a o atinge, dar nu era. Erau singuri în grădina tropicală, ceea ce nu părea să conteze pentru el, în timp ce îi spunea să vină în faţă, să facă o reverenţă, să se sprijine de bară, să îngenuncheze, să aştepte, să se ridice, să aştepte, să se încline şi să se îndepărteze, ţinându-şi mereu fustele, până când toate aceste secvenţe ale întregului proces începuseră să se amestece în mintea ei. Acum, că se opriseră pentru o clipă, concentrarea ei s-a mutat de la propriile membre şi mişcări către ale lui. Ultima mişcare i-a atras atenţia asupra persoanei lui. Degetele ei şi-au amintit că s-au lipit de talia lui.

S-a întors şi s-a îndreptat spre una dintre mesele unde un lacheu lăsase o tavă de argint cu ceai şi sendvişuri.

— În plus, s-ar putea să ai nevoie să ştii ce să-i spui unui tip care te conduce dintr-o sală de bal aglomerată într-o seră, sau un balcon, sau o grădină.

— Aşa cum ai făcut tu?

— Exact, a spus el fără să se uite la ea.

Jane i-a studiat spatele în timp ce turna ceaiul. Nu era nimic remarcabil în aspectul lui. Avea acelaşi număr de membre dispuse la fel ca în cazul oricărui alt bărbat. Avea o siluetă masculină. Părul lui putea fi considerat ca fiind interesant, întunecat ca boabele negre de cafea prăjite ca

în Halab, dar nu izbitor, în comparaţie cu nuanţa aurie a buclelor vărului ei Clive. Deşi stătea dreaptă, îşi simţea întreaga fiinţă interioară înclinându-se în direcţia lui, ca un turn prăbuşit într-o parte, afectat de un cutremur.

Modul în care fiinţa ei interioară se frânsese nu avea sens. Ar fi trebuit să-i mulţumească pentru instrucţiunile sale şi să-l fi trimis acasă. S-ar putea chiar să se compromită în societate din cauza asocierii cu persoana lui, din cauza scandalurile sale din trecut, care-l urmăreau peste tot. S-ar descurca şi singură să facă faţă situaţiilor dificile şi să-şi găsească un soţ şi fără un ofiţer de protocol.

S-a întors spre ea, oferindu-i o ceaşcă de ceai, moment în care a trebuit să recunoască faptul că ochii lui nu erau deloc unii obişnuiţi. Verdele schimbător al acestora era uneori ca al frunzişului de primăvară pe dealurile de lângă coastă şi, uneori, ca verdele cu picăţele al frunzelor unui dud în lumina amiezii, din curtea tatălui ei. Acesta a fost momentul în care a sesizat cum i s-a schimbat privirea.

— Aveai, cât, cincisprezece ani când ai părăsit Anglia? a întrebat-o. Ea a dat din cap. Şi nu începuseşi încă să te gândeşti la niciun partener de vârsta ta? M-am gândit că majoritatea celor care vânează un soţ au fost precoce.

Ea a ridicat din umeri.

— L-am avut pe tatăl meu care se ocupa de mine şi de instruirea mea. Avea atât de multe să mă înveţe. Consider că am avut parte de toată atenţia lui pentru acele lecţii şi nu-l puteam bucura altfel decât străduindu-mă să progresez cât mai mult. Cum s-ar fi putut compara un tânăr cu toate astea?

— Nu a fost nicio figură bărbătească din lecturile tale care să te cucerească?

Ea şi-a ridicat privirea din cana de ceai.

— Te referi la Ahile sau la Ulise? Mai era şi Hector. Cred că de el mi-a plăcut. Paris şi Telemah erau pur şi simplu enervanţi.

El a râs.

— Colegii mei de şcoală i-au considerat pe toţi ca fiind plictisitori şi enervanţi. Voiam să ştiu dacă nu a existat

niciun Henry sau un Edmund?

— Eroi dintr-un roman, vrei să spui? Nu am citit romane.

— O lacună în educaţia ta, cred. Ce ştii despre sentimentele tale? Cum îţi vei da seama dacă te simţi atrasă de unul dintre partenerii tăi de dans?

— Cred că o să-mi dau seama dacă îmi place sau nu de cineva.

— Crezi? Vocea lui a coborât în cea mai joasă tonalitate. Te vei înfierbânta datorită camerei pline de oameni sau de la dans, iar partenerul tău se va oferi să te ducă afară pentru a te răcori, iar aerul nopţii va fi atât de plăcut, iar întunericul va fi o binecuvântare în comparaţie cu lumina mult prea strălucitoare din interior.

— Şi?

— Într-un astfel de moment, unii oameni sunt predispuşi să-şi piardă capul.

S-a preocupat să-şi toarne o a doua ceaşcă de ceai.

— Poate că ar trebui să-mi fac o regulă din asta şi să nu părăsesc niciodată o sală de bal, singură, doar în compania unui domn.

El a dat din cap.

— O precauţie înţeleaptă. Dar vei mai fi la fel de precaută când vei avea zeci de pretendenţi?

— Zeci? Nimeni nu-şi imaginează că voi avea zeci de pretendenţi.

— Cred că te subestimează.

Şi-a pus ceaiul pe o masă din apropiere.

Distanţa dintre ei s-a micşorat fără ca ea să observe. El era doar la o distanţă de un braţ, iar ea avea cea mai ciudată senzaţie că ar putea s-o apuce de talie şi s-o învârtă prin toată grădina, cu tot cu pernele legate de talie. Cu câteva clipe mai devreme, el fusese doar o voce care-i explica rotaţia încheieturii mâinii stângi necesară pentru a-şi manevra fustele, în timp ce cu mâna dreaptă apuca bara pentru a îngenunchea şi a coborî într-o mişcare lină, fără să aplece sau să ridice bărbia, dar ţinând respectuoasă privirea în jos în prezenţa augustă a regelui. El a avertizat-o

că ar putea fi dificil, că oricine, văzându-l pentru prima dată pe rege în toată măreţia lui, ar fi avut tendinţa să se holbeze la el.

El a înghiţit zgomotos.

— Cred că ţi-ai dat seama că este o adevărată provocare şi sunt de părere că avem nevoie de un spaţiu mai bun în care să exersăm, unul în care să nu fie nevoie să te străduieşti atât de mult pentru a-ţi imagina palatul, iar această încăpere nu este una potrivită.

Ea l-a privit pentru încă un moment plin de tensiune.

— Deci, am terminat?

— Pentru azi, da. Vrei să stai jos?

— Dacă o să pot să mă aşez.

Ea şi-a pus ceaiul deoparte şi şi-a dus mâna înspre legăturile din jurul taliei ei, iar el s-a întins să o ajute. Mâinile lor s-au întâlnit. Degetele lui, calde şi relaxate, s-au încrucişat cu ale ei, rigide şi neobişnuite cu nodurile. Atingerea i-a luat pe nepregătite şi i-a ţinut o secundă nemişcaţi, stând aproape unul de celălalt în lumina slabă şi în aerul parfumat. Cuvintele lui spuse cu un minut mai devreme i-au revenit în minte, dar el nu era un bărbat care să-şi piardă capul din cauza unei fete stânjenite, cu o pereche de perne legate de talie.

— Lasă-mă pe mine, a spus el.

Şi-a ţinut braţele îndepărtate de trup în timp ce el a dezlegat panglica, strângând în mâini pernele şi cearşaful. A aruncat pernele pe un scaun şi s-a concentrat să ruleze cearşaful ca pe o minge.

Ea s-a aşezat pe unul dintre scaune, luând ceaiul şi privind în ceaşcă.

Şi-a dres vocea şi a întrebat-o.

— Am fost un profesor prea sever astăzi?

— La fel s-au comportat şi profesorii tăi cu tine?

— Mai rău, pentru că aveau libertatea să mă bată, pe mine sau pe oricare dintre băieţi, dacă spuneam tâmpenii sau greşeam.

— Şi chiar au făcut-o? Te-au bătut? a vrut ea să ştie.

Bineînţeles că acesta era exact genul de întrebare la

care nu avea să răspundă.

— Hai să ne întoarcem la hotel. Va trebui să arăţi cât mai bine pentru petrecerea ducesei din seara asta. O să fac un ocol pe drumul care duce spre palatul St. James[6] şi vei putea să te mai gândeşti la onoarea care-i va fi acordată în curând tatălui tău.

*

Subiectul inevitabil de conversaţie la cina ducesei de Huntingdon a fost Londra – cu vremea ei neobişnuit de rece, cu magazinele sale de lux şi ultimele scandaluri. Jane a ascultat şi a privit, ţinând distanţa de ceilalţi oaspeţi. În rochia ei albă, arăta precum celelalte tinere din jurul ei, dar nu le-a înţeles prea bine felul în care discutau despre Londra. Conversaţia lor urma un stereotip de aluzii şi glume pe care, fiind străină, nu putea decât să le ghicească.

Ducesa intervenise de mai multe ori pentru a o culege pe Jane de pe marginea unui cerc de prieteni şi a o prezenta altuia. Din când în când, o surprindea pe ducesă urmărind-o şi zâmbindu-i încurajator.

Când s-a apropiat ora cinei, ea s-a aşezat între rândurile de sfeşnice masive de aur care luminau atât galeria lungă, cât şi pe un tânăr înalt, cu umeri subţiri, cu părul castaniu şi creţ, a cărei atenţie se concentrase asupra lui Jane după ce-i fusese prezentată de ducesă. El a lăudat antichităţile expuse în Sala Egipteană din Piccadilly[7].

— Nu găseşti nicăieri în oraş o distracţie mai bună la preţul unui şiling.

Jane îl plăcea, dar ştia într-un fel inexplicabil că nu era interesată de el ca soţ. Era ciudat să aibă o asemenea certitudine încă din prima ei seară în care începuse

---

6 Palatul St. James este unul dintre cele mai vechi palate din Londra. Deşi timp de aproape două secole nici un suveran nu a locuit aici, a rămas reşedinţa oficială a familiei regale britanice.

7 Sala Egipteană din Piccadilly, Londra, a fost o sală de expoziţii construită în stilul egiptean antic în 1812, după planurile lui Peter Frederick Robinson.

vânătoarea de soţi. Şi-a păstrat zâmbetul şi şi-a spus că lipsa ei de interes trebuie să se datoreze faptului că nu îşi căuta cu adevărat un soţ, ci un tată.

— Aveţi un partener pentru cină, domnişoară Fawkener? a întrebat-o companionul ei.

— Aşa am crezut.

Ea s-a uitat după Hazelwood printre grupurile de oaspeţi în continuă mişcare, care umpleau sala imensă. Se aşteptase ca el să-i fie alături, iar acum pur şi simplu se făcuse nevăzut.

— L-aţi pierdut în mulţime? a întrebat-o tovarăşul ei.

Ea s-a aventurat să mai arunce o privire prin încăpere.

— Doar că…

Vocea i s-a stins când un domn înalt, impunător, cu păr alb, îmbrăcat în negru, s-a apropiat de ducesă.

— Draga mea, cum merge petrecerea?

S-a înclinat peste mâna ducesei. Ea i-a zâmbit.

— Este un succes, după cum vezi.

Domnul nu i-a răspuns la zâmbet. Un monoclu rotund atârna dintr-o panglică de un albastru pal, legată în jurul gâtului. L-a ridicat la ochi şi a cercetat camera. S-a întors spre ducesă cu o mică cută între sprâncene.

— Am auzit că Hazelwood este aici.

Vocea era blândă, dar se simţea reproşul. Zâmbetul ducesei a dispărut.

— Aşa este.

— A, şi crezi că ai procedat înţelept? Cred că nu vrei să-ţi iroseşti puterea şi influenţa pe un astfel de personaj.

Evantaiul ducesei a fluturat.

— Doar nu crezi că mai ţine cont cineva de acele scandaluri vechi, nu?

Domnul înalt a părut că analizează ideea, uitându-se la paharul din mâna lui.

— A, sunt sigur că încă o mai fac, draga mea. Câţiva dintre prietenii mamei sale sunt aici.

Obrajii ducesei s-au înroşit şi a aruncat o privire rapidă în jur. Ochii ei nu i-au întâlnit pe cei ai lui Jane. Ea şi-a plecat capul.

— Voi vorbi cu el, bine? La urma urmei, nu vrem să se creadă despre noi că primim în casa noastră orice neisprăvit.

Bărbatul înalt a bătut-o uşor cu mâna pe braţ şi s-a întors spre mulţime.

— Cine este acel domn? l-a întrebat Jane pe însoţitorul ei.

— Excelenţa Sa, ducele de Huntingdon.

Jane a înţeles imediat. Hazelwood era pe cale să fie umilit în cel mai politicos, dar devastator mod. Ar fi fost şi o umilinţă publică, dacă nu avea să găsească o altă cale de ieşire din salonul imens.

S-a întors către însoţitorul ei.

— Aţi mai fost aici? l-a întrebat.

— Da, desigur, sora mea şi ducesa…

— Unde m-aş putea ascunde?

— Să vă ascundeţi? a întrebat el şocat de-a dreptul.

— Să fiu… singură? Trebuia să-l găsească pe Hazelwood înaintea ducelui. Ochii i s-au mărit. Am nevoie de un moment în care să fiu singură, i-a spus ea, aruncând o privire după silueta înaltă a ducelui, care nu părea să se grăbească.

— Atunci, urmaţi-mă.

Însoţitorul şi-a dat seama că era vorba despre o chestiune urgentă şi, luând-o de braţ, a condus-o în afara salonului, ocolind o pereche de canapele de catifea, printr-o boltă suficient de lată şi înaltă, încât ar fi putut trece chiar şi un car al împăratului roman. A arătat spre o uşă, chiar dincolo de boltă. Jane i-a mulţumit şi a trecut de uşă într-un spaţiu răcoros, întunecat, slab luminat, care mirosea a umezeală şi a pământ. Peretele său interior se întindea pe lungimea salonului. Peretele său exterior de sticlă era îngheţat. S-a uitat în stânga ei la o serie de nişe unde erau aşezate nişte bănci luminate de lumânări aşezate în felinare de sticlă.

— Ţi-ai găsit deja un soţ? s-a auzit vocea lui Hazelwood din întuneric.

Ea şi-a ghidat paşii după mormăiala lui.

— Ştiai că vei fi alungat în seara asta.

S-a ridicat în picioare în întuneric. Vedea pânza albă de la gâtul lui şi strălucirea ochilor.

— Palmierii din ghivece nu au avut nimic de obiectat faţă de prezenţa mea.

Ea a presupus că erau singuri în camera lungă, dar s-a apropiat suficient de mult pentru a vorbi încet.

— De cât timp eşti aici?

Era atât de rece, încât a început să se zgribulească de frig.

— De destul de mult. Ai găsit un octogenar potrivit?

— Nu. Am găsit un tânăr baron promiţător.

Ea s-a apropiat de el.

— Şi mai bine. Vine să se întâlnească cu tine aici?

Ea l-a apucat de haină şi l-a tras.

— Desigur că nu. M-ai avertizat cu privire la o astfel de întâlnire în afara salonului.

— Corect. Totuşi, iată-te, singură în întuneric cu… mine, trăgându-mă de palton. Un bărbat ar putea înţelege greşit.

— Ei bine, nu. Sunt aici într-o misiune.

— Ştiu. De a-ţi găsi un soţ. S-a aplecat înainte, fruntea lui atingând-o pe a ei.

Ea a rămas nemişcată. Respiraţiile lor îngheţate s-au amestecat. Ea a tremurat.

— În acest moment, am un alt obiectiv: să fac în aşa fel încât ofiţerul meu de protocol să nu fie alungat de la o petrecere selectă chiar de către gazda acesteia.

S-a îndepărtat de ea.

— A, ducele este aici.

— Da, şi nu este de acord cu prezenţa ta, care se pare că a fost observată de prietenii mamei tale.

— Aşa se întâmplă în Londra. Te asigur că merit oprobriul lor pentru păcatele mele din tinereţe.

— Asta spui tu. Cu toate acestea, nu vreau să-mi văd ofiţerul de protocol alungat în mod public de la o petrecere. Mai cunoşti o altă cale de ieşire?

El i-a întins mâna şi i-a îndepărtat mâinile de pe

haină.

— Aceasta este una dintre calităţile noastre, ale celor proscrişi. Haide.

Capitolul 12

Ni s-a spus că pericolul basmelor constă în faptul că ele stârnesc în mintea fetelor visuri deşarte de căsătorie cu un Făt-Frumos. Ne-au făcut să credem că, dacă nu smulgem din mâinile fetelor noastre poveştile despre Cenuşăreasa, Albă-ca-Zăpada şi Frumoasa Adormită şi nu insistăm să citească Predicile lui Fordyce[8], se vor căsători prost. Şi totuşi, eroinele acestor poveşti sunt la fel de umile, vesele, abile şi grijulii în cadrul domestic în care-şi duce fiecare traiul, indiferent că este vorba despre un castel sau o casă modestă, încât oricare dintre ele poate să fie considerată un model de virtute feminină. Dacă există un pericol în aceste poveşti arhicunoscute, este cu siguranţă acela că poveştile ignoră viaţa prinţului fermecător. Nu există nicio cerinţă ca eroina să-l înţeleagă, să-i cunoască trecutul, să-i cunoască destinul în această lume. Ea este lăsată să-şi imagineze că povestea este în întregime despre salvarea ei, nu a lui.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Jane nu ar fi vrut ca slujba să se să se termine. Timp de o oră se simţise ca o englezoaică veritabilă, ca şi cum ar fi fost acasă. Psaltirea roşie, uzată, din mâinile ei, cadenţa sobră a rugăciunii, lumina care cădea în interiorul alb şi pur al capelei de la ferestrele de sus o transportaseră înapoi în trecut pe vremea în care, împreună cu tatăl ei, venea la slujbele de duminică pentru a se ruga pentru mama.

---

8 *Predici pentru tinerele femei* (1766), numită adesea *Predicile* (ui *Fordyce,* este un compendiu de predici în două volume, compilat de James Fordyce, un cleric scoţian, care au fost rostite iniţial de el şi de alţii.

Până în momentul în care intrase în capelă împreună cu bunica ei, îşi amintise puţin din copilăria ei londoneză. În timp ce trecea din pridvorul întunecat în biserică, amintirile au copleşit-o, învăluite în mirosul de lumânări şi sunetele alerte ale preludiului de orgă. L-a auzit pe Hazelwood şoptindu-i în ureche:

— Oricare dintre bărbaţii singuri, sub patruzeci de ani, din această mulţime, poate fi un pretendent eligibil pentru tine.

Apoi a dispărut, după ce îi simţise răsuflarea în ceafă zile întregi. Nu înţelegea încă motivul dispariţiilor lui şi se întreba ce naiba l-a alarmat atât de mult la o slujbă de duminică la biserică, de fugise de lângă ea.

Împreună cu bunica ei se despărţiseră de Margaret în spatele bisericii. Margaret s-a strecurat într-o stranã din spate, undeva în dreapta lor, alăturându-se unui grup format din trei doamne şi doi domni, care şi-au înclinat capul când au văzut-o.

Un domn cu părul alb şi cu o tunsoare îngrijită a fost atent la sosirea bunicii ei şi a venit să-şi ofere braţul pentru a o ajuta. În timp ce treceau pe culoar, Jane a auzit şoapte în urma lor. În naosul bisericii unde stăteau Jane şi bunica ei, băncile întunecate, drepte, cu pernele lor de catifea albastră, i-au devenit pe loc familiare, de parcă nu ar fi trecut nouă ani de la ultima slujbă de duminică la care asistase o dată pe săptămână, după cum se obişnuia la Londra. Slujba a urmat tipicul obişnuit de crezuri şi colecte şi rugăciuni pentru rege, cler şi popor. Doar frământările ei cu privire la dispariţia bruscă a lui Hazelwood i-au tulburat gândurile. Hazelwood avea propriul mod de a acţiona, ocupându-i mintea exact când se hotărâse să nu se mai gândească la el.

Acum, cei care se rugau în stranã, au început să se agite, luând cărţile de rugăciune în mâinile lor înmănuşate. Urmau să cânte o odă şi un imn religios. În jurul ei, paginile subţiri ca foiţa de ceapă ale cărţilor de imnuri foşneau şi oamenii şi-au dres glasul. Şi-a ajutat bunica să se ridice în picioare. Organistul nevăzut a atins clapa, marcând nota de

început a unui imn de slavă. Chiar atunci, un domn cu umeri largi, într-o haină albastră, şi-a făcut apariţia în strană, forţându-i pe toţi cei prezenţi să se întoarcă spre stânga. Congregaţia a început să cânte şi Jane şi-a regăsit vocea. A fost o melodie emoţionantă menită să trezească un spirit de războinic.

Pe măsură ce sunetele orgii s-au stins, o procesiune de oameni îmbrăcaţi elegant a umplut culoarul, ocupanţii stranelor din primul rând fiind cei care conduceau grupul de enoriaşi. Efortul de a o ajuta pe bunica să se ridice şi să păşească pe culoar i-a captat atenţia timp de câteva minute, în timp ce mulţimea trecea. Când, în cele din urmă, au început să se mişte, atenţia lui Jane s-a îndreptat spre o femeie elegantă, îmbrăcată în mătase de culoare cenuşie, cu păr castaniu, grizonant la tâmple. Ceilalţi participanţi la slujbă s-au înclinat în faţa ei şi au salutat-o fără să aştepte să le răspundă la salut.

— Contesa de Vange, i-a şoptit bunica la ureche. Este o protectoare cunoscută a acestei capele şi o obişnuită a slujbelor de duminică. Prietenul tău, Hazelwood, este fiul ei.

De îndată ce bunica ei i-a spus toate acestea, Jane a văzut asemănarea. A făcut-o să înţeleagă mai bine ceea ce descrisese tânărul Hazelwood cu privire la familia lui. Şi chiar mai mult de atât. Hazelwood s-a înşelat dacă a crezut că mama lui avusese aceleaşi sentimente ca ale tatălui său în ceea ce-l priveşte. Faţa trasă a contesei şi orgoliul ei rănit erau semne ale unei femei care suferea în urma unei pierderi importante.

— Să mergem. Margaret ne aşteaptă cu grupul ei de la Biblioteca din Ultima Stranã. Ar fi mai bine să scăpăm cât mai repede de toate aceste obligaţii.

Margaret a făcut prezentările. Ceilalţi au zâmbit şi au dat din cap către Jane şi au privit-o surprinşi pe bunica ei. Comentariile lui Hazelwood despre eventuali pretendenţi s-au amestecat în capul ei când Margaret l-a prezentat pe căpitanul Simon Mudge, un ofiţer de marină în retragere, cu favoriţi castanii aranjaţi în stil cazon, care porneau de la urechi până la maxilarul său pătrat, punându-i în evidenţă

linia fină a chipului şi Thomas Bickford, un bărbat înalt şi slab, de o paloare care-ţi sărea în ochi, un avocat văduv al consilierului regelui. Surpriza a fost că surorile gemene ale tatălui ei, Cassandra şi Cordelia, în paltoane îmblănite şi bonete asortate cu blană de vulpe, făceau parte din grup, fiind de departe cele mai elegante. Ultima membră era Lucy Holbrook, o tânără într-o haină simplă de lână, de un albastru-închis, care însă nu-i umbrea frumuseţea remarcabilă. Toţi ţineau strâns câte o carte în mână.

— Nu suntem biblioteca Mudd, dar punem cărţile în mişcare, i-a mărturisit Cordelia, întinzând cartea pentru a fi examinată de Jane. Ai citit cea mai recentă poveste de dragoste medievală a doamnei Raby?

Jane a clătinat din cap.

— Sunt poveşti care îţi dau fiori. Îţi împrumut primul volum când îl va termina Cassandra de citit. Este cea mai lentă cititoare din grup.

— Da, dar, spre deosebire de Cordelia, nu uit niciodată ceea ce am citit. Ea este cea care ţine pe loc grupul recitind o carte pe care a citit-o cu o lună mai devreme.

Grupul s-a îndreptat spre uşă. Margaret a preluat conducerea, împreună cu Lady Eliza. Jane l-a căutat din priviri pe Hazelwood când domnul cu umeri largi care sosise mai târziu s-a apropiat de ea.

— Jane Fawkener, nu-i aşa? Mi s-a spus că vei fi aici. Lasă-mă să te privesc mai bine. Vocea lui puternică a răsunat în biserica din ce în ce mai goală. Eu sunt unchiul tău Thaddeus, nepoată.

Jane şi-a ridicat privirea spre un domn cu obrajii trandafirii, cu ochi albaştri zâmbitori. Acum, că îl putea observa îndeaproape, a sesizat starea precară a hainei lui.

— Unchiule Thaddeus, bună ziua.

— Îmi fac doar datoria, să ştii. S-a uitat în jur. Am început să vin aici după ce mama ta a murit. Să mai pun un cuvânt sau două, ştii – a ridicat privirea spre cer – în numele ei. Nu că ar avea nevoie de aşa ceva din partea unui simplu ofiţer de marină ca mine. A fost întotdeauna o

fată bună, chiar şi atunci când era supărată din cauza tatălui tău. Şi-a dres glasul. Acum, dacă nu te superi, probabil că el este cel care are nevoie de toate rugăciunile tale, nu-i aşa?

— Are nevoie de mai mult decât de rugăciunile mele, unchiule. Are nevoie de ajutorul nostru. Sunt sigură că este în viaţă şi probabil este în pericol. Jane vorbea încet, dar destul de clar, convinsă că nimeni altcineva nu o putea auzi în murmurul general al oamenilor care se îndreptau spre ieşire. Unchiul ei a ridicat din sprâncene şi a privit în jur.

— Vorbeşti serios, nepoată?

Ea a dat din cap. Sprâncenele lui s-au încruntat puternic, iar el i-a oferit braţul. Din nou, Jane a trebuit să depăşească acel moment de ezitare, prinsă între stilul de viaţă din Halab şi cel din Londra. Ea l-a luat de braţ şi s-au îndreptat împreună spre uşa bisericii. Mulţimea s-a răsfirat, dar unchiul ei a privit în jur înainte să vorbească din nou.

— Tatăl tău ţi-a lăsat o hartă? Oferea mereu hărţi oamenilor, de parcă am fi fost cu toţii gata să pornim într-o aventură.

— Ţi-a dat şi ţie una, unchiule?

— Nu, dar am una, pe care i-a dat-o mamei tale cu mult timp în urmă. Nu mai ştiu pe unde este, dar dacă ai una, cel mai bine ar fi să o păstrezi pentru tine. Nu lăsa pe nimeni să o vadă.

S-a uitat din nou în jur, deşi culoarul era acum aproape gol.

Ea a dat din cap. Încă din primul moment în care o văzuse înţelesese că harta din *Ghidul vânătoarelor de soţi* este foarte importantă. Acum o mistuia curiozitatea să vadă harta unchiului ei. Ea s-a uitat în jur. Nimeni nu părea să observe conversaţia lor. Prietenii de la Biblioteca din Ultima Strană erau strânşi la baza treptelor capelei, discutând şi râzând.

Unchiul ei s-a întristat.

— Ei, cel mai bine mi-aş vedea de ale mele, nepoată. Ai şi alte lucruri mai importante de făcut, nu-i aşa? Bunica ta mi-a spus că eşti în căutarea unui soţ. Nu vreau să-ţi

compromiţi şansele vorbind cu un bătrân ca mine.

— Sper că pot să vorbesc şi cu familia, unchiule Thaddeus, şi să şi reuşesc să-mi găsesc un soţ.

Jane i-a zâmbit. Nu intenţiona să-i ceară direct harta pe care o avea de la tatăl ei, dar voia neapărat să o vadă.

— Pot să-ţi fac o vizită, unchiule? Eşti de acord?

Chipul i s-a luminat.

— Desigur, fata mea. Ai un fel de însoţitor, nu-i aşa?

— Da.

— Ei bine, am doar o casă de burlac în Hampstead, dar servitorul meu poate face o ceaşcă decentă de ceai. Vei veni să bei un ceai cu mine în după-amiaza asta?

Jane a dat din cap. Unchiul ei avea o hartă a tatălui ei. Avea să-l convingă pe Hazelwood să o însoţească.

— Mulţumesc, unchiule Thaddeus.

Ea s-a alăturat membrilor Bibliotecii din Ultima Stranã, în timp ce enoriaşii care participaseră la slujbă aşteptau sosirea trăsurilor. Margaret i-a zâmbit. Însoţitoarea bunicii ei arăta diferit după discuţia cu prietenii ei, mai vioaie, mai strălucitoare, aproape veselă. Jane ar trebui să-şi scoată bunica mai des în lume.

— Acum, că ştii mersul lucrurilor, domnişoară Fawkener, va trebui să-ţi aduci o carte de rugăciuni data viitoare.

— Aşa voi face, i-a răspuns Jane zâmbind.

Pe partea cealaltă a străzii înguste, Hazelwood a apărut din spatele trăsurii şi s-a întrebat dacă o văzuse pe mama lui părăsind biserica.

*

Până la urmă, Jane nu a putut scoate nimic de la el în legătură cu familia lui, în afară de faptul că a recunoscut că avea o soră mai mare, căsătorită. Când conversaţia a revenit la subiectul cu ceremonia de învestitură, Jane a reuşit să-l convingă să o ducă la Hampstead doar în momentul în care a refuzat să mai exerseze chiar şi un minut în plus şi când a cedat, promiţându-i că se va

întoarce în trăsura lui de la serata muzicală organizată de verii ei în acea seară.

Conacul alb al unchiului Thaddeus era ascuns printre alte case aflate pe un deal care dădea într-o pârloagă. O alee îngustă trecea pe lângă grădina cu ziduri înalte, iar interiorul era amenajat precum cel al corăbiei care o adusese pe Jane înapoi la Londra, cu pereţi acoperiţi de lambriuri de lemn, de care atârnau instrumentele de alamă specifice meseriei de marinar – ceasuri, barometre şi sextante.

Unchiul Thaddeus i-a condus în micul salon întunecat, invitându-i să ia loc pe nişte scaune masive, tapiţate cu o piele destul de uzată. Servitorul lui a adus tava de ceai şi a aşezat-o pe un cufăr vechi marinăresc, care trona în mijlocul încăperii. Ceaiul era slab, vesela de modă veche, uzată şi ciobită, iar farfuria cu biscuiţi, destul de sărăcăcioasă. Un foc slab ardea în cămin. Unchiul ei era fie foarte cumpătat, fie nu mai avea bani. O perioadă au vorbit despre casă şi despre cum banii obţinuţi în urma împărţirii bunurilor de pe navele capturate i-a permis să se stabilească în acel conac atunci când s-a retras din marină. Un loc gol, de forma unui pătrat, aflat pe lambriurile deasupra căminului i-a atras atenţia lui Hazelwood.

— Vă lipseşte o pictură, căpitane Drummond?

Unchiul Thaddeus şi-a lăsat jos farfuria cu ceai şi şi-a tamponat mustaţa cu un şerveţel.

— Aşa este, Hazelwood. Sper ca nepoata mea Jane să-mi dea o mână de ajutor în această chestiune, dar să începem cu începutul. I-am promis că îi voi arăta una dintre hărţile tatălui ei.

Thaddeus s-a ridicat de pe scaun şi le-a făcut semn amândurora să se ridice, pentru a traversa încăperea spre un birou masiv situat sub o fereastră rotundă, ca hubloul unei nave. A aprins o lampă.

— Nu credeam că mai ţin minte pe unde am pus-o, dar se pare că am găsit-o destul de repede.

A derulat o foaie de hârtie groasă şi îngălbenită şi a întins-o pe birou, fixându-i capetele cu o busolă şi cu nişte

bucăţi de lemn udate de apa mării şi un obiect ca nişte bucle de fier, necunoscut lui Jane.

Şi-a ascuns dezamăgirea când a constatat că era o hartă a oraşului Oxford, cu locaţiile vechilor colegii, marcate cu simbolurile lor caracteristice.

— Cred că este una dintre primele hărţi pe care i le-a trimis mamei tale înainte de a se căsători, a spus unchiul ei. Poate chiar prima.

— Şi i-a mai trimis şi alte hărţi? a întrebat Hazelwood.

A trasat cu degetul un drum care pornea din centrul hărţii, de la Banbury Road de-a lungul St. Giles Street, prin oraş, până la locul unde râul Cherwell se întâlnea cu Tamisa, în partea de sud.

— A fost traseul pe care mergeau ei, a răspuns unchiul ei. Vezi aceste notiţe? A arătat spre o pereche de iniţiale înscrise pe hartă, ca acelea pe care Jane le găsise în cartea ei. EF, JL? a adăugat.

— Da, le văd. Ce semnifică? l-a întrebat Hazelwood.

— Iniţialele tuturor membrilor familiei, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— A!

— EF, păi, asta e bunica ta, Jane, Lady Eliza Fawkener. Şi JL, aceasta este mama mamei tale, Julia Leigh.

Jane a dat din cap. Ea chiar a înţeles despre ce era vorba. Perechile de iniţiale scrise cu cerneală punctau harta aşa cum perechile de iniţiale punctau paginile din *Ghid.*

— George şi Julia s-ar amuza copios cu privire la acele iniţiale, cred. Familiile, vedeţi voi, s-au opus căsătoriei lor. Şi Fawkener, şi Drummond. Julia trebuia să se căsătorească cu un tip ales de părinţii noştri, aşa că Fawkener şi Julia au inventat un mod secret de a comunica.

— Ce-şi comunicau? a întrebat Hazelwood.

— Când erau despărţiţi, iar el era la Oxford, îi scria că plănuia să viziteze un membru al familiei. Era felul lui de a-i spune unde şi când se vor întâlni. Avea iniţiale pentru locuri speciale din Londra unde se puteau întâlni când el era în oraş.

— Aşadar, a spus Hazelwood, avea harta şi, când

primea o scrisoare, studia harta şi ştia unde să se întâlnească cu el?

— Corect. Ar fi scris ceva de precum: „Îl voi vizita pe unchiul Matthew, la ora ceaiului”. Atunci ea ştia că trebuie să meargă la St. Martin sau într-un alt loc care avea legătură cu iniţialele. Sau i-ar fi scris că vine să-l viziteze pe Henry, iar ea ştia că voia să se întâlnească cu el în Grădinile St. George, unde este îngropat regele Henric. Thaddeus le-a zâmbit, încântat să le dea aceste explicaţii. Aceasta hartă a Oxfordului a fost prima dintr-un şir lung. I-a lăsat una şi când a plecat în străinătate, imediat după ce s-au căsătorit, la prima lui misiune. Unchiul Thaddeus şi-a dres glasul. Am vrut să spun, aventură, pentru că voia ca ea să fie sigură că poate să-i urmărească traseul. Erau nişte vremuri destul de tulburi pentru cei rămaşi pe continent.

Jane a studiat harta. A recunoscut aceleaşi seturi de iniţiale pe care le găsise şi în cartea ei.

— Unchiule Thaddeus, ştii cine sunt toţi aceşti oameni? RD şi HD?

Sprânceana lui Thaddeus s-a încreţit.

— A trecut mult timp de când nu m-am mai gândit la ei, dar aceştia sunt fraţii mei decedaţi – Richard şi Henry. A bătut cu degetul harta în locul unde erau trecute iniţialele JW. Acesta este fratele bunicului tău, John Walhouse, cred. Şi – a indicat cu degetul un alt set de iniţiale – acesta este Frederick Walhouse, care a murit de tânăr. Şi bunica ta îi are notaţi pe toţi în actele nobiliare sau în Biblia ei.

Jane nu şi-a ridicat privirea de pe hartă. Nu se înşelase. Cărticica ei era plină de indicii despre traseul tatălui ei, iar acum înţelegea codul din două părţi al tatălui ei. Pentru a-i urmări o călătorie, aveai nevoie de harta marcată şi de scrisori, cele cu anostele discuţii despre familie. A ajutat-o faptul că ştia multe despre arborele genealogic, un domeniu în care el o instruise bine.

Ea şi-a ridicat privirea şi l-a surprins pe Hazelwood că o urmărea, amintindu-i de încă un lucru de care trebuia să aibă grijă: un ofiţer de protocol, care era omul guvernului şi care deţinea acum cheia de a descifra comunicaţiile secrete

ale tatălui ei.

— Poţi să iei harta, nepoată. Până la urmă, a fost a mamei tale.

Stânjenit, unchiul Thaddeus a lovit-o uşor pe umăr şi a început să ruleze harta.

— Mulţumesc, unchiule. Mă bucur că mi-o dai. Am puţine lucruri care i-au aparţinut.

Thaddeus şi-a dres glasul.

— Nepoată, te deranjează să-i faci şi unchiului tău un mic favor?

— Dacă pot, cu plăcere, unchiule.

Unchiul Thaddeus a legat o panglică neagră în jurul hărţii rulate şi a arătat cu ea spre lambriul gol de deasupra şemineului său.

— Există un tablou care îmi aparţine şi pe care tatăl tău l-a păstrat în siguranţă în lipsa mea. Acum a ajuns pe mâna verilor tăi şi mi-aş dori să mi-l înapoieze.

— Un tablou, unchiule?

— Se numeşte *Nelson Turning a Blind Eye*[9]*.* Cât de inteligentă poate fi această denumire! Este vorba chiar despre marele erou, care, în plină bătălie, şi-a pus luneta la ochiul lui orb, refuzând astfel, cu bună ştiinţă, îndeplinirea unui ordin, obţinând astfel victoria. Tabloul a fost pictat de unul dintre pictorii ale căror lucrări grandioase aveau doar subiecte de istorie.

— Cum de a ajuns în mâna verilor? l-a întrebat Hazelwood.

Thaddeus a clătinat din cap.

— Când au devenit proprietarii reşedinţei Fawkener, ei au revendicat şi toate bunurile aferente. Ar fi trebuit să

---

9 În 1601, la Copenhaga, Nelson, care nu vedea cu un ochi, a condus atacul împotriva unei flote de corăbii olandeze şi norvegiene. În timpul bătăliei, superiorul lui Nelson, amiralul Hyde Parker, a dat semnalul de retragere. Când oamenii lui Nelson au văzut semnalul, l-au anunţat imediat. Nelson a scos apoi luneta şi a pus-o la ochiul cu care nu vedea. Se spune că ar fi rostit următoarele: „Am un singur ochi şi am dreptul să fiu orb uneori. Chiar nu văd semnalul". Nelson le-a ordonat oamenilor săi să continue lupta, iar câteva ore mai târziu, după o luptă grea, a ieşit învingător.

fiu prezent când s-a citit testamentul tatălui tău, nepoată. S-a petrecut totul al naibii de repede. Cineva de la Ministerul de Externe trebuie să-i fi anunţat deja că tatăl tău murise, pentru că au citit testamentul înainte să apară vreo ştire oficială despre el. Am avut norocul să-mi dau seama ce se întâmplase din discuţiile de la Amiralitate, dar am întârziat puţin, iar Lady Phoebe era deja în posesia tabloului.

— Unchiule, este vorba despre tabloul mare de deasupra scării?

— Acela este. Destul de impunător, cred că trebuie să aibă un metru şi jumătate lăţime şi aproape doi metri înălţime. Adevărul este că nu o văd pe Phoebe să-i pese de o astfel de pictură. Nu este deloc stilul ei.

Jane a dat din cap. Şi-a amintit de acel tablou, mai mult pentru ceea ce era în spate lui decât pentru imaginea reprezentată. Nu putea să iasă din casă în seara asta cu pictura unchiului ei ascunsă sub mantie.

În trăsură, Hazelwood s-a întors spre ea.

— Îţi dai seama că dragul tău unchi Thaddeus pare să ducă lipsă de finanţe în această perioadă.

— Am observat.

— Cu siguranţă intenţionează să vândă acel tablou. Deci, îl furăm în seara asta?

Jane s-a întors spre el.

— În a doua mea noapte de vânătoare de soţi?

— Te grăbeşti să-ţi găseşti un soţ, nu?

— Tu ce crezi, cam câţi domni ar trebui să am în vedere înainte să fac o alegere? Cinci, şase sau douăzeci?

— Sună de parcă ai face angajări.

— Aş putea? O reclamă în ziare ar fi o metodă mai eficientă de a-mi găsi exact bărbatul pe care-l doresc?

Jane a zâmbit pentru sine în timp ce el întorcea trăsura la capătul aleii înguste. Cel puţin, preţ de câteva clipe, îl făcuse să uite de picturi şi hărţi.

*

Era întuneric când Hazelwood s-a întors la club şi începuse să se lase frigul. Mai devreme îl trimisese pe Wilde cu o misiune, iar Miranda preluase temporar sarcinile tânărului, aducând o tavă cu sendvişuri şi cafea. El a rugat-o să-i aducă ceea ce el numea copia clubului pentru *Ghidul vânătoarelor de soţi.*

Trăgând un scaun lângă foc, s-a aşezat să recitească paginile cărţii, gândindu-se la ceea ce aflase de la unchiul lui Jane şi la ceea ce ar mai trebui să descopere. Citise zeci de scrisori ale lui George Fawkener, care fuseseră copiate de un om de la Ministerul de Externe, dar Hazelwood doar le lecturase, fără să acorde prea mare atenţie pasajelor referitoare la legăturile de familie, trecând peste veştile despre ceaiul cu mătuşile, plimbările cu unchii şi vizitele la veri. Încercase să descopere orice indiciu cu privire la situaţia prietenilor Angliei din Orient. Greşise. Se pare că ar fi trebuit să se concentreze exact pe acel aspect pe care îl ignorase, mai precis pe relatările lui Fawkener despre vizitele la rude. Acesta era codul.

Şi-a întins picioarele şi şi-a sprijinit cizmele de apărătoarea din bronz a şemineului. Întrebarea era – cât de bine cunoştea Jane codul tatălui ei? În după-amiaza aceasta, nu lăsase să se vadă nimic, nici pe chip, nici în comportamentul ei. Cu toate acestea, era aproape sigur că ea cunoştea codul şi, pe lângă carte, mai avea şi o secvenţă de puncte marcate pe o hartă. S-a întrebat dacă ea avea şi harta aferentă. Oare codul şi harta îi garantaseră că tatăl ei trăieşte?

A răsfoit din nou cărticica. Perechile de litere codificate au apărut fie pe paginile din stânga sau din dreapta, în colţul de sus sau de jos pentru a transmite un element al călătoriei lui Fawkener, rămas încă neelucidat. În timp ce îşi frământa mintea în privinţa posibilităţilor, un pasaj i-a atras atenţia şi l-a citit:

Prima seară în societate a celei aflate la vânătoare de soţi va fi un succes chiar în eventualitatea în care doar un singur domn din mulţime o remarcă. Cu toate acestea, fără

a-i ştirbi din frumuseţe şi calităţi, elementul de noutate al apariţiei ei printre feţele familiare din celelalte Sezoane o va ajuta să atragă atenţia. Tinereţea ei şi dorinţa de a mulţumi şi de a fi mulţumită de cei care îi ţin companie îi vor încuraja pe domni să stea lângă ea suficient de mult pentru a-i descoperi atât farmecele caracterului, precum şi înfăţişarea. Tinerii se vor lupta pentru a-i câştiga atenţia, dar o femeie prudentă nu va pierde nicio ocazie de a-i cunoaşte mai bine, până în momentul în care va descoperi un defect de caracter peste care nu va putea să treacă cu vederea şi care o va face să-l elimine pe acel domn dintre pretendenţii ei.

Ghidul vânătoarelor de soţi

În seara aceasta, Jane ar putea fi noutatea petrecerii, o fată aşa cum Allegra nu ar putea fi niciodată. Aveau să fie puţini bărbaţi care ar observa această diferenţă, dar, chiar şi în cazul în care unul singur ar vedea-o pe Jane în adevărata ei lumină, totul s-ar schimba. Lui Hazelwood nu îi plăcea asta. Avea de partea lui avantajul timpului petrecut în prezenţa ei, nenumăratele ocazii în care să o privească şi să-i susţină privirea, să facă o glumă, să se atingă în aşa fel încât i-ar putea trezi senzualitatea adormită. Dar nu se putea bucura de niciunul dintre avantajele pe care le-ar fi avut un pretendent. Nu putea fi onest faţă de ea.

El avea o misiune de îndeplinit. A închis cărticica şi s-a ridicat, s-a întins şi s-a îndepărtat de lângă foc. Trebuia să pună mâna pe exemplarul lui Jane, cel pe care-l purta cu ea tot timpul. Trebuia să o incinte, să o inducă în eroare şi să o păcălească până când ar fi ajuns în posesia cărţii. Şi apoi ar trebui să găsească şi harta corespunzătoare. Iar faptul că Jane Fawkener ar învăţa între timp să flirteze, să danseze şi să se bucure de atenţia a zeci de bărbaţi din înalta societate, nu ar trebui să conteze deloc pentru el.

*

Dând curs rugăminţii lui Clive şi fără să ţină cont de

obiecţiile lui Hazelwood, Jane a sosit înaintea celorlalţi oaspeţi pentru a se întâlni cu familia. A fost condusă în vestiarul verişoarei ei Phoebe, unde o pereche de servitoare se agitau să retuşeze atât coafura ei, cât şi pe cea a Allegrei pentru evenimentul din acea seară. Phoebe a studiat cu atenţie ţinuta lui Jane.

— Nu am ce să-ţi reproşez, Jane, doar îţi recomand să aplici în mod regulat loţiunea Gowland pentru pistrui. Îţi vom trimite o cutiuţă cu această loţiune chiar în seara asta, iar servitoarea ta ţi-o poate aplica la culcare.

Verişoara ei s-a întors pentru a-şi examina cu un ochi critic propria-i înfăţişare şi a-i da ordin servitoarei sale cu privire la unele ajustări ale coafurii, iar Jane a profitat de şansă pentru a ieşi neobservată din cameră. Trebuia să-şi îndeplinească promisiunea făcută unchiului ei în privinţa tabloului. Jane s-a oprit în hol în timp ce zgomotele servitorilor care se pregăteau pentru petrecere răzbăteau de jos până pe scara principală. De o parte şi de alta erau uşi ascunse, pe care cu greu le distingeai în perete, una dintre ele ducând spre scara servitorilor şi cealaltă spre o cameră secretă, aflată deasupra scării impunătoare, chiar în spatele tabloului unchiului ei. A străfulgerat-o o amintire din vremea copilăriei care a făcut-o să întindă mâna involuntar pe sub stucatura peretelui pentru a împinge zăvorul ascuns. Uşa s-a deschis şi ea a păşit în întuneric.

A tras adânc aer în piept, inhalând mirosurile de mucegai ale lucrurilor care zăceau acolo, uitate de ani de zile. Faldurile destrămate ale unei haine de lână şi mătasea alunecoasă şi parfumată a unei vechi pelerine de seară o înconjurau de parcă ar fi purtat din nou *chadri*, acoperământul ca un cort pe care o femeie decentă îl purta în locurile publice în Orient. În spatele măştii din plasă şi ascunsă sub pliurile albastre ale *chadri*-ului ei, urmărise de-a lungul anilor oaspeţii şi gazdele tatălui ei. Tăcută şi neobservată, ar fi putut la fel de bine să se simtă ca şi cum ar fi fost ascunsă într-un dulap.

Pe când avea zece ani, tatăl ei i-a arătat gaura ascunsă în tabloul masiv al unchiului ei. Un panou din

perete a alunecat într-o parte, expunând spatele tabloului. Tatăl ei îi dăduse sarcina de a urmări un grup de bărbaţi care soseau la o întâlnire şi de a-i spune, dacă putea, care dintre ei sunt de partea lui şi care sunt împotriva lui. Măcar dacă ar fi fost la fel de uşor şi acum. A găsit încuietoarea şi a dat panoul deoparte. Un fascicul de lumină a apărut prin gaură. Trucul era să nu atingi pânza. În spatele ei, uşa secretă s-a deschis. Ea şi-a ridicat mâna pentru a acoperi gaura.

Capitolul 13

Este necesar să cultivaţi arta conversaţiei. Trebuie să vorbiţi în timp ce dansaţi, cu excepţia celor mai ritmate dansuri populare şi a valsurilor. Dar cum să înveţe o tânără vânătoare de soţi arta conversaţiei? Exersând-o, desigur.

Există în fiecare societate un subiect pe care persoane complet necunoscute îl abordează cu uşurinţă şi prin care îşi semnalează dorinţa de a continua o discuţie. La Londra acest subiect este vremea. Odată ce sunteţi sigure de interesul partenerului dumneavoastră de a conversa cu dumneavoastră, puteţi afla multe discutând despre vreme. Pălăvrăgind despre ploaia sâcâitoare, sau despre un îngheţ sever, sau despre seceta care afectează recolta, tânăra vânătoare de soţi poate să-şi dea seama de amabilitatea, inteligenţa şi grija atât faţă de ceilalţi, cât şi faţă de propria persoană de care dă dovadă partenerul ei de conversaţie.

Inevitabil, subiectul vremii se va epuiza, la fel ca norii care se risipesc după ploaie. Acesta este momentul în care tânăra vânătoare de soţi trebuie să rămână cu mintea limpede. Există o serie de subiecte despre care nu trebuie să vorbeşti niciodată. Nu trebuie să comentezi aspectul fizic al nimănui, nici al rivalului tău, nici al tău, nici al celei mai ciudate persoane din încăpere. În plus, evită să vorbiţi despre tine, despre realizările tale sau despre familia ta. Poţi, pe de altă parte, să vorbeşti întotdeauna despre

principii şi artă şi despre locul în care te afli.

Există printre subiecte abordate şi unele despre care nu ştii prea multe, dar care prezintă un mare interes pentru partenerul tău? Cu atât mai bine. Cunoştinţele lui despre cricket sau despre cum arată cabina ofiţerilor la bordul corăbiilor Majestăţii Sale sau despre procesul complicat ale zeciuielii sunt o ocazie de a-ţi manifesta curiozitatea. Încurajându-l să vorbească, nu numai că înveţi ceva nou, ci îi şi observi raţionamentul şi îi analizezi caracterul.

Ghidul vânătoarelor de soţi

— Jane, ştiu că eşti aici. Te ascunzi?

Uşa s-a închis şi verişoara ei cea mică, Annabel, şi-a croit drum printre mantii şi paltoane.

Jane a respirat uşurată. Verişoara ei de treisprezece ani nu reprezenta nicio ameninţare.

— Studiez terenul.

— Mamei nu-i va plăcea dacă îţi strici coafura şi rochia.

— Promite-mi că nu vei spune nimănui.

Annabel i-a promis solemn.

— Şi ce studiezi în întuneric?

— Există o gaură prin care-i poţi spiona pe ceilalţi, chiar deasupra scării principale.

„Şi poate o hartă secretă care mă va ajuta să-mi găsesc tatăl.”

— Serios? O gaură prin care poţi să spionezi? Nu sunt şoareci şi păianjeni? Unde eşti?

Jane a întins mâna şi a dat de braţul lui Annabel.

— Vino şi urcă-te pe cutia asta, dar nu atinge... peretele.

Ea şi-a îndepărtat mâna de pe gaură, permiţând să treacă o rază de lumină care a luminat faţa lui Annabel. Aceasta s-a urcat pe cutie şi şi-a lipit ochiul de fanta minusculă.

— O! Poţi vedea toată scara de la intrare şi toată lumea care urcă. Cât de ingenios! Dar oamenii nu ne văd?

— Nu şi dacă avem grijă să nu atingem pânza. Pictura

unchiului ei ascundea gaura mică, poziţionată în capătul celebrei lunete a lui Nelson, din bătălia de la Copenhaga. De jos, oaspeţii ar vedea doar o licărire la capătul lunetei.

Tatălui ei i-a plăcut gluma. Annabel s-a îndepărtat de gaura de spionaj.

— Mi-am dat seama ce urmăreşti, Jane. Vrei să-i vezi pe acei domni care ar fi eligibili pentru tine. Cred că este un plan bun.

— Ai văzut pe cineva eligibil?

Jane a vrut să râdă de verişoara ei de treisprezece ani. Evident, vânătoarea de soţi începea de timpuriu pentru fetele din Londra.

— Vrei să spui cineva tânăr? Annabel s-a întors în poziţia ei privind de sus la oaspeţii care soseau. Până acum am zărit doar bătrâni căsătoriţi şi doamne, dar nu îţi face griji. Petrecerile mamei sunt renumite, iar tinerii vin mereu târziu. Cum ai găsit această gaură de spionaj? Habar n-am avut de existenţa ei.

— Tatăl meu mi-a arătat-o.

Tatăl ei insistase ca ea să îşi dezvolte abilitatea de a observa modul în care oamenii îşi schimbau expresia când soseau la o întâlnire sau la o petrecere. Erau o duzină de gesturi mici prin care se putea citi onestitatea sau falsitatea.

— În sfârşit.

Annabel a oftat şi s-a îndepărtat de pânză, iar Jane s-a aplecat în faţă pentru a arunca o privire. A văzut un tânăr îmbrăcat după ultima modă, într-o ţinută neagră de seară, cu părul roşu tuns scurt, cu o faţă rumenă şi candidă şi cu o atitudine total lipsită de falsitate.

— Este unul dintre cei eligibili?

— O, da! Annabel a oftat din nou. Este Cecil Eversley. Are câini. Allegra nu-l va alege pentru că averea lui este prea mică pentru ea. Dacă ar fi Sezonul meu, aş vorbi cu el, dar mai trebuie să aştept trei ani, şapte luni şi trei zile.

— O eternitate.

Annabel a oftat din nou, iar Jane a observat o pereche de fete în rochii albe, care au făcut o reverenţă verişoarei

Phoebe şi au salutat-o cu o înclinare din cap pe Allegra.

— Ce mai vezi acum?

Annabel a tras-o de mânecă pe Jane.

— Cred că pe rivalele Allegrei. Arată ca nişte englezoaice veritabile în rochiile lor albe.

— Lasă-mă să văd. Annabel i-a luat locul lui Jane. O, fiicele lui Lady Rivers. Mama lor crede că sunt nişte frumuseţi răvăşitoare, dar nu trebuie să-ţi faci griji. Şi tu arăţi ca o englezoaică veritabilă în seara aceasta.

— Crezi?

Nu se simţea deloc aşa. Ar trebui, a presupus ea, să se simtă emoţionată şi extrem de nerăbdătoare în această a doua ieşire în societatea londoneză. În schimb, avea sentimentul că vizionează o piesă de teatru, de parcă alţi oameni ar fi implicaţi în acţiune şi că ea avea să rămână în întuneric observând, emoţionată pentru scurt timp, poate de suferinţa sau de fericirea actorilor, dar fără a-şi schimba rolul ei de simplu spectator. Şi, mai târziu, avea să-i povestească toate astea lui Hazelwood.

Annabel a chicotit, cu privirea lipită de gaură. S-a îndepărtat şi s-a răsucit într-un vârtej rapid, mişcând hainele şi stârnind aerul mucegăit.

— Ce s-a întâmplat?

— Exact ce-i lipsea petrecerii date de mama.

Annabel a împins-o pe Jane la loc în spatele tabloului.

Un grup de întârziaţi, toţi tineri, au urcat scările, vorbind şi râzând, aruncându-şi paltoanele şi pălăriile majordomului Bolton şi lacheilor. Printre ei, Jane l-a zărit Hazelwood, într-o atitudine nonşalantă, aruncându-şi mantia pe o grămadă de haine îngrămădite în braţele unui lacheu. Hazelwood s-a uitat direct la tablou. De jos, părea imposibil să-l furi, fără să te ajuţi de o scară şi de câţiva complici, dar, dacă Jane i-ar fi spus despre ascunzătoare, Hazelwood mai mult ca sigur că l-ar fi furat. Sentimentul de a fi o simplă spectatoare la o piesă de teatru dispăruse. În schimb, a simţit că unul dintre actori o chemase din public să i se alăture pe scenă.

În spatele ei, Annabel a strănutat.

— Jane, ar trebui să cobori, dacă nu vrei ca Allegra să se bucure singură de compania tuturor acelor domni.

Jane a pus panoul la loc, a asigurat încuietoarea şi i-a reamintit lui Annabel să nu spună nimănui.

*

Odată trecut de majordomul aflat sub asediu, Hazelwood a avut grijă să nu atragă atenţia asupra lui. A evitat orice întâlnire cu cea pe care o însoţea şi cu familia ei, a stat mai mult lângă ferestre şi a evitat să privească spre oricine i-a aruncat o privire nedumerită, ca şi cum l-ar fi putut recunoaşte. A trecut o oră în care a ascultat o soprană italiană împopoţonată, a studiat modelul covorului lui Lady Strayde şi a căutat-o pe Jane în mulţime. Nu s-a mai gândit la tablou. Văzuse de pe scări că nu aveau cum să-l fure chiar în acea seară. S-ar putea să-i ofere unchiului Thaddeus nişte bani împrumut.

Chelnerii l-au ignorat, iar oaspeţii înfierbântaţi stăteau atât de aproape unul de altul, de parcă ar fi fost parteneri în cel mai libertin dans permis. Fiecare debutantă arăta la fel. De când devenise un proscris, uitase de tirania modei, care dicta o uniformă pentru tinerele respectabile, ceea ce le făcea aproape imposibil de distins. Un pian Broadwind, încă neatins, i-a indicat faptul că seara era departe de a se fi terminat.

A zărit-o în cele din urmă pe Jane, imediat după interpretarea sopranei. Ea şi Allegra împărţeau capetele opuse ale unei canapele de mătase cu dungi verzi şi aurii. Allegra a reuşit să strângă în jurul ei nu mai puţin de patru admiratori, cărora, din capătul ei de canapea, le dădea ordine pe un ton superior, ca un colonel. Tinerii îi aduceau băuturi răcoritoare, îi ţineau evantaiul sau făceau gesturi extravagante pentru a-i capta atenţia, pe care trebuia să o împartă cu fiecare. La capătul opus al canapelei, Jane vorbea liniştită cu un tip cu părul roşu, Cecil Eversley, care se bucura de atenţia ei totală şi care, în opinia lui Hazelwood, nu s-ar fi potrivit niciodată cu Jane.

Hazelwood nu luase în serios joaca asta de a vâna un soţ, sau nu credea că ea a luat-o în serios. Dar acum, că se afla în societate, unde alţi bărbaţi erau liberi să o admire, să descopere acea sclipire din ochii ei când era pe punctul să spună ceva inteligent, se temea că un soţ ar putea s-o descopere pe ea. Părul ei des era ridicat, expunându-i gâtul zvelt şi adânciturile de la baza lui. Rochia albă părea la fel de imaterială precum un nor. El a vrut să le spună admiratorilor Allegrei că se aşezaseră la capătul greşit al canapelei, dar şi-a dat seama că tinerii s-au îndreptat inevitabil într-acolo, exact cum procedase şi el cu ani în urmă.

*

Jane habar n-avea unde se dusese Hazelwood. Din nou venise la o petrecere, de data aceasta fără să mai ţină cont de înţelegerea dintre ei, unde era foarte probabil ca gazdele să-l dea mai degrabă afară, decât să-l aşeze la loc de cinste.

Camerele erau pline de oaspeţi, cei mai mulţi dintre ei începând să se pună în mişcare după ce cântase soprana. Din poziţia ei, de la capătul canapelei unde stătea Allegra, Jane nu putea vedea prea multe dincolo de fustele şi vestele oaspeţilor care treceau prin faţa ei. Tânărul pe care îl admira Annabel, Cecil Eversley, păruse atât de deprimat de atitudinea rece a Allegrei, încât Jane se decisese să-i vorbească.

— Am auzit că-ţi plac câinii, îi spusese ea.

Se înseninase imediat şi de atunci au continuat să discute. Mai bine zis, el vorbise mai tot timpul, dar asta îi lăsase creierul liber să gândească la ce ar mai putea pune la cale Hazelwood. Nu ar fi trebuit să intre în casă. Trebuia să o ia pe Jane la sfârşitul serii. Acesta era planul. El făcuse glume despre furtul tabloului, iar ea spera că nu avea de gând să-şi încerce norocul. Dar, intrând la petrecere, nu mai ţinuse cont de ceea ce plănuiseră iniţial.

Ea i-a zâmbit şi mai mult şi i-a dat lui Eversley o

replică, încurajându-l să-şi continue povestea despre unul dintre câinii săi care fătase mulţi căţeluşi. Bietul de el! Avea toate calităţile pe care ghidul ei le căuta, cu toate acestea, nu avea să fie niciodată unul dintre pretendenţii la mâna ei, atâta timp cât Allegra era cea care avea dreptul de a decide în privinţa lui. S-a întrebat dacă avea de gând să mai aştepte până să-şi aleagă o soţie până la expirarea celor trei ani, şapte luni şi trei zile ale lui Annabel şi a încercat să-şi amintească ce spunea *Ghidul* despre perseverenţă.

S-a gândit că dacă ar fi fost cu adevărat la vânătoare de soţi, opţiunea ei ar fi total diferită de ceea ce se afla în acele momente în faţa ei. Ar alege un bărbat capabil şi neînfricat, care să nu ţină cont de părerea celorlalţi, dornic să se înfrunte cu autoritatea şi nu să se încline în faţa ei.

În clipa următoare, Lady Strayde a invitat-o pe Allegra în faţa oaspeţilor să facă dovada talentelor ei muzicale. Allegra s-a ridicat. Eversley s-a oprit din pălăvrăgeală. Privirea lui s-a mutat de la Jane la Allegra, care le-a zâmbit celorlalţi admiratori ai săi şi s-a întors către Eversley. Faţa i s-a colorat, o privire uluită de plăcere i-a apărut şi s-a înfoiat, ca o pasăre care se pregătea să zboare. Cu o răsucire a capului şi cu o privire rapidă şi acuzatoare aruncată în direcţia lui Jane, Allegra l-a apucat de braţ pe Eversley şi s-au dus împreună spre pian. Admiratorii ei s-au grăbit să o urmeze, iar această repoziţionare a oaspeţilor şi a scaunelor a lăsat-o pe Jane absolut singură. Ea a presupus că ar trebui să fie demoralizată, dar se simţea uşurată că putea să se bucure de singurătate.

Se gândea la acea privire din ochii lui Eversley când o atingere pe încheietura ei dreaptă a făcut-o să se întoarcă şi să arunce o privire peste umăr. Hazelwood o ţinea de braţ şi a tras-o între draperiile grele de catifea de la marginea unei ferestre ascunse în perete.

— Te-ai gândit cum să recuperezi tabloul unchiului tău?

— Ca să fiu sinceră, m-am gândit.

S-a întors hotărâtă cu faţa către Allegra când fata a

început să cânte. Oaspeţii ocupau acum rândurile de scaune aurite dispuse aleatoriu cu faţa spre pian.

— Nu ai de gând să-mi spui?

Ea şi-a eliberat mâna din strânsoarea lui.

— Nu, pentru că nu ar trebui să fii aici, iar verii mei nu trebuie să te vadă.

— Graţie minunilor arhitecturii engleze, am fost invizibil în ultimele două ore.

— Am convenit că mă vei lua mai târziu.

Au fost amândoi de acord că era puţin probabil ca un atacator să se năpustească asupra ei în timp ce Allegra Walhouse cânta la pian. S-a întrebat ce l-a determinat să-şi schimbe planul. Acum, a luat-o de după umeri şi şi-a schimbat poziţia.

— Dacă stai în poziţia asta, nimeni nu mă va vedea.

— Dacă ai avea un pic de bun-simţ, ai…

— Rămâne fidel planului? Ce plictisitor! Nu-ţi plac bărbaţii anosti.

— Chiar aşa? Mi-a făcut foarte mare plăcere să vorbesc cu Cecil Eversley acum câteva minute.

— Serios? Vrei să-ţi spun cum mi s-a părut discuţia dintre voi?

Ea a clătinat din cap. Era mult prea intuitiv.

— Cred că ar trebui să-ţi spun, pentru binele planurilor tale de a-ţi găsi un soţ. Eversley stătea acolo, bătând câmpii, probabil despre câinii lui. Este recunoscut că vorbeşte numai despre ei. Stăteai acolo, îngăduitoare, politicoasă şi chiar indulgentă, lăsându-l să-ţi vorbească despre pedigree-ul vreunui câine şi despre uimitoarea inteligenţă a animalului, cu mâinile încrucişate în poală şi cu buzele fixate într-un zâmbet fix, asemănător cu *rigor mortis.*

Ea a râs şi a simţit o privire ascuţită de mustrare a unei doamne onorabile cu turban, chiar dacă simţea cum Hazelwood o trăgea de panglicile albastre care-i atârnau de talia înaltă şi o împingea înapoi, spre fereastră. Jane a avut senzaţia că încălca toate regulile recomandate de ghidul ei.

— Te înşeli atât de mult. Nu există un ghid şi pentru

tineri? Se pare că Eversley habar nu are cum să…

— Vorbească cu o femeie? Să flirteze măcar puţin?

— Nimic din toate acestea. Îmi place de el şi mai mult din aceste motive.

— Nu-i va câştiga inima Allegrei, asta în cazul în care ar avea aşa ceva.

Hazelwood i-a vorbit direct în ureche, astfel încât respiraţia lui i-a mişcat o şuviţă rebelă. Nu s-a putut abţine să nu se înfioare uşor.

— Cred că a câştigat deja inima unei fete.

Se gândea la sărmana Annabel. Cuvintele ei aproape că se pierduseră în ropotul de aplauze stârnite de prima interpretare a Allegrei, dar Hazelwood a tresărit de parcă ar fi simţit un pericol. Jane s-a uitat în jur, dar nu a sesizat nicio ameninţare, moment în care Allegra a trecut imediat la următoarea ei piesă.

— Nu ar fi mai bine să te faci nevăzut în timp ce Allegra cântă la pian?

— Eşti atât de nerăbdătoare să te întorci la Eversley?

— Doar îţi sugerez că acum ar fi momentul potrivit pentru o ieşire discretă din scenă a unui oaspete neinvitat.

— Nu-ţi face griji. Mă descurc.

— Este…

— Jane!

La auzul numelui ei, s-a întors şi l-a văzut pe Clive.

— Ce faci, te furişezi? Mama nu ţi-a oferit un loc în primul rând?

Când l-a văzut pe Hazelwood, zâmbetul lui a dispărut.

— Cum naiba ai intrat aici, sir? Mama mea va avea un atac de apoplexie dacă te vede.

Hazelwood a păşit în spatele lui Jane.

— Aceasta este reşedinţa lui Lady Strayde, nu-i aşa? Trebuie să fi confundat locul cu o locaţie cu mult mai distractivă. Plec.

— O secundă! Faţa lui Clive s-a înroşit de furie. Nu ştiu ce drept ai să te dai drept o cunoştinţă a verişoarei mele, dar nu îţi permit să o ademeneşti pe la colţuri într-un mod atât de meschin.

— Îţi faci griji că prezenţa mea o va costa pe mama ta o invitaţie la celebrul bal Vange?

Clive a făcut un semn unui lacheu şi i-a dat un ordin scurt. Hazelwood s-a înclinat în faţa lui Jane, cu ochii aprinşi de o satisfacţie diabolică, şi s-a întors spre uşile salonului, fără să lase impresia că s-ar grăbi.

Clive a luat-o de braţ pe Jane şi a bătut-o uşor pe mână.

— Omul ăsta nici măcar nu-şi închipuie cât de nedorit este şi aici, şi în oricare altă parte. Profită de ignoranţa ta.

— Ignoranţa mea?

Jane nu s-a putut abţine şi nu-l întrebe. Ea şi-a spus cât dacă ar fi să scrie vreodată un ghid pentru tinerele vânătoare de soţi, ar include o listă cu acele gesturi condescendente pe care domnii le făceau frecvent şi care ar trebui să-i descalifice din start ca potenţiali soţi. Prima pe lista ei ar fi bătaia uşoară pe mâni.

— Este un desfrânat, plin de datorii pe care nu are cum să le mai plătească şi este renegat de familia lui. Nu ştii povestea, desigur, dar comportamentul lui scandalos aproape a ruinat-o pe sora mamei mele.

— Poţi să-mi povesteşti?

Clive şi-a controlat pentru o secundă limbajul, privirea lui urmărindu-l pe Bolton, care se apropia de ei împreună cu doi lachei. A dat din cap către majordom şi a făcut un semn cu capul spre spatele lui Hazelwood.

— Poate că ar trebui să ştii. Clive a şovăit. Hazelwood a oprit nunta mătuşii mele, practic, a luat-o pe sus, cu sabia scoasă, şi a scos-o afară din biserică. El a susţinut că au avut o înţelegere şi că ea a fost forţată să se căsătorească cu Stafford. Desigur, nimic din toate acestea nu s-a dovedit a fi adevărat.

— Când a fost asta? a întrebat Jane. În partea cealaltă, îl putea vedea pe Bolton, împreună cu doi lachei care se mişcau cu un scop clar în jurul oaspeţilor aşezaţi, care s-au întors iritaţi spre ei, în ciuda interpretării frenetice a Allegrei.

— Acum câţiva ani. Eram tânăr, mai tânăr decât

Percy. Trebuie să fi fost acum cinci sau şase ani.

Clive, de asemenea, îl privea mai degrabă pe Bolton decât pe sora lui.

„Pe când Hazelwood avea douăzeci de ani.”

— Şi mătuşa ta s-a mai căsătorit vreodată?

— O, da, cu Stafford, desigur. Ea este o femeie împlinită, aşezată la casa ei.

— Mă bucur că aud asta. Ar fi fost păcat dacă nebunia de moment a unui tânăr cu mintea înfierbântată ar fi compromis definitiv soarta unei femei.

Clive a râs.

— Eşti şmecheră, Jane, să mă faci să recunosc că mătuşa mea şi-a revenit.

Odată, Jane şi tatăl ei făcuseră un popas în timpul unei călătorii în luna lui Muharram[10], pentru a asista la un spectacol de teatru, o dramă plină de mistere, care s-a întins pe durata a zece zile, în care a fost reconstituită sacrificarea imamului Hussein la bătălia de la Karbala[11]. În afară de tatăl ei, singura prezenţă masculină, Jane fusese surprinsă când publicul a reacţionat cu o durere la fel de intensă şi incontrolabilă de parcă moartea eroului ar fi avut loc chiar în acea săptămână şi nu cu secole mai devreme. Când ea i-a cerut explicaţii tatălui său, el i-a spus că familiile sunt cele care ascund cele mai multe nemulţumiri. Crede-mă, îi spusese, familiile au biblioteci şi cufere pline cu ele. Şi-a amintit incidentul pentru că tatăl ei fusese neobişnuit de serios. Niciun surâs şi nicio privire jucăuşă nu-i însoţiseră cuvintele, care, în schimb, fuseseră rostite ca un adevăr trist.

Hazelwood ajunsese deja la uşile salonului când s-a oprit pur şi simplu să se uite la tabloul unchiului ei. Jane s-a

---

10 Muharram este prima lună a calendarului islamic şi este versiunea musulmană a lunii ianuarie, marcând Anul Nou islamic.

11 Imamul Hussein a refuzat să-i jure loialitate lui Yazid, susţinând în continuare valorile Profetului. Ca o consecinţă a afrontului lui, Hussein, împreună cu familia şi adepţii săi (inclusiv femei, copii şi persoane în vârstă) au fost lăsaţi să moară de sete, iar în a zecea zi a lunii Muharram, imamul şi 72 dintre adepţii săi au fost ucişi de armata lui Yazid în Karbala (Irakul de astăzi).

încordat, dorindu-şi ca el să continue să se mişte pe măsură ce Bolton înainta.

Allegra a ajuns la ultimele acorduri ale reprezentaţiei ei, publicul s-a agitat, iar un alt lacheu, cu ochii pe tava lui cu pahare şi fără a-i mai putea observa la timp pe cei care îl urmăreau pe Hazelwood, a apărut direct în faţa bărbaţilor care se apropiau. În momentul impactului, tava lui s-a înclinat, iar paharele au zburat. Oaspeţii au sărit într-o parte când şampania a început se curgă, şi când Jane a privit înapoi, Hazelwood dispăruse.

Jane a rămas privind cu atenţie tabloul. S-a alăturat aplauzelor politicoase, întorcându-se să o privească pe Allegra care făcea o reverenţă auditoriului, sigură că Hazelwood ajunsese la aceeaşi concluzie ca şi ea. Harta era ascunsă în tablou.

Capitolul 14

Contrar a ceea ce s-ar putea aştepta o tânără aflată la vânătoare de soţi să sugereze acest ghid, ea nu ar trebui să se îndrăgostească. Nu este cu nimic mai avantajos să „cazi în cap”, decât să cazi de pe un cal sau de pe un pod sau de pe o treaptă. Modul necontrolat în care cade un obiect şi sfârşitul inevitabil al unei căderi care s-ar finaliza cu gâtul sau cu alte membre rupte nu este o metaforă potrivită pentru apariţia unei afecţiuni profunde şi de durată. Dragostea nu ni se întâmplă ca urmare a unei pure întâmplări sau a unui pas greşit. Nu apare în urma săgeţilor lui Cupidon şi nici a tincturilor din flori exotice aplicate pe pleoape. Am putea descoperi că dragostea a început să se înfiripe sau că suntem prinşi în mrejele iubirii, dar nu pentru că am căzut în cap, ci pentru că, pe un teren fertil, atent cultivat şi îngrijit, dragostea a înflorit la vremea şi la locul ei atunci când noi nici măcar nu eram atenţi.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Hazelwood a ajutat-o pe Jane să urce în trăsură şi a urmat-o fără să vorbească. A aşezat o pătură peste picioarele lor. Felinarele care străjuiau trăsura difuzau o lumină slabă în interiorul rece.

— Eşti sigură că vrei să pleci? Am putea acţiona şi am putea să punem mâna pe tabloul unchiului tău. Să-l decupăm din ramă, să-l rulăm.

— Cred că ai făcut destulă vâlvă în seara asta.

— Crezi?

A bătut în panoul din faţă pentru ca vizitiul să pornească şi s-a rezemat de tapiţeria din piele. Lumina slabă îi punea în evidenţă profilul, linia dreaptă a sprâncenei deasupra ochilor adânciţi în orbite, curba dreaptă a nasului şi linia tină a zâmbetului. Din profil, arăta ca un om obişnuit, aproape ca genul de bărbat pe care îl recomanda ghidul ei, un bărbat sensibil, cu un caracter bun şi reputaţie respectabilă. Ea şi-a amintit că nu era nimic din toate acestea.

— Să înţeleg că lacheul neîndemânatic este un complice de-al tău?

Nici măcar nu mai era nevoie să-l întrebe asta.

— Clive ţi-a umplut capul cu situaţia mea?

— Clive a fost îngăduitor cu ignoranţa mea faţă de persoana ta.

— Câtă generozitate din partea lui.

— Mi-a povestit cum i-ai umilit familia la nunta mătuşii lui. Vrei să-mi povesteşti şi versiunea ta?

Îşi putea imagina cât de nonşalant avea să spună povestea, scoţând la lumină sentimentele lui faţă de mireasă. Ea a bănuit că fusese foarte îndrăgostit, la cei douăzeci de ani ai lui, pe cât avea la vremea aceea.

— Sunt sigur că versiunea lui Clive a pus perfect în lumină defectele mele.

— Trebuie să o faci tot timpul pe eroul?

— Situaţia mi-a cerut să acţionez. Asta fac eu, acţionez. Ai de gând să-mi spui ce ai aflat despre tablou?

În vocea lui se simţea un strop de iritare.

— După ce ai recunoscut că impulsul de a acţiona

numai cum te taie capul îţi face mai mult rău în primul rând ţie decât oricui altcuiva?

— Povestea lui Clive este una veche. Nu au fost consecinţe nefaste. Asta poţi să decizi şi singură.

El i-a luat mâna înmănuşată în a lui, i-a strecurat-o în palton şi i-a apăsat-o pe pieptul cald şi ferm. Prin lâna moale, prin mătase şi in, tânăra i-a putut simţi bătăile puternice ale inimii. Intimitatea neaşteptată i-a accelerat pulsul.

Trăsura a hurducăit peste pietre, iar, sub pătură, genunchiul ei s-a atins de coapsa lui. Cealaltă mână a lui Hazelwood i-a alunecat pe ceafă şi a tras-o mai aproape. Şalul de lână care-i acoperea capul i-a alunecat pe spate.

— Nu am terminat discuţia despre cum trebuie să te comporţi când rămâi singură cu un domn în întuneric.

Ea a înghiţit în sec.

— Am stabilit că nu trebuie să rămân niciodată singură cu un domn în întuneric.

— Şi, cu toate astea, acum eşti în această situaţie.

Vocea lui joasă avea acea tonalitate care a răscolit-o şi a făcut ca distanţa de câţiva centimetri dintre ei să pară ca o prăpastie. Gura îi era aproape, dar nu suficient de aproape. Era ca sfârşitul unei călătorii în deşert, când măgarii erau pe punctul de a se prăbuşi şi era periculos chiar şi să te gândeşti la apă.

I-a luat şi cealaltă mână în a lui şi a ridicat-o în dreptul feţei.

— Eversley nu este bărbatul potrivit pentru tine, să ştii.

— Este exact genul de bărbat pe care îl recomandă ghidul meu.

A clătinat din cap.

— Permite-mi să-ţi arăt de ce ghidul tău se înşală.

— Mai bine zis, să-mi spui.

— Atingerea lui Eversley nu îţi provoacă fiori şi eşti şi foarte conştientă de asta.

Ea nu putea nega adevărul. Deşi nu avea niciun fel de experienţă în domeniu, cu care ar fi putut face comparaţia,

un instinct, de care nu fusese conştientă până în acel moment, îi indica acelaşi lucru. Acceptase cu greu ca vărul ei Clive să-i atingă mâna, dar, cu toate acestea, atunci când Hazelwood i-a legat boneta sau i-a desfăcut panglicile a avut un efect de atracţie totală faţă de persoana lui, ca un val în timpul refluxului.

Ar fi trebuit să se îndepărteze de el, dar corpul ei a refuzat să se mişte.

— Ştii, am mai avut pretendenţi.

Ea nu era atât de castă pe cât presupunea el.

— Serios?

I-a îndepărtat şalul de lână din jurul gâtului.

— Odată, fiul tăietorului de lemne l-a întrebat pe tatăl meu ce preţ cere pentru mine. Şi altă dată, vecinul văduv din cartier, care creştea porumbei pe acoperiş, i-a spus tatălui meu că, doar zărindu-mă prin curte, l-a făcut să se gândească din nou la căsătorie.

— Şi atunci mă întreb cum poate un bărbat să impresioneze o femeie cu o experienţă atât de vastă?

Putea simţi ironia din vocea lui. Şi a simţit cum se produce o schimbare în atitudinea lui când ironia a dispărut.

Şi-a coborât capul şi s-a aplecat în faţă în spaţiul îngust în care respiraţia lor se amesteca deja în aerul rece. Apoi a sărutat-o.

La început a fost un sărut leneş, provocator, buzele lor apropiindu-se într-o atingere la fel de uşoară şi imaterială precum cuvintele şi raţiunea. A ademenit-o, lăsându-se purtată de conversaţia lor fără cuvinte, până când a ajuns departe în larg, fără a mai fi ancorată pe banca unei trăsuri care se rostogolea pe străzile Londrei. Un val şi mai profund sentimente a cuprins-o şi a destabilizat-o. S-a lipit şi mai mult de el. Era puternic şi real.

Gura lui a pus stăpânire, ferm şi neînduplecat peste a ei. Sărutul s-a transformat într-o întrebare despre cine era ea cu adevărat, tânăra aflată la vânătoare de soţi care s-a pretins a fi, sau o femeie îndrăzneaţă care s-ar încrede într-

un străin care era încă un mister pentru ea, dar care părea să o înţeleagă aşa cum nimeni nu o înţelesese vreodată. Trăsura întunecată, într-un balans permanent părea cadrul perfect pentru întâlnirea lor. El s-a lăsat pe spate, astfel încât corpul lui să devină un reazem pe care ea să se sprijine, cu braţul lui în jurul spatelui ei delicat şi cu gura lui peste a ei.

Atâta timp cât avea cărticica în siguranţă şi cât nimeni altcineva nu descoperea harta, acţiunile ei nu l-ar pune în pericol pe tatăl ei. În momentul în care acest gând i-a trecut prin minte, s-a desprins, cu respiraţia caldă şi sacadată, cu întreg trupul tremurând de emoţie.

— Mulţumesc pentru lecţie. A fost foarte instructiv. Voi şti de acum înainte cum să fac să evit să rămân singură cu un ofiţer de protocol al guvernului care încearcă să mă convingă să fur un tablou de la unul dintre supuşii Majestăţii Sale.

Trăsura s-a oprit. Ajunseseră la hotel. S-a repezit înapoi pe scaun, rearanjându-şi fustele dezordonate. Era timpul să se elibereze de puterea pe care o avea asupra ei şi să-şi amintească că avea o singură misiune la Londra, şi aceasta nu era să-şi găsească un soţ, ci un tată.

*

La o oră după plecarea ultimilor oaspeţi, Clive s-a dus s-o caute pe mama lui, găsind-o în faţa măsuţei de toaletă în timp ce servitoarea îi desfăcea coafura. La cei patruzeci şi şase de ani, Phoebe Walhouse nu îşi vopsea părul. Cele câteva fire argintii care îi invadaseră buclele aurii erau mascate de aranjamentele elaborate, create de coafeza ei pricepută. Clive s-a aşezat şi a aşteptat ca Allegra, îmbujorată la faţă, să termine de povestit despre favorurile pe care le primise de la admiratorii ei. Oricât de nerăbdător era să ajungă la întâlnirea din acea seară cu Pamela, a simţit că proaspăta trecere în revistă a succeselor repurtate de Allegra o va binedispune pe mama lui şi că va accepta mai uşor propunerea.

Când Phoebe s-a lipsit de serviciile servitoarei şi Allegra a început să caşte, el a abordat subiectul care-l interesa.

— Mamă, nu crezi că ar trebui să o invităm pe Jane Fawkener să stea la noi pentru a-şi face debutul în acest Sezon?

— Acasă la noi? a ripostat Allegra. Mamă, nici să nu te gândeşti. Este Sezonul meu.

Clive i-a răspuns:

— Aşa este, draga mea surioară, dar nu ai vrea să ţi se reproşeze ceva atunci când verişoara ta îşi va găsi alte gazde şi oamenii se vor întreba de ce nu am primit-o chiar noi.

Allegra a deschis gura, dar Phoebe a redus-o la tăcere cu o simplă privire.

— Să fim serioşi, Clive, Jane Fawkener nu trebuie să fie preocuparea ta. Dacă tatăl tău nu îşi face griji cu privire la fată, nici tu nu ar trebui.

— Mamă, cu ce te-ar deranja dacă ai găzdui-o pe Jane la noi câteva săptămâni? Sezonul propriu-zis nici măcar nu a început şi nu există niciun pericol ca Jane să-i fure pe vreunul din pretendenţii Allegrei.

— L-a reţinut pe Eversley toată seara doar pentru ea, a protestat Allegra.

Clive a ridicat din umeri.

— Nu-l vrei pe Eversley.

— Nu asta este ideea. El este unul dintre admiratorii mei, nu al ei.

— Copii, această ceartă este ridicolă.

Phoebe i-a făcut semn cu mâna servitoarei să plece.

— Fata este destul de ştearsă. Este perfectă pentru a-i pune în evidenţă strălucirea Allegrei. Cu toate acestea, nu am încredere în privirea ei. Cred ca are prostul obicei de a se baza doar pe propria judecată.

Clive a analizat cu atenţie această remarcă.

— Este doar neştiutoare şi precaută.

Phoebe a luat o cutie cu cremă şi i-a desfăcut capacul.

— Se poate. Sunt sigură că tatăl ei nu a învăţat-o

niciodată ceva util. Şi, mai mult ca sigur, nu a sfătuit-o vreodată să-şi preţuiască familia aşa cum ar trebui. Nu te poţi aştepta ca noi, cei din familia Walhouse, să facem prea multe pentru ea, Clive. La urma urmei, este momentul Allegrei să strălucească.

— Am putea-o găzdui în camera liberă de lângă cea a lui Annabel pentru acest Sezon? Ea nu ar sta în calea nimănui acolo. Tatăl ei chiar ne-a cerut asta.

— Ai văzut scrisoarea aceea, nu-i aşa? Sunt sigură că Fawkener nu s-a aşteptat vreodată să o luăm la noi. Nu a ridicat nici măcar un deget pentru tatăl tău atunci când a avut probleme.

— Credeam că au fost împreună la Eton.

Phoebe i-a aruncat o privire condescendentă.

— Să fim serioşi, chestia aia cu camaraderiile din timpul şcolii este perimată.

Un foşnet care s-a auzit de sub pat a făcut-o pe Allegra să sară în picioare. Clive s-a întors şi a văzut cum se mişcau faldurile de la aşternuturile de pe pat.

Allegra îşi ţinea strâns rochia.

— Mamă, ce e asta?

— Eu sunt.

Annabel s-a rostogolit de sub pat în cămaşa ei de noapte, cu o pătură albastră înfăşurată în jurul umerilor.

— N-am putea să o găzduim la noi pe Jane? Îmi place de ea.

— Annabel, a spus mama lor. De cât timp eşti sub patul ăla?

Annabel şi-a îndreptat bărbia.

— Am vrut să aud ce vorbiţi despre petrecerea Allegrei.

— Deci, spionai, a spus Allegra.

— Doar ascultam, nu spionam. Să spionezi înseamnă să…

— Annabel. Mama lor s-a încruntat. Să te furişezi este un obicei foarte urât. Nu vreau să mai aud vreodată că te-ai furişat.

Annabel şi-a plecat capul.

— Da, mamă.

— La culcare cu tine!

Phoebe a arătat spre uşă, iar Annabel s-a îndreptat agale spre ea, târând pătura albastră. Când uşa s-a închis, Phoebe s-a întors spre cei doi copii ai ei mai mari.

— Allegra, nu te comporta prosteşte cu Jane Fawkener. Clive, du fetele la cumpărături mâine. Asiguraţi-vă că Jane Fawkener nu ne va face de ruşine familia. Noapte bună.

Expresia lui Phoebe a pus punct discuţiei. Şi-a băgat două degete în borcanul ei cu loţiunea cosmetică şi a scos puţină cremă parfumată.

Clive a făcut o reverenţă. Repurtase o victorie şi considera că merita să se recompenseze în compania Pamelei.

Capitolul 15

Pe parcursul unui Sezon lung, tânăra vânătoare de soţi va auzi inevitabil comentarii făcute de doamnele căsătorite despre natura intimităţii conjugale. La auzirea unor astfel de remarci, ea îşi poate pune problema dacă poate aprecia caracterul unui bărbat după cum se comportă în public, la un bal sau într-un parc. Curiozitatea ei firească de a afla mai multe despre partea intimă a naturii unui bărbat o poate atrage în situaţii de mare risc pentru onoarea şi reputaţia ei. Fiecare bărbat din Londra ştie cum să o atragă într-un balcon, o anticameră obscură sau un colţ izolat de palmierii dintr-o grădină tropicală în care se poate oferi să-i satisfacă curiozitatea tinerei vânătoare de soţi în aceste chestiuni. Tânăra vânătoare de soţi ar face bine să evite astfel de locuri şi să-şi aducă aminte că, până când nu se va logodi, cele două moduri

intime prin care îşi poate face cunoscută simpatia faţă de persoana respectivă sunt doar atingerea mâinii şi căldura din privirea ei.

Ghidul vânătoarelor de soţi

După ce i-au trimis un mesaj, Clive şi Allegra au ajuns la o oră destul de matinală la uşa lui Jane. Allegra i-a propus o sesiune de cumpărături, începând cu Botibol's, *plumassier*[12] pe Oxford Street, de unde o doamnă putea să cumpere pene de struţ şi flori pentru a-şi împodobi pălăria. Jane a fost de acord. Ea avea nevoie doar de un motiv de a scăpa de Hazelwood. Lumina rece şi limpede a zilei o forţa să recunoască în sinea ei că fusese mult prea tulburată de sărutul lui.

Din momentul în care a intrat în trăsura verilor ei, Jane a înţeles că rivalitatea ei tăcută cu Allegra s-a aprins în ciuda atmosferei îngheţate. Jane nu era o rivală de luat în seamă în domeniul pălăriilor, pentru că boneta ei de catifea albastră nu putea concura nici de departe cu boneta de mătase trandafirie, cu panglici verzi, căptuşită cu blană a Allegrei, care-ţi sărea în ochi. Nici nu putea umbri în vreun fel şarmul personal al Allegrei. Părul auriu al Allegrei strălucea, coafat în bucle mari, iar ochii ei albaştri ieşeau în evidenţă deasupra obrajilor ei trandafirii.

Clive le-a însoţit pe doamne până la un magazin de pe Old Bond Street, unde, în opinia Allegrei, ar putea găsi panglici absolut „indispensabile". Când a auzit că urmează nişte cumpărături de panglici, Clive s-a înclinat şi le-a lăsat singure. Un lacheu a avut sarcina de a le căra cumpărăturile, iar Clive a promis că le aşteaptă în trăsura lui, la capătul străzii. În absenţa lui, Allegra a luat-o de braţ pe Jane. Se simţea stânjenită, dar curajoasă să meargă pe stradă fără a fi acoperită de văl. A salvat-o pălăria Allegrei, care a atras toate privirile.

— Suntem familia ta şi trebuie să avem grijă de tine, a

12 *Plumassier* - artizan care se ocupă cu pregătirea penelor de păsări pentru a le utiliza la realizarea de obiecte sau de multe ori ornamente vestimentare

spus Allegra. Clive vrea să vii să locuieşti cu noi, să ştii.

— Da?

Jane şi-a ascuns un zâmbet la felul în care Allegra percepea familia lărgită ca pe o piatră de moară.

Allegra a dat din cap.

— Aşa că, după noaptea trecută, simt că e cazul să-ţi dau câteva sfaturi despre cum să te comporţi în societatea londoneză.

— Şi ce sfaturi ai pentru mine?

S-a întrebat dacă verişoara ei citise *Ghidul vânătoarelor de soţi.*

Allegra a oftat din greu.

— În primul rând, trebuie să ai mare grijă să nu cauţi să atragi atenţia unui bărbat care este deja promis unei alte femei.

— Te referi la un bărbat logodit, desigur.

— Niciodată! Allegra a dat insistent din cap, clătinând din penele de la pălăria ei. Dar, sinceră să fiu, regula se extinde. Nu trebuie să accepţi atenţia nici unui bărbat care are chiar şi o uşoară afinitate faţă de o altă doamnă până când *ea* nu se decide să îl respingă. Pentru că nu se ştie dacă s-a terminat acea legătură între ei.

— Îţi mulţumesc că m-ai pus în gardă.

— Nu este nicio problemă. În calitatea mea de verişoară, simt că e de datoria mea să te ajut să înţelegi cum trebuie să te porţi la Londra. Poziţia ta în societate este atât de nesigură.

— Nesigură?

— Dată fiind situaţia ta, i-a subliniat Allegra pe un ton foarte serios, trebuie să uiţi că ai avut un tată. O, ştiu că sună ca şi cum aş fi lipsită de inimă, dar ce a făcut el pentru tine în afară de faptul că te-a lăsat fără niciun venit şi complet dependentă de noi?

Allegra a strâns uşor braţul lui Jane.

Jane nu s-a simţit în stare nici să încuviinţeze din cap, nici să vorbească. Certitudinea că tatăl ei este în viaţă, pe undeva, a fost pe moment zguduită de simpla acceptare a morţii lui din partea Allegrei. S-a concentrat să nu-şi

trădeze sentimentele. Allegra nu intenţionase să fie crudă.

— Mă bucur că ne înţelegem. Acum, hai să-ţi povestesc despre această parte a Londrei.

Allegra i-a explicat că majoritatea magazinelor de pe Old Bond Street se adresează exclusiv domnilor. Când Jane a întrebat-o de ce se uitau la magazinele în care nu aveau intenţia să intre, Allegra a asigurat-o că este absolut normal să se plimbe *dimineaţa* pe stradă, atâta timp cât nu întorc privirile obraznice ale domnilor. Jane a zâmbit în sinea ei la logica Allegrei de a evita privirile la care nu avea de gând să răspundă, dar, pe de altă parte, ea se bucura de libertatea de a arunca priviri în stânga şi-n dreapta.

A studiat mulţimea de oameni care se intersectau cu ele, majoritatea figuri necunoscute, şi a încercat să determine acele particularităţi care îi făceau să fie englezi. Allegra părea să ştie instinctiv care parte a trotuarului le aparţinea şi pe care trebuia să-l cedeze persoanelor care apăreau în calea lor. Tocmai când Jane a crezut că a înţeles raţionamentul ei, un bărbat a venit spre ele, strecurându-se repede prin mulţimea care se plimba agale.

Umerii lui laţi şi capul mare, acoperit cu păr roşcat şi zburlit se profilau deasupra mulţimii, astfel încât Jane a putut să-i vadă clar faţa. Era un chip pe care l-a recunoscut instantaneu şi care a făcut-o să se oprească în mijlocul trotuarului. Nu ştia numele bărbatului, dar îşi amintea clar strângerea de mână pe care acesta i-o dăduse tatălui ei, pe o stradă de lângă docurile Koronului. A doua zi, tatăl ei a plecat în ultima lui călătorie. Bărbatul masiv a urcat treptele unui mic magazin cu două vitrine arcuite şi a intrat înainte ca Jane să apuce să-şi dea seama.

— Jane, ce s-a întâmplat? Allegra a tras-o de braţ. Arăţi de parcă ai fi văzut o stafie.

— Aş vrea să intru în acel magazin, a spus ea citind ce scria pe firma de la intrare, Kirby & Fiii.

Allegra a aruncat o privire evazivă spre magazin.

— Este o drogherie. Pentru *domni.* Nu am auzit niciodată de ea. Ce vrei să-ţi iei de acolo?

— Săpun. A fost primul lucru care i-a venit în cap. Nu

stau mai mult de două minute. Aşteaptă-mă.

Ea s-a desprins de braţul Allegrei, a urcat în grabă treptele şi a deschis uşa. Un clopoţel a sunat şi o fată extrem de drăguţă, în albastru, şi-a ridicat privirea din spatele tejghelei. Uşa s-a închis, lăsând-o pe dinafară pe Allegra care protesta că nu avea de gând să rămână pe stradă şi nici să o aştepte.

În micul magazin nu era nici urmă de bărbatul masiv şi nu putea să se fi ascuns nicăieri, decât dacă stătea întins pe podea, la picioarele fetei. Parcă ar fi intrat în pământ. Jane crezuse că a intrat în magazin pentru a-şi cumpăra ceva.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnişoară? a întrebat fata.

Atitudinea ei era distantă, dar vocea era tânără şi normală. Nu a schiţat niciun gest că ar fi văzut un bărbat masiv intrând în magazinul ei. Apoi Jane a văzut draperiile de catifea roşie din spatele tejghelei mişcându-se ca şi când ar fi fost deranjate de trecerea cuiva.

— Săpun, a spus Jane.

Ea a evaluat în minte riscul de a trece de locul unde se afla fata, dincolo de perdele.

— Pentru un domn? a întrebat fata.

— Pentru o doamnă. Ai aşa ceva?

— Avem.

Fata şi-a lăsat deoparte cusătura şi s-a apropiat din spatele tejghelei.

Jane s-a uitat în jur de parcă magazinul însuşi ar putea explica misterul. Era destul de comun şi nu atât de plin cu articole de vânzare precum tarabele vânzătorilor de săpun din bazar. Rânduri îngrijite de sticle şi borcane se întindeau pe rafturi din lemn închis la culoare, aranjate după modul de utilizare. Jane a putut observa pudrele de dinţi pentru bărbaţi şi periile din păr de mistreţ, precum cele la care tatăl ei renunţase cu ani în urmă de teamă să nu fie considerat necredincios de către cei din Orient.

Fata a întors o cheie şi a deschis un sertar de sub o tejghea, care se întindea de-a lungul unei laturi a magazinului. Jane a aruncat o privire scurtă spre perdea şi

a încercat să-şi stăpânească nerăbdarea. Nu ar avea nimic de câştigat dacă ar acţiona în pripă, fără să afle mai multe. S-a concentrat asupra elementului cheie – bărbatul care fusese văzut în preajma tatălui ei în ultima lui zi în Koron era aici, la Londra, după un an de zile, un bărbat care ar putea şti ceva despre planurile tatălui ei, un bărbat care ar putea fi un prieten sau un duşman. Până când ar stabili adevărul, trebuia să acţioneze cu precauţie.

Aproape că nici nu observase şirurile de săpunuri rotunde, învelite în hârtie colorată în nuanţe deschise, care umpleau sertarul deschis. Fata a pus în palma lui Jane un săpun învelit în roz.

— Mirosiţi-l. Acesta are parfum de trandafiri. Triplu măcinat, franţuzesc. Jane a inhalat aroma delicată de flori, ca a unui parfum. Avem şi săpunuri cu migdale, lavandă şi verbină, a spus fata.

— Ai un săpun cu ulei de măsline? a întrebat-o Jane.

— Ulei de măsline? Fata a clătinat din cap, a luat săpunul din mâna lui Jane şi l-a înlocuit cu altul. Încercaţi-l pe acesta.

Jane i-a mulţumit. Mirosul de lămâie era încântător, dar nu era săpunul de acasă, nici batoanele cu margini maronii, cu miezul de un verde intens al celor mai aromate săpunuri, cu o perioadă lungă de maturare, pentru care negustorii taxau cel mai mult. Săpunul din palma ei era de un verde pal, ca un săpun care nu se maturase mai mult de trei luni, de genul celor care erau folosite doar pentru spălatul mâinilor de către femeile din Halab. Cu toate acestea, Jane ar fi fost dispusă să-l cumpere. Allegra nu trebuie să o suspecteze de nici un alt motiv pentru care intrase în magazin.

— Mulţumesc, i-a spus ea fetei. Îl voi lua pe acesta.

Numele magazinului şi adresa de pe hârtia de ambalat aveau să o ajute să regăsească locul.

— Îmi datoraţi doisprezece şilingi şi şase pence.

Fata a luat săpunul din mâna lui Jane şi s-a întors înapoi în spatele tejghelei. Jane s-a îndreptat spre perdea. Bărbatul masiv, Kirby, era proprietarul magazinului? Nu

avea sens ca un comerciant din Londra să călătorească la Koron pentru a se întâlni cu tatăl ei. Îşi frământa mintea cu tot felul de întrebări, în timp ce întindea mâna spre geantă, când nişte paşi care se auzeau de cealaltă parte a perdelei au făcut-o pe fată să se întoarcă neliniştită. Jane şi-a ţinut respiraţia şi a încercat să se calmeze. Bărbatul masiv nu ar recunoaşte-o. Nu-i zărise niciodată chipul care fusese ascuns de văl. Din discuţia cu vânzătoarea, Jane s-ar putea să-i afle identitatea. Dar bărbatul masiv nu şi-a făcut apariţia. În schimb, cel care a ieşit de după perdea a fost Hazelwood, în cămaşă albă cu mâneci lungi şi o pereche de pantaloni gri, cu o vestă de mătase albastru-închis în mână.

— Miranda, a spus el, mi s-a desfăcut un nasture. Ai putea… S-a oprit când privirea lui s-a ciocnit de cea a lui Jane. Tu! a exclamat el.

Jane a dat din cap. Gâtul i se uscase îngrozitor.

— Hazelwood.

— Ce cauţi *aici?* a întrebat-o.

Jane a simţit privirea curioasă şi atentă a Mirandei ţintuită asupra sa. Nu a fost o privire prietenoasă.

— Cumpăr săpun.

Nu-l văzuse niciodată pe Hazelwood să se piardă cu firea. El şi-a schimbat poziţia pentru a-i bloca vederea asupra draperiilor şi ea şi-a simţit corpul cum i se încordează. Nu l-a întrebat ce face acolo. Familiaritatea lui evidentă cu locul şi cu fata vorbea de la sine.

Hazelwood s-a întors către fată.

— Domnişoară Kirby, scuze. Nu mi-am dat seama că ai un client.

— Nu este nicio problemă, Lord Hazelwood. Lăsaţi-mi vesta. O s-o primiţi înapoi de îndată ce termin cu doamna.

Jane a strâns din dinţi. A descifrat semnalul transmis de Miranda Kirby. Fata o avertiza pe Jane că Hazelwood îi aparţinea. Lui Jane i-a trecut prin minte că ar putea locui chiar acolo, deasupra magazinului sau într-un apartament din spatele clădirii. S-ar putea să trăiască acolo unde dispăruse bărbatul masiv din Koron. Cu siguranţă îl cunoştea pe bărbat. Nici nu se punea problema altfel.

Mintea i s-a blocat când un întuneric asurzitor s-a lăsat peste gândurile ei ca o furtună bruscă de nisip.

A scos din geantă monedele englezeşti necunoscute. S-au revărsat pe tejghea, iar Miranda le-a ales pe cele de care avea nevoie, aruncându-i lui Jane o privire compătimitoare. Hazelwood nu s-a mişcat din poziţia iniţială, rămânând în continuare în faţa draperiilor. Privirile lor s-au întâlnit din nou. Acum îşi recăpătase stăpânirea de sine. Ochii lui nu dezvăluiau nimic. A pus vesta albastră pe tejghea.

Jane a simţit cum s-a îmbujorat. Se jucase cu ea în trăsură cu o seară înainte, făcând-o să-şi piardă minţile cu un sărut care nu însemna nimic. A trebuit să strângă tare din buze pentru a nu spune nimic. „M-ai sărutat.”

— Parcă trebuia să rămâi la hotel în dimineaţa aceasta.

De parcă el ar fi fost stăpânul ei.

— Verii mei mi-au făcut o vizită.

El a aruncat o privire de la ea către fata care îi privea.

— Domnişoară Fawkener, ea este domnişoara Kirby, a spus el. Tatăl domnişoarei Kirby este un croitor excelent, poate nu la fel de cunoscut ca Poole sau Weston, dar cu siguranţă la fel de bun. Are camera de probă aici, în spatele magazinului. Miranda îl ajută mult.

Jane i-a înghiţit minciunile. Îşi văzuse tatăl minţindu-i cu uşurinţă şi destul de convingător pe tâlharii şi funcţionarii lacomi de toate soiurile. Trucul era să începi cu un sâmbure de adevăr. Deci, a fost ceva adevăr în cuvintele lui Hazelwood, genul de adevăr care ascunde minciunile mai mari, inclusiv minciunile apărute prin omisiune. Nu avea să-i spună nimic despre bărbatul masiv.

— Ai o servitoare sau un lacheu cu tine? a întrebat-o, de parcă ar fi uitat că era cu verii ei.

— Avem. Ne întâlnim cu Clive la capătul străzii.

— Atunci, hai să te conduc înapoi la hotel.

Ea a vrut să protesteze, să-i spună că este liberă să meargă unde vrea, dar gâtul i s-a strâns şi nu şi-a mai găsit cuvintele. A încuviinţat, dând din cap.

— Săpunul dumneavoastră, domnişoară, a spus Miranda.

Jane nu-şi mai amintea cum a ieşit din magazin. Allegra şi lacheul ei nu o aşteptau, aşa că a rămas pe trepte uitându-se pe stradă după trăsură. Apoi a văzut-o cum se îndrepta spre ea, cu verii ei, angajaţi se pare într-o discuţie aprinsă.

A făcut un pas înainte şi uşa magazinului s-a deschis în spatele ei. Înainte ca ea să se poată întoarce, cineva a apucat-o de umeri, întorcând-o. Şi-a ridicat privirea spre faţa lui Hazelwood, care era aproape de a ei, aşa cum fusese şi cu o seară înainte când avusese încredere în el şi când crezuse că era sincer, amabil şi amuzant şi puţin îndrăgostit, aşa cum fusese şi ea.

Îşi pusese o manta peste cămaşa cu mâneci lungi, iar faldurile pelerinei îi căzuseră peste braţe, înfăşurând-o în haina grea. Ea a încercat să se retragă din îmbrăţişarea lui când, ca prin ceaţă, a sesizat o mişcare şi ceva a lovit unul dintre geamurile vitrinei arcuite de lângă ei, cu o izbitură puternică. Hazelwood i-a lipit faţa de pieptul lui în timp ce fereastra s-a spart într-o explozie de bucăţi de sticlă sfărâmată.

Pentru o clipă, cu urechea lipită de pieptul lui, ea nu a auzit nimic altceva decât inima lui care bătea cu putere.

Şi-a ridicat capul. Bucăţile de sticlă străluceau pe haina lui cafenie din lână. A întors-o din nou cu faţa spre stradă şi, prinzând-o de braţ, a ajutat-o să coboare scările. Trăsura verilor ei s-a oprit lângă ei. Ea a surprins încruntarea sprâncenei lui Clive şi bosumflarea gurii Allegrei. Lacheul s-a grăbit să deschidă uşa şi să coboare treptele.

Hazelwood a împins-o pe Jane înainte. Nu a apucat nici să-i vorbească, nici să-i mulţumească, nici să-l certe.

— Conduceţi-o pe domnişoara Fawkener în siguranţă înapoi la hotelul ei.

Clive a dat o comandă scurtă servitorilor săi, iar trăsura a pornit.

Capitolul 16

Înainte ca tânăra vânătoare de soţi să comande prăjituri de nuntă de la Gunter's, ar fi mai bine să-şi analizeze mai atent imaginaţia febrilă. O imaginaţie scăpată de sub control este la fel de periculoasă pentru o tânără vânătoare de soţi ca un cal nestăpânit şi plin de spirit pentru integritatea membrelor ei. Imaginaţia, care îi inspiră atât de mult pe poeţi şi pe scriitori, se poate dovedi a fi un prieten fals pentru tânăra vânătoare de soţi. Ea, care abia învaţă să citească natura umană în profunzimea ei, fiind poate chiar la primele ei încercări în domeniu, poate fi înşelată de o imaginaţie bogată, în a presupune că un domn se gândeşte la ea sau are sentimente mai profunde decât se întâmplă în realitate. Când tânăra vânătoare de soţi lasă prea uşor imaginaţia să-i dicteze cucerirea unui piept viril pe care şi-l asumă de parcă ar fi un oraş cucerit, singurul rezultat inevitabil este căderea în penibil. Mai mult, cu cât a trâmbiţat mai mult preferinţele şi aşteptările ei în cercul de prieteni şi chiar în afara lui, cu atât mai mare este umilinţa pe care va trebui să o îndure.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Hazelwood a închis uşa magazinului în urma lui. Miranda stătea în picioare cu o mătură şi un făraş, pregătită să strângă cioburile. S-a întins şi a luat de pe jos o piatră desprinsă din caldarâm, de mărimea pumnului unui bărbat, care ţintise capul lui Jane. Era furios. Pe Jane Fawkener pentru că a vrut să-l evite în această dimineaţă şi s-a expus pericolului. Pe orice persoană care ar fi acceptat, contra unei sume de bani, să arunce cu o piatră în capul unei femei, pe o stradă aglomerată. Pe el însuşi, în mod special, pentru că a sărutat-o şi pentru că a trecut de acele perdele cu numele Mirandei Kirby pe buze. Cu o singură gafă făcută din neglijenţă, anulase toată încrederea pe care o construise cu trudă.

Singura modalitate de a-şi repara greşeala a fost să-i fure cartea.

Goldsworthy a împins perdeaua de catifea deoparte şi a băgat capul mare în magazin.

— Deci, i-ai luat-o? l-a întrebat pe Hazelwood.

Hazelwood i-a arătat cărticica albastră pe care o sustrăsese din geanta lui Jane. Miranda a făcut o reverenţă în direcţia bărbatului masiv.

— Te-ai descurcat foarte bine, domnişoară Kirby. Ţi-ai păstrat calmul într-o situaţie de criză. Goldsworthy i-a oferit fetei unul dintre zâmbetele lui rare. Privirea a alunecat spre geamul spart şi spre piatra din mâna lui Hazelwood. A fost cât pe ce, nu-i aşa?

— Domnişoara Fawkener v-a văzut, sir? l-a întrebat Hazelwood.

— Încă nu-mi dau seama, de ce a ales să intre în acest magazin dintre toate magazinele de pe Old Bond? Bărbatul masiv s-a întors către Miranda. Când a intrat, domnişoară Kirby?

— Chiar la câteva secunde după dumneavoastră, sir. Exact când aţi trecut dincolo de perdea. Goldsworthy s-a încruntat, dar a clătinat din capul lui mare. Deci, a fost aproape. Nu are cum să mă recunoască. M-am întâlnit cu tatăl ei în Koron, dar nu şi cu ea. Concentrează-te pe carte, băiete. Sparge codul şi raportează-mi-l. Mai sunt doar câteva zile până la ceremonia de învestitură.

Spunând asta, a dat drum perdelelor. Paşii lui grei s-au pierdut pe hol.

Miranda a început să măture podeaua magazinului.

— O să-i spun tatei să înlocuiască geamul ăla.

Hazelwood şi-a dres glasul.

— Miranda, îţi datorez scuze. Mi-e teamă că i-am dat ocazia domnişoarei Fawkener să-şi facă o părere greşită cu privire la legătura noastră, care nu ne onorează pe niciunul dintre noi.

Miranda nu şi-a ridicat privirea de la mătura ei.

— Sunt sigură că ai făcut-o pentru caz, milord.

— Asta nu mă disculpă. Voi îndrepta lucrurile data

viitoare când o voi vedea pe domnişoara Fawkener.

— Nu este cazul să vă faceţi probleme în ceea ce priveşte persoana mea, milord.

Fata s-a îmbujorat, făcând-o să fie şi mai atrăgătoare.

— Ba da, Miranda. Nu te voi pune pe *tine* în situaţia de a plăti pentru greşelile *mele.*

A ieşit prin spatele magazinului pe aleea îngheţată din grădină. În club, a ezitat o secundă la capătul scărilor. Ar putea să-şi concentreze toată atenţia pentru a afla codul lui George Fawkener sau ar putea trece de partea lui Jane. A cântărit bolovanul în mână şi a urcat scările câte două. În camera lui, a aruncat cărticica pe pat. Avea să se concentreze pe cod mai târziu, de îndată ce era sigur că duşmanii lui Fawkener nu puteau ajunge la fiica lui.

*

Jane stătea în holul pavat cu marmură din casa bunicii ei. Refuzase să se întoarcă la hotelul unde o putea găsi Hazelwood şi îi convinsese pe Clive şi pe Allegra să o lase aici, fără să-i pese de vociferările lor faţă de decizia ei de a intra în drogherie. Nu ştia dacă geamul spart sau îmbrăţişarea lui Hazelwood au şocat-o mai mult. Bănuia că ultima dintre ele.

În timp ce îşi ridica geanta pentru a căuta săpunul pe care îl cumpărase, şi-a dat seama că era deschisă. A întins mâna şi a găsit săpunul şi câteva monede, dar nu şi cartea. S-a uitat imediat spre podea şi spre lacheul care îi ţinea haina şi mănuşile, dar în holul bunicii nu era nici urmă de carte. Mintea ei a derulat rapid înapoi evenimentele de la călătoria cu trăsura până în momentul în care deschisese ultima dată geanta pentru a-şi plăti cumpărăturile făcute, când a căutat monedele. Era sigură că nu-i căzuse cartea în magazin, în ciuda şocului resimţit când a dat de Hazelwood acolo.

Gândurile ei s-au concentrat asupra momentelor de neatenţie din partea ei, de pe treptele din afara micului magazin şi a încercat să-şi amintească fiecare secvenţă în

parte, una după alta – Hazelwood învelind-o în haina lui mare, ferind-o de un anume obiect care a zburat pe lângă ei şi care s-a oprit în vitrină, ajutând-o să intre în trăsură. Îşi ridicase fustele, fusese atentă la paşi şi încercase să răspundă reproşurilor venite din partea verilor ei. Acela a fost momentul în care se întâmplase. Nu fusese suficient să-i fure un sărut. A trebuit să-i fure şi cartea. Nu-l blestemase de zile întregi, dar acum i-a apărut un blestem pe buze.

Ea l-a rostit şi l-a lăsat să plutească în aer. L-a blestemat să ajungă un neajutorat, stângaci şi confuz. L-a blestemat să ajungă sărac, zdrenţuit şi murdar. L-a blestemat să se bâlbâie, să aibă limba legată şi să rămână fără cuvinte şi, ori de câte ori ar încerca să sărute o fecioară, broaşte râioase să-i cadă din gură.

Vocea ei a răsunat în holul de la intrare. Majordomul bunicii ei a ascultat-o în tăcere până când s-a oprit.

— Acum sunteţi gata să urcaţi, domnişoară? a întrebat-o.

Ea şi-a cerut scuze, iar el s-a înclinat atât de mult, de parcă nu ar fi vrut să o supere şi mai tare. L-a urmat până în salonul bunicii. Şi-a amintit cum se simţise în trăsura lui Hazelwood, cât de nerăbdătoare îi răspunsese la sărut, cum trebuie să fi fost conştient de cât de pierdută era în îmbrăţişarea lui, cum se îmbătase cu puterea emanată de trupul lui, braţele lui îmbrăţişând-o de parcă nici el nu ar fi fost capabil să facă altceva decât să se lase pradă acelui sărut. Acum i-a trecut prin minte că sărutul fusese de la bun început un simplu pretext. Nu a fost altceva decât o încercare de a-i fura cartea.

Ea a încetinit paşii şi şi-a ridicat o mână la obrajii care-i ardeau. Venise la reşedinţa bunicii ei pentru a scăpa de el, dar nu trebuia să-şi facă griji. Probabil că nu avea să-l mai revadă vreodată, acum că avea cartea.

Gândul a făcut-o să înţeleagă un adevăr şi mai umilitor. Se considerase mai presus decât un cititor de rând, gândind că nu avea nevoie de sfatul scriitorului. Se amuzase de descrierile despre bonete şi baluri. Singura

utilitate pe care i-o acordase cărţii fusese aceea de a afla indicii care să o ajute să-şi găsească tatăl. Şi totuşi, nu reuşise să mai ţină cont de judecata ei şi suferise ca ultima neghioabă aflată la vânătoare de soţi.

Se făcea vinovată de prostie, pentru că se lăsase amăgită de credinţa că era un bărbat sincer, pentru că cedase nu la vorbele lui, pe care le putea demonta cu uşurinţă, ci la faptul că se simţise flatată de atenţia lui. Şi, dacă ar fi dureros de sinceră cu ea însăşi, până când şi-ar fi simţit obrajii arzând de ruşine, la faptul că fusese flatată când simţise trupul unui bărbat lipindu-se nerăbdător de al ei. Probabil că o înşelase şi pe Miranda, vânzătoarea de la magazin, în acelaşi mod. Fata fusese geloasă, fără vreun motiv anume, dar, fără nicio îndoială, geloasă.

Nu doar falsitatea lui Hazelwood i-a alimentat frustrarea. Şi verii ei i-au zădărnicit planurile. Ea dorise să zăbovească discret în apropierea magazinului pentru a-l urmări pe bărbatul masiv, dar nu reuşise să se înţeleagă nici măcar cu verii ei în această privinţă. Chiar dacă nu l-ar fi putut urmări pe omul masiv în acel moment, măcar şi-ar fi putut recupera cartea.

Şi-a găsit bunica moţăind în camera supraîncălzită, în timp ce companioana ei citea cu voce tare. Jane i-a oferit bunicii ei săpunul cu lămâie şi a convins-o să iasă la o plimbare cu trăsura, în ciuda frigului care transformase Londra într-un tărâm de gheaţă. De îndată ce s-au instalat în trăsură, bunica ei i-a mărturisit:

— M-ai salvat, domnişoară, şi ştiu că eşti conştientă de asta. N-aş fi putut rezista unui alt capitol din acel îngrozitor roman al domnului Raby, pe care îl citeşte Margaret.

Jane a râs.

— Atunci poate că aş putea să-ţi cer o favoare la schimb, bunico.

Bunica ei s-a încruntat.

— Nimic complicat. Trebuie să trimit câteva mesaje fără să ştie Hazelwood. Aş putea apela la serviciile unuia dintre lacheii tăi?

— Ha! Ai scăpat din lesă, să înţeleg?

— Deocamdată.

Când s-au întors acasă, Jane s-a concentrat să compună un mesaj cu care spera să o convingă pe domnişoara Miranda Kirby să o ajute.

*

Magazinul era mai friguros ca niciodată când Nate s-a strecurat din spate cu un ciocan, cuie şi nişte şipci subţiri de lemn. Chiar şi pentru un bărbat care a crescut pe Strada Pâinii, cu haine subţiri şi fără cărbune, frigul era aproape insuportabil.

Miranda stătea ghemuită pe scaunul ei şi nu a ridicat privirea. Strălucirea lămpii îi scotea în evidenţă nuanţa roşiatică a firelor de păr.

— Acum o să mă ocup de geamul ăla.

— Credeam că se va ocupa tata.

Nu se număra printre sarcinile zilnice ale lui Nate, dar, desigur, el se oferise voluntar să o facă doar pentru a o vedea.

— Are de terminat o ţinută de seară pentru lordul Hazelwood. O însoţeşte pe domnişoara Fawkener la un bal în seara asta.

— O, despre asta e vorba. Nu este un *bal,* l-a corectat ea, este o petrecere. Voi fi surprinsă dacă lordul Hazelwood o s-o însoţească.

— Ce ştii tu despre asta?

Nate a sprijinit bucăţile de scândură de perete şi a răsfirat un pumn de cuie pe un capăt al tejghelei.

— S-au întâlnit astăzi chiar aici, în magazin.

Nu s-a putut abţine să nu se întoarcă şi şi-a dat imediat seama de greşeala pe care o comisese. Ochii Mirandei străluceau de nişte informaţii secrete pe care nu avea de gând să le împărtăşească cu nimeni. S-a întors pentru a bate în cuie prima dintre şipcile de lemn peste geamul spart.

— Ştie despre acest loc? Ştie despre club?

— Bineînţeles că nu. A venit să cumpere săpun franţuzesc, despre care nu ştie nimic.

— Cum de au ajuns să se certe doar pentru că ea a cumpărat un săpun?

A bătut primul cui.

— Ai vrea să ştii, nu-i aşa?

Miranda era într-adevăr o femeie agasantă.

— Şi tu vrei să-mi spui, aşa că, presupun că voi afla.

A mai bătut trei cuie în acelaşi loc. Deja bătea în cuie a doua şipcă în momentul în care ea i-a vorbit din nou.

— Crezi că e drăguţă? Domnişoara Fawkener, vreau să spun?

El ştia cum ar răspunde un bărbat inteligent.

— Nu ca tine.

A avut timp să fixeze şi a doua şipcă înainte ca ea să răspundă.

— Ce înseamnă – *nu ca mine* – că este drăguţă în alt fel?

— Majoritatea fetelor sunt drăguţe într-un fel. Toate au ochi, obraji şi bucle şi… Şi-a dat seama din încruntarea ei că nu se îndrepta în direcţia bună. A renunţat să mai încerce să-i explice nuanţele aprecierii masculine pentru frumuseţea feminină. Tu eşti drăguţă în toate privinţele.

El a fixat şi a treia scândură şi a oprit curentul de aer rece.

— Ei bine, o să-ţi spun motivul pentru care s-au certat. I-a dat de înţeles care-i sunt sentimentele faţă de mine şi nu i-a plăcut deloc.

Dacă Nate nu ar fi ştiut care este adevărul, ar fi crezut că Miranda a fumat ceva prin localurile unde se consuma opiu din Wapping. A terminat cu bătutul scândurilor înainte de a se întoarce spre ea. Avea să aibă parte de o mare dezamăgire dacă tot mai spera că lordul Hazelwood avea să se căsătorească cu ea.

— Miranda, lordul Hazelwood nu a sugerat niciodată că voi doi aţi putea fi implicaţi în vreo relaţie. El este viconte, iar tu eşti…

A făcut o pauză.

Nu-l lăsa inima să-i spună că era un nimeni. Ştia exact ce însemna să fii un nimeni, dar nu o putea lăsa să se amăgească într-o chestiune atât de serioasă.

Se ridicase de pe scaun, cu ochii mari, gata să se lupte pentru visurile ei când a sunat clopoţelul de la intrare. Un lacheu în livrea verde-închis şi-a făcut apariţia, având un plic în mâna înmănuşată. S-a oprit înmărmurit când a văzut-o.

— Domnişoara Miranda Kirby? a întrebat el.

Miranda a încuviinţat din cap şi a întins mâna spre plic. Ea a rupt sigiliul, a desfăcut hârtia împăturită şi s-a întors spre lampa ei pentru a citi mesajul.

— Domnişoara ar putea să-mi dea un răspuns? a întrebat lacheul.

— Un minut.

Miranda a dispărut după perdea.

Lacheul a aruncat o privire dispreţuitoare în direcţia lui Nate, care rămăsese cu ciocanul şi cuiele lui în mâini. Miranda s-a întors cu un pas vioi şi o privire care i-a spus lui Nate că nu avea de gând să-i dezvăluie conţinutul bileţelului pe care-l primise.

— Acesta este răspunsul meu pentru stăpâna ta.

Miranda i-a întins lacheului hârtia împăturită din nou şi un bacşiş pentru deranjul lui, aidoma celei mai trufaşe lady din Londra, iar bărbatul a plecat.

— Miranda, ce pui la cale?

— Nu ai vrea să ştii.

Ea şi-a ridicat bărbia, imitând perfect atitudinea unei lady. Nate a simţit că i se frânge inima. Era inutil să-i spună orgolioasei, încăpăţânatei sale iubite că avea să sufere dacă nu îşi vedea de lungul nasului.

Capitolul 17

Cel mai bun remediu pentru inevitabilele dezamăgiri şi situaţii jenante provocate de judecata greşită a tinerei

vânătoare de soţi ar putea fi reapariţia ei în societate. Un bal, o petrecere, o plimbare în parc, o vizită la un muzeu sau o seară la teatru sunt urmate inevitabil de un alt eveniment de acelaşi fel. O anumită dorinţă de a continua să fie interesată de participarea la evenimente plăcute este o calitate necesară pentru o adevărată vânătoare de soţi. Trebuie să fie dispusă, chiar şi după o dezamăgire cruntă, să-şi şteargă lacrimile, să se îmbrace cu cele mai bune haine şi să accepte să ofere şi să primească plăcere în compania altora. Abilitatea de a renunţa la plăcerile la care visase şi care i-au fost refuzate şi de a fi dispusă să accepte plăcerile disponibile la momentul respectiv o defineşte ca pe o femeie demnă de fericirea care nu o va ocoli în cele din urmă.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Când Jane s-a întors la hotel, a descoperit că Hazelwood fusese acolo şi îi lăsase un mesaj. Trebuia să mai îndure doar o singură seară în compania lui, apoi avea să-şi pună planul în aplicare. Era limpede că Hazelwood nu era doar un ofiţer de protocol. Se afla în slujba guvernului. Pretinsese că este de partea ei şi o flatase şi chiar o sărutase, pur şi simplu pentru a obţine informaţiile strânse cu greu de tatăl ei, fără să o ajute în vreun fel în încercările ei de a-şi găsi tatăl.

Avea să-şi recapete cartea şi avea să se mute undeva unde Hazelwood nu o mai putea ţine sub observaţie. Ar fi în siguranţă în casa verilor ei. Odată ajunsă acolo, avea să profite de prima ocazie pentru a găsi harta ascunsă. Atâta timp cât ea şi nu Hazelwood deţinea informaţiile pentru care tatăl ei îşi riscase viaţa, putea să negocieze cu Ministerul de Externe.

Doamna Lowndes a ascultat fără să comenteze planul lui Jane de a se muta în casa verilor ei şi a început să o ajute pe Nell să-i împacheteze lucrurile. Jane i-a oferit o îmbrăţişare, iar sufletista doamnă i-a dat de înţeles că nu era nevoie ca Jane să-i mulţumească. Jane s-a pus pe treabă imediat şi a început să trimită mesaje. Şi-a ţinut

mintea ocupată aşa cum îşi dorise, până în momentul în care Hazelwood a venit pentru a o însoţi la evenimentul din acea seară.

În trăsură, niciunul dintre ei nu a discutat nimic altceva decât despre vreme. Hazelwood şi doamna Lowndes au convenit că niciunul dintre ei nu fusese răcit în ianuarie. Jane nu a spus nimic despre peşterile de munte şi despre trecătorile din acea parte de lume în care tatăl ei ar putea fi prizonier pe tot parcursul iernii, doar pentru că guvernul britanic a refuzat să-i sară în ajutor, în schimb, a trimis un ofiţer de protocol să-i spioneze fiica.

Aşteptau în faţa casei grandioase, unde urma să aibă loc petrecerea, într-un şir lung de trăsuri, din ce în ce mai îngheţate, până când le-a venit rândul să coboare şi să intre în camerele încălzite ale gazdelor lor. Respectarea normelor de etichetă, murmurul oaspeţilor care îşi salutau gazda şi mişcarea în valuri a oaspeţilor au făcut imposibilă conversaţia timp de aproape jumătate de oră, în timp ce urcau o scară impunătoare şi se îndreptau spre un salon imens şi strălucitor. Presiunea mulţimii nu i-a permis lui Hazelwood să ofere ambelor doamne câte un braţ, aşa că Jane a insistat să-i dea braţul doamnei Lowndes în timp ce ea a preferat să meargă în spatele lor. Doamnele din jurul lor păreau atât de sumar îmbrăcate, de parcă s-ar fi aflat în vestiarele băilor pentru femei din Halab. În comparaţie cu ele, Jane se simţea invizibilă.

Când au intrat în sfârşit în salon, Hazelwood a prins-o ferm de braţ deasupra cotului, oprind-o. A vorbit direct în urechea ei dreaptă.

— Vrei să ne certăm acum?

— Mai târziu, a spus ea, scuturându-se de strânsoarea lui şi zâmbind, la vederea lui Lady Violet.

Violet i-a prezentat-o imediat pe Jane unui domn care făcea parte din cunoştinţele ei. Jane a acceptat braţul pe care i l-a oferit şi l-a urmat într-o cameră amenajată pentru dans. Partenerul lui Jane a condus-o într-un loc unde se formau perechile de dans, iar ea s-a străduit să se concentreze asupra ritmului dansului necunoscut.

Partenerul ei era chipeş, tânăr, bogat şi înnebunit după politică. Şi Jane a descoperit cât de dificil era să nu-şi ia ochii de la un pretendent atunci când firele invizibile şi fine ca plasa unui păianjen o legau de o altă persoană din cameră.

În ciuda primirii călduroase din partea lui Lady Violet şi a prezenţei care impunea respect a doamnei Lowndes atârnată de braţul lui, cei mai mulţi oaspeţi, pe măsură ce l-au recunoscut pe Hazelwood, s-au îndepărtat de grupul lor. Jane a încercat să-i zâmbească şi să-i ofere toată atenţia ei, dar, fără să vrea, privirea ei a continuat să se întoarcă spre Hazelwood în timp ce acesta traversa salonul vorbind uşor, ca în glumă, cu doamna Lowndes, aparent indiferent faţă de umerii şi capetele care se întorceau din direcţia unde era el. După ce a condus-o pe doamna Lowndes lângă celelalte însoţitoare, a făcut ceea ce Jane ştia de acum că se pricepea cel mai bine. S-a făcut invizibil.

Şi-a spus că el merita o asemenea reacţie de respingere dacă le făcuse şi altora aceleaşi lucruri pe care i le făcuse şi ei, dacă le-a făcut pe fete să-l iubească, fără ca el să simtă la fel. Probabil că le adusese pe câteva doamne, aflate printre invitaţii din seara aceasta, în situaţia să îl iubească, iar acum îl pedepseau pentru că le-a respins.

Până la sfârşitul primului set de dansuri, nu l-a mai putut zări în mulţime şi a acceptat oferta partenerului ei de a o însoţi în camera de relaxare. De acolo a fost uşor să-şi găsească drumul înapoi pe scena de dans, cu un nou partener. Ea s-a aşteptat să danseze până când şi-ar fi tocit pantofii şi până în momentul în care urma să-şi pună mantia şi mănuşile şi să se întoarcă în trăsură. Muzicienii i-au dat planul peste cap, luând o pauză. Partenerul ei de acum câteva minute a fost deturnat de o cunoştinţă. Jane s-a întors şi a dat de doamna Lowndes, care se apropiase de ea.

— Draga mea, am să o însoţesc pe Lady Violet spre casă. Te descurci singură cu Hazelwood?

Jane a dat din cap. Avea să se descurce. Nu mai avea să fie înşelată în privinţa caracterului lui. Încă o scurtă

plimbare cu trăsura, şi apoi avea să scape de el.

O aştepta chiar dincolo de torţele care luminau o alee unde se aflau trăsurile în aşteptarea oaspeţilor. Hazelwood a urcat-o în trăsura lor, lângă el, strângându-i ferm braţul.

— Hai să lămurim chiar acum ce ne deranjează, i-a spus el.

— Bine, atunci. Ea s-a răsucit pe bancă şi i-a aruncat o privire aprigă. Mi-ai furat cartea.

— Te-ai expus unui pericol absolut inutil.

— Mai bine zis, am expus cartea unui pericol, că, dacă aş fi fost doborâtă de cărămida sau piatra aia sau orice ar fi fost obiectul care a spart vitrina, cartea pe care ţi-o doreai ar fi ajuns acum în mâinile altcuiva.

— Mâinile unui inamic care ar fi avut şi puterea, şi mijloacele să-i distrugă pe tatăl tău şi pe prietenii lui.

— Cum ar fi un bărbat mare şi roşcat, care a intrat în magazinul Kirby & Fiii? Nu cumva faci şi tu parte din echipa lui, acţionând împotriva tatălui meu?

— Ce te face să crezi asta?

— Negi că îl cunoşti pe bărbat?

— Lucrez pentru el.

A respirat din greu şi s-a îndepărtat de el atât cât i-a permis canapeaua trăsurii.

— Din momentul în care ne-am cunoscut, te-ai folosit de farmecele tale ca să mă faci să renunţ la acea carte. Singurul motiv pentru care ai fost de acord cu această şaradă trebuie să fi fost convingerea ta că această carte conţine informaţii de care şeful tău este interesat.

— Suntem amândoi de acord cu asta. Nu este întâmplător că tatăl tău ţi-a dat un „ghid” cu mai multe iniţiale notate pe marginea paginilor. Amândoi l-am auzit pe unchiul tău descriind vechiul obicei al tatălui tău de a folosi numele membrilor de familie pentru a identifica locaţiile de pe hărţi. Amândoi bănuim că portretul lui Nelson, de deasupra scării fostei reşedinţe a tatălui tău, ascunde o hartă care este cheia către descifrarea scopului călătoriei tatălui tău şi identificarea prietenilor Angliei din Orient. Am omis ceva?

— Recunoşti totul. Nu eşti un ofiţer de protocol. Ai fost trimis să mă spionezi.

— Aşa este.

Dacă se aştepta la păreri de rău, nu a avut parte de niciuna. Vocea lui era dură şi lipsită de orice inflexiune.

— Atunci noi doi nu trebuie să mai avem de-a face unul cu celălalt.

Privirea lui i-a cercetat chipul.

— A, crezi că bărbatul mare cu părul roşu l-a trădat.

— Ştii cum îl cheamă?

— Goldsworthy. Lucrez pentru el de un an. Este un om loial cum nu mai există altul, la fel de tăcut ca mormântul şi un duşman pentru toţi duşmanii Angliei. Nu-l confunda cu adevăraţii duşmani ai tatălui tău.

Ea s-a întors cu faţa drept înainte. Nu mai era nimic de spus. Nu putea să aibă încredere în vorbele lui cu privire la onestitatea bărbatului masiv.

Nu i-a mai reproşat că a condus-o până la uşă sau că a vorbit cu cel pe care îl trimisese să o protejeze. Când ea a deschis uşa, el a prins-o încă o dată de braţ şi i-a spus pe un ton grav.

— Înainte de a pleca, trebuie să mă laşi să-ţi spun un ultim lucru.

— Trebuie?

Şi-a ţinut privirea aţintită pe mâna ei, sprijinită pe clanţa uşii. Nu ar mai fi trebuit să se uite la chipul frumos care se afla atât de aproape de al ei.

— Da, pentru că este vorba despre o altă persoană faţă de care nu ar trebui să te comporţi greşit.

— Foarte bine.

Ea a aşteptat.

— Miranda Kirby, o fată de şaptesprezece ani, nu este amanta mea. Nu este responsabilitatea mea. Este o tânără vânătoare de soţi, ca tine şi, cu timpul, va găsi bărbatul potrivit.

— Şi nu ai făcut-o să creadă că te vei căsători cu ea într-o bună zi?

— Nici gând. De nenumărate ori m-am declarat a fi

complet nepotrivit rolului de soţ.

*

La ora stabilită, dis-de-dimineaţă, când unii încă mai dormeau, Jane, însoţită de o Nell zgribulită lângă ea, a bătut la uşa drogheriei. De-a lungul străzii străluceau câteva luminiţe în ferestre şi se auzea zgomotul făcut de câţiva petrecăreţi, dar nu era nimeni care să le urmărească pe cele două femei ascunse de pelerine.

Uşa s-a deschis şi au intrat grăbite. Miranda le-a aşteptat, îmbrăcată şi având mâinile acoperite de mănuşi. O lumânare aşezată pe tejghea arunca o lumină slabă peste rafturile întunecate.

— Ai adus cartea?

Miranda a clătinat din cap.

— Ai fost de acord să te întâlneşti cu mine şi să-mi dai cartea, a protestat Jane.

— Mai întâi, trebuie să-mi promiţi că vei renunţa la lordul Hazelwood.

— Nu este proprietatea mea ca să-l păstrez sau să-l dau altcuiva, dar voi întrerupe orice legătură directă cu el. Ştii unde este cartea? Unde locuieşte?

Miranda a dat din cap.

— M-am luptat pentru el, să ştii. M-am purtat frumos cu el chiar şi atunci când nimeni altcineva nu a fost dispus s-o facă. Am grijă de el. Toată lumea are o părerea urâtă despre el, dar eu îi cunosc adevăratul… caracter.

— Atunci, ne-am înţeles.

Jane a întins mâna, aşa cum procedau englezii şi, după o scurtă ezitare, fata i-a răspuns:

— În cazul acesta, urmează-mă, a îndemnat-o ea. Mergi repede, nu spune nimic şi ai grijă cum păşeşti. Aleea e îngheţată.

Au lăsat-o pe Nell în magazin cu a doua lumânare. Jane a strâns-o de mână pe Nell şi i-a spus să nu se îngrijoreze.

Miranda a luat o lumânare şi a condus-o pe Jane pe

după perdele, de-a lungul unui hol şi apoi afară, pe o uşă, într-un frig atât de crunt încât a simţit o durere în piept când a inspirat aerul rece. S-a concentrat asupra paşilor ei care călcaseră pe un petic de iarbă îngheţată, scârţâind sub picioare. Au ajuns la alte trepte, în spatele unei clădiri mai mari. Miranda a deschis o uşă şi au coborât în subsolul casei, unde Jane i-a auzit pe servitorii care se agitau în bucătărie. Simţea mirosul de pâine coaptă.

S-au întors şi au început să urce scările servitorilor. Miranda s-a mişcat rapid şi sigur, iar Jane s-a ţinut după ea. În capătul celui de-al treilea rând de scări, Miranda a deschis o uşă într-un hol cu mochetă pe jos, iluminat cu aplice. A condus-o pe Jane spre o uşă din stânga şi a dat din cap. Ea a şoptit cuvântul „Aici”

Jane i-a răspuns în acelaşi mod şoptit, „E încuiată?”

Miranda a clătinat din cap. S-a întors şi a luat-o înapoi pe scări. Jane a mai zăbovit puţin până când paşii Mirandei nu s-au mai auzit. A ascultat cu atenţie la uşă şi, când a fost sigură că nu a auzit niciun sunet dinăuntru, a pus mâna pe mânerul uşii şi l-a deschis.

Hazelwood stătea treaz, în întuneric, într-o stare cu care era obişnuit încă de pe vremea studenţiei de la Cambridge, corpul său pregătit pentru o companie feminină dintre cele mai intime. *Jane.* Nu-şi amintea să fi avut vreun vis erotic cu ea, aşa că nu putea decât să pună disconfortul prezent pe seama nebuniei de a o săruta cu o seară înainte. Stătea întins privind tavanul întunecat, aşteptând ca mintea lui să redevină raţională.

A simţit că picioarele îi erau reci, mai reci decât restul trupului. Probabil că dăduse la o parte cuvertura cu picioarele în timpul acelor vise pe care nu şi le mai amintea. În clipa următoare şi-a dat seama că nu era singur în cameră. Şi-a calmat respiraţia instantaneu şi s-a întrebat cum a fost posibil să treacă de sistemul de pază al clubului şi a cântărit ce şanse ar mai fi fost ca ghidul să mai fie încă pe masă, lângă patul lui.

— Nu vrei să facem puţină lumină, ca să te văd? a întrebat el persoana care era invizibilă.

A încercat să ghicească ora şi dacă cineva ar putea să înceapă să se agite. Nu avea nicio armă, dar Clare dormea chiar în camera de la capătul holului. Un strigăt l-ar aduce imediat în camera lui.

— Nu este nevoie, a răspuns vocea lui Jane. Am găsit obiectul după care am venit.

Corpul lui a avut o reacţie instantanee şi entuziastă la prezenţa ei în camera lui. Mintea lui o felicita pentru curajul de care dăduse dovadă.

— Serios?

I s-a părut a fi înfrigurată. A sesizat un mic tremur în vocea ei. O putea încălzi. O succesiune rapidă de imagini i-au trecut prin minte, el luând-o de mână, trăgând-o spre pat, aşezând-o, scoţându-i mantia şi mănuşile, dând la o parte cuverturile şi lăsând-o să se strecoare lângă el. Hainele ei ar fi reci pe pielea lui, dar le-ar scoate şi pe acelea. Toate vălurile ar cădea. Puteau să doarmă goi unul lângă celălalt.

El a încercat să se ridice în picioare şi a descoperit că picioarele lui erau legate între ele şi de capătul patului, după câte şi-a dat seama.

— O să plec acum. Nu e nevoie să te ridici.

— Se pare că ai avut tu grijă de asta. Ea îi atinsese picioarele goale. Nu e de mirare că se trezise aşa cum se trezise. Îi trecuse prin minte că Jane era genul de fată îndrăzneaţă la care visase pe când era băiat, nu vreo prinţesă adormită care trebuia să fie sărutată pentru a se trezi, ci o fată care să ridice sabia şi să înfrunte balaurul.

— Cred că ţi-am stricat una dintre lavaliere, dar mai ai şi altele, sunt sigură.

A încercat să-şi mişte picioarele pentru a-şi da seama dacă ar fi existat vreo şansă să se dezlege, dar a înţeles că nu avea nicio scăpare.

— Ai putea să rămâi cu mine, să ştii. Am putea găsi împreună codul cărţii.

Nu o putea vedea în întuneric, dar şi-a imaginat-o clătinând din cap.

— Am renunţat la hotel. Voi sta la verii mei până la

învestire.

Vocea ei a sunat trist. Era un mod de a-şi lua rămas-bun.

Capitolul 18

O trăsură deschisă, cum ar fi un Landau[13] sau un Barouche[14], este esenţială pentru tânăra vânătoare de soţi. Pe vreme frumoasă – orice zi fără ploaie trebuie considerată ca fiind una bună pentru plimbare –, un astfel de vehicul este cutia de catifea în care tânăra vânătoare de soţi se etalează privitorilor ca o perlă rară. Trăsura deschisă îi permite să profite cât mai mult de timpul petrecut în parcurile publice, deoarece, deşi ar putea părea avantajos să călărească pe un cal sau să aleagă să se deplaseze cu o trăsură, acestea au câteva dezavantaje evidente. Călare, ea riscă să atragă atenţia asupra calului însuşi şi trebuie să exceleze în acest sport pentru a ieşi în evidenţă. Într-o trăsură, ea va fi inevitabil percepută ca fiind o fâşneaţă, în sensul că fie ea este cea care conduce vehiculul şi astfel intră în competiţie cu potenţialul ei soţ într-una din activităţile exclusiv masculine, fie călătoreşte într-o intimitate atât de mare cu un domn, încât ar putea să-i descurajeze pe ceilalţi. Prin urmare, acest ghid recomandă cea mai bună variantă, şi anume ca o tânără vânătoare de soţi să-şi facă apariţia în parc pe scaunul poziţionat spre direcţia de mers a unui landau sau a unui barouche.

Ghidul vânătoarelor de soţi

---

13 Un *landau* este *o* trăsură de lux cu patru roţi şi cu un acoperiş care poate fi tras. Carcasa joasă a acestuia oferă o imagine completă a ocupanţilor şi a vestimentaţiei lor.

14 Un *barouche* este un vehicul scump, cu patru roţi, puţin adânc, folosit în secolul al XIX-lea, cu două scaune duble în interior. Este prevăzut cu o copertină moale, pliabilă, sub forma unui burduf, care poate fi trasă peste bancheta din spate, şi cu un scaun exterior înalt în faţă pentru vizitiu.

Jane l-a lăsat pe vărul ei Clive să o ajute să urce în *barouche* hotărâtă să profite la maximum de această încercare de a stabili o relaţie de prietenie cu verii ei. Şi-a propus ca măcar pentru o singură după-amiază interesele şi preocupările lor să devină şi ale ei. Avea să se străduiască să vadă Londra prin ochii lor şi să înveţe obiceiurile locului de la ei. Astfel, şi-ar şterge din minte vocea ironică a lui Hazelwood. Erau verii ei şi avea de gând să-şi respecte legăturile de familie, indiferent de dimensiunea bonetei Allegrei. Urmau să fie martori la încercarea un bărbat de a face o performanţă rară – să conducă un furgon tras de cai peste un lac îngheţat din mijlocul Hyde Park. Din câte înţelesese de la verii ei, aproape toată populaţia Londrei urma să fie prezentă la eveniment.

— Deci, cine *este* acest bărbat care îşi propune să-şi conducă furgonul şi caii peste Serpentine? l-a întrebat ea pe Clive în timp ce se îndepărtau de hotel.

— Este un erou destul de popular. Îl cheamă Hunt, mai bine zis Hunt cel tânăr. Tatăl său este un faimos orator radical, întemniţat de mai multe ori pentru atacurile sale la adresa regelui.

— Atacuri?

Jane nu auzise că regele ar fi fost atacat.

— Doar în vorbe.

— Nu prea poţi să spui despre el că este un erou, a spus Allegra, deşi, este un deputat celebru. Acesta este motivul pentru care cei din înalta societate vin să-l vadă.

În frigul pătrunzător, caii erau acoperiţi cu pături, iar vizitiul se cuibărise în paltonul şi mănuşile lui, cu un şal de lână maro înfăşurat în jurul feţei, încât doar ochii i se zăreau pe sub pălărie. Au intrat pe una dintre porţile din partea de nord a parcului, iar întinderea sa vastă, în pantă, se deschidea în faţa lor.

Movile de zăpadă strălucitoare, cu margini murdare, ca un voal de dantelă îngălbenită, erau răsfirate pe dealurile maronii. Roţile caleştii au lăsat urme întunecate pe alee. În depărtare, copacii se arcuiau ca nişte pete

negricioase pe fundalul cerului acoperit de un plafon jos de nori plumburii. Jane a încercat să îşi amintească locul, dar cu greu a recunoscut în peisajul îngheţat locul unde tatăl ei o dusese la pescuit pe Serpentine, într-o zi ploioasă.

Nu a recunoscut lacul copilăriei, care, în amintirile ei se asemăna cu forma unui deget îndoit ce o chema spre el. În schimb, o mulţime uriaşă se adunase la baza dealului, mişcându-se de colo colo, ca un val de mantii şi haine întunecate în care se amestecau pete de albastru, galben şi roşu, strălucind ca nişte luminiţe peste Tamisa noroioasă. Pe măsură ce trăsura se apropia, Jane şi-a dat seama că mulţimea stătea în picioare şi că patina chiar pe gheaţa lacului. Pâlcuri de stuf maro şi copaci desfrunziţi, cu crengile înnegrite mărgineau apa. De-a lungul lacului lung şi îngust se întindea o fâşie de gheaţă, unde nu se aflau spectatori. Alte trăsuri luxoase precum a lor se apropiau, pe versantul de deasupra lacului. Domnii au trimis salutări şi doamnele le-au făcut cu mâna verilor ei. Clive i-a spus vizitiului să o ia spre dreapta, de-a lungul povârnişului, deasupra mulţimii.

Allegra a protestat imediat.

— Clive, trebuie să stăm cât mai aproape. Ea i-a vorbit direct vizitiului, spunându-i să conducă trăsura până spre malul apei. Vizitiul părea să nu o audă. Clive, spune-i tu.

— Allegra, te rog să fi raţională. Ne vom duce la fund când gheaţa se va sparge dacă ne apropiem prea mult.

— Crezi că gheaţa se va sparge? l-a întrebat Jane. Lacul avea o lăţime de o sută de metri şi o adâncime de patru metri sau mai mult. Habar n-avea cât de groasă sau de rezistentă va fi gheaţa.

— O, Doamne, a spus Allegra. Clive vrea să păstreze distanţa. Nu prea are spirit de aventură, Clive al nostru. Rareori pariază pe ceva.

Jane i-a zâmbit lui Clive.

— Mie mi se pare a fi un semn de înţelepciune.

— Adevăraţii domni îşi asumă riscul, a declarat Allegra întorcându-şi supărată capul şi scuturând panglicile

bonetei.

*

Chiar dacă lui Hazelwood nu-i plăcea Clive Walhouse, a apreciat judecata de care a dat dovadă când a ales un loc pe versantul de nord-est de unde să privească Radical Race, aşa cum numeau imprimeriile şi ziarele încercarea lui Hunt de a traversa lacul îngheţat. Boneta modernă a Allegrei a făcut *barouche*-ul deschis să fie uşor de observat într-un cerc de alte trăsuri elegante. Vizitiii înfofoliţi în paltoanele lor se adunaseră pentru a-şi fuma pipele şi, fără îndoială, pentru a-şi împărtăşi părerile despre evenimentul la care urmau să fie martori.

Hazelwood recunoştea în sinea lui că anul petrecut în serviciul de spionaj ar fi putut să-i schimbe perspectiva atunci când trebuia să judece raţional o situaţie de pericol. Anglia, Londra şi Hyde Park ar putea avea tâlharii şi pungaşii proprii, dar agenţii inamici erau o specie aparte şi era puţin probabil să se infiltreze printre supuşii de rând şi loiali ai regelui în timpul unui eveniment public. O răpire de faţă cu atâţia martori, în timpul unei demonstraţii aşteptate de toată lumea era puţin probabilă, dar, dacă nu ar fi fost vorba despre o răpire, atunci la ce putea să se aştepte? În cele două săptămâni de când ajunsese în Anglia, Jane Fawkener fusese urmărită, i se răscolise camera de hotel, fusese aproape dată jos cu forţa dintr-o trăsură şi un bolovan îi trecuse milimetric pe lângă cap. Cel care orchestrase toate aceste atacuri împotriva ei probabil că nu ar lăsa să-i scape o asemenea oportunitate. Şi, din cauza gafelor lui, Hazelwood nu o mai putea proteja.

Trăsurile care se aflau pe pantă, pline de oameni pe care îi cunoştea sau pe care îi cunoscuse, îi ofereau o oarecare protecţie lui Jane, dar, cu toate acestea, reprezentau o provocare pentru el. Ochiul lui trebuia să discearnă între ceea ce era obişnuit şi familiar şi ceea ce era ciudat şi anormal. Adevăratul pericol, a decis el, era ascuns în mulţimea de gură cască de pe margine. Un

ucigaş plătit, îmbrăcat ca un vizitiu sau vânzător ambulant, se putea mişca liber printre trăsuri fără să atragă atenţia cuiva.

Hazelwood a privit în urmă spre Nate şi Miranda, care se aflau în propria trăsură şi a urcat panta, cu paşii scârţâind prin iarba îngheţată, pentru a se poziţiona cât mai aproape de Jane. A ales un punct de observaţie de unde putea să vadă mai bine atât pe fată, cât şi trăsura şi gazonul din jur şi a încercat să se calmeze. Un sprint rapid spre poalele pantei l-ar aduce imediat lângă ea, dacă cineva suspect s-ar apropia. I-a trecut din nou prin minte că poate era nebun să-şi imagineze duşmani în mijlocul unei asemenea mulţimi. Familia lui Jane ar putea fi arogantă şi obsedată de titlu, ca majoritatea celor de teapa lor, dar nu aveau de gând să o lase pe Jane să fie răpită.

Odată ce şi-a ales locul cel mai bun pentru a o supraveghea, s-a concentrat pentru a vedea mai bine împrejurimile. Diverşi agenţi circulau de la un grup la altul făcând pariuri cu câţiva dintre bărbaţii pe care cândva obişnuise să-i considere prieteni. Un negustor ambulant care vindea plăcintă a trecut prin mulţime cu marfa lui. Tinerii domni stăteau ciorchine pe lângă *barouche*-ul deschis al familiei Walhouse, concurând în mod evident pentru farmecele Allegrei, iar Hazelwood a înjurat în barbă când unul dintre ei a deschis uşa şi a lăsat scara. Fără să vrea, bărbatul deschisese cale liberă inamicului, care acum putea să ajungă mai uşor la Jane Fawkener. Sentimentul lui de nelinişte a crescut când i-a văzut pe lordul şi pe Lady Ravenhurst însoţiţi de bunul lor prieten, contele Malikov. Poziţia în care staţiona trăsura familiei Ravenhurst, mai sus şi la dreapta de *barouche*-ul familiei Walhouse, nu era întâmplătoare. Contele Malikov o putea supraveghea direct pe Jane, în timp ce urmărea cursa ce se desfăşura la picioarele lor. La gândul că Jane ar putea ajunge în mâinile inamicului Hazelwood a simţit un gol în stomac.

*

Jane a studiat-o pe Allegra. Orice s-ar fi întâmplat pe gheaţa de la poalele dealului, Jane avea mult mai multe de învăţat urmărind-o pe Allegra cum îşi manipula admiratorii. Câţiva tineri s-au adunat şi s-au sprijinit de trăsură, uitându-se în sus spre ea. Jane îi întâlnise pe unii dintre ei la serata muzicală patronată de verişoara Phoebe. Acum, fiecare i-a aruncat o privire politicoasă, evaluând punctele ei de atracţie şi abandonând-o apoi destul de rapid. Allegra invita pe rând câte un bărbat pe care-l alegea din mulţimea de admiratori să urce în trăsură, pe care apoi îl dădea jos pentru a-i oferi altuia dintre rivalii săi un loc pe scaunul destinat favoritului. Hazelwood o avertizase pe Jane că s-ar putea să nu mai judece limpede atunci când avea să aibă admiratori, asta în cazul în care asta s-ar fi putut întâmpla vreodată, dar Jane a observat că Allegra nu-şi pierduse capul, cel puţin nu aşa cum o atenţionase Hazelwood că s-ar putea întâmpla. Dar nici nu şi-l folosise. Metoda Allegrei nu-i lăsase impresia că aceasta ar fi vrut să profite de ocazie pentru a-i cunoaşte mai bine pe tinerii care se luptau pentru atenţia ei, ci, mai degrabă, i-a amintit lui Jane de gestul ei de a se uita la propria reflexie într-o oglindă, încercând să-şi dea seama care unghi o punea mai bine în evidenţă.

Şi Clive, a observat Jane, proceda la fel. Ambii veri se foloseau de acelaşi truc, şi anume, de a-i observa pe ceilalţi fără a lăsa să se vadă că făceau asta. Era o artă pe care tatăl ei o stăpânea destul de bine şi s-a întrebat dacă nu cumva o deprinsese mai degrabă în societatea londoneză, decât în palatele şi curţile regale din Orient. Clive era extrem de atent ca nu cumva să scape vreo privire spre un grup care atrăgea atenţia tuturor, aflat într-o trăsură din apropiere, oprită undeva mai sus de a lor. Dezinteresul lui studiat i-a dat senzaţia că un fir invizibil îl lega de o doamnă cu părul blond, îmbrăcată în mătase de culoarea lavandei şi blănuri întunecate, care stătea alături de doi domni într-o altă trăsură deschisă. Unul dintre aceştia, prezentabil şi relaxat, împărţea bancheta din spate cu doamna şi făcea ocazional comentarii care o făceau să

râdă, în timp ce celălalt domn, brunet şi agitat, se conversa în mare parte cu doi băieţi aflaţi lângă el pe celălalt scaun, explicându-le punctele de interes ale evenimentului ce urma să se desfăşoare în faţa lor. Al doilea domn nu a privit-o nici măcar o singură dată pe doamnă. Doamna însăşi părea o expertă în arta de a nu lăsa impresia că îi observă pe cei din jur, dar Jane bănuia că ştia că Clive o urmărea.

Era pe punctul să-l întrebe pe Clive despre ei când Eversley, aflat şi el lângă trăsură, a întrebat-o pe Jane care era părerea ei cu privire la cursă. O privire rapidă aruncată spre Allegra l-a făcut să înţeleagă că era ocupată cu alţi pretendenţi. Ea nu l-a salutat pe Eversley, care se alăturase, stând într-o margine, de grupul de admiratori, ignorându-l. Nu a fost o declaraţie pe faţă de respingere, dar Jane a simţit că ar putea profita de ocazie şi să rişte să vorbească cu tânărul timid.

— Ce mai fac câinii tăi? S-a întors spre el. Nu o preocupase soarta câinilor de ani de zile. Câinii din Halab mâncau din gunoaie, se furişau la marginile oraşului şi erau invocaţi doar în blestemele şi insultele aruncate între duşmani. Faţa rotundă şi roşie a lui Eversley avea o expresie sinceră şi naivă, de parcă orice act de cruzime faţă de câini i-ar putea răni profund sentimentele. Căţeluşii au mai crescut?

— Da, a spus el. În curând o să încep să le caut un cămin pentru fiecare. De regulă, oamenii subestimează câinii. Câinele meu, Ajax, înţelege sute de cuvinte.

— Cuvinte? Adică, vorbeşti cu el?

Jane nu crezuse vreodată că şi câinii înţeleg cuvintele. Recunoşteau mirosuri, gesturi şi tonuri din voce, dar refuza să creadă că recunoşteau chiar şi cuvintele. Ea i-a zâmbit lui Eversley ca să-l încurajeze.

Din mulţime s-a auzit un vuiet, de undeva din direcţia apei îngheţate şi amândoi s-au întors ca să vadă un furgon verde tras de patru cai murgi apărând printre copacii de pe cealaltă parte a lacului. Cel care îl conducea, îmbrăcat într-o haină albă şi cu o pălărie de aceeaşi culoare, la care avea

legată o eşarfă cu picăţele a făcut un semn către mulţime. Doi servitori în livrea verde s-au agăţat de furgon, şi au făcut cu mâna, la rândul lor. Pe partea laterală a furgonului era o reclamă uriaşă: MATCHLESS BLACKING[15].

— Ei, ăsta este ditamai atelajul, a spus însoţitorul ei. Este mare ca o căruţă ţigănească cu coviltir, iar murgii aceia nu sunt chiar uşori. Este o rasă folosită doar la munci grele. Hunt are ceva curaj să încerce această cascadorie.

Caii erau frumoşi, iar Jane s-a întrebat dacă cel care-i mâna nu a avut nicio strângere de inimă să-i pună în pericol şi să-i mâne pe gheaţă. Era limpede pentru toată lumea că era foarte mândru de abilităţile sale de a conduce furgonul. În următoarele câteva minute, în timp ce mulţimea vuia încântată, el şi-a condus atelajul în sus şi în jos pe malul îndepărtat. A oprit furgonul şi şi-a ridicat pălăria albă aşezând-o în vârful bastonului, învârtind-o, spre bucuria mulţimii. Apoi a aruncat frâiele unuia dintre cei doi servitori, s-a dat jos şi, cu o energie specifică unui om de acţiune, a traversat Serpentine cu paşi mari, examinând gheaţa. Mulţimea a strigat şi a aplaudat. După ce a ajuns pe partea cealaltă, Hunt a dat mâna cu câţiva domni. Aşezat lângă Jane, Clive i-a distras atenţia de la Eversley pentru a-i arăta pe cei din juriu şi pe bărbatul care a făcut pariul cu Hunt. Apoi, ridicându-şi încă o dată pălăria în vârful bastonului către mulţime, Hunt s-a întors cu paşi mari pe apa îngheţată. A sărit pe scaunul vizitiului şi şi-a pus caii în mişcare, întorcându-i înapoi de-a lungul părţii carosabile, la distanţă de lac. Totul s-a făcut cu o vervă şi cu o ignoranţă nesăbuită faţă de orice pericol.

„La fel ca Hazelwood”, s-a gândit Jane.

Pe măsură ce se apropia ora stabilită, mulţimea se îndrepta spre spaţiul deschis, înghesuită în şiruri întunecate ce flancau fiecare mal al întinderii de gheaţă. Zgomotul s-a transformat într-un murmur când Hunt şi-a întors furgonul, cu faţa din nou spre lac. Allegra a ţipat în timp ce favoritul ei din acel moment o tras-o de pe scaun şi a ridicat-o în

15 Referire la un produs destinat îngrijirii încălţămintei, pe care tatăl lui Hunt junior l-a inventat şi l-a promovat în timpul detenţiei

picioare, iar Jane a făcut la fel. Într-o clipă, toată lumea din trăsurile din jurul lor era deja în picioare.

*

Acum, că sosise momentul mult aşteptat, Hazelwood a încercat să judece şansele lui Hunt. Gheaţa de pe Serpentine nu avea de obicei mai mult de câţiva centimetri grosime şi putea să se spargă în sute de bucăţele ascuţite din cauza vremii schimbătoare de la Londra. A fost doar o chestiune de şansă, efectul ultimelor două săptămâni de frig pătrunzător că, în ciuda atâtor persoane aflate pe suprafaţa lacului, nu apăruse încă nicio crăpătură. Lui Hazelwood i-a trecut prin minte că Hunt se folosise de spectatorii adunaţi pentru a testa gheaţa în locul lui. Dacă gheaţa ar fi crăpat, ţinând cont de numărul şi greutatea lor, întreaga cursă ar fi fost anulată. Nu e de mirare că Hunt părea atât de nonşalant. Furgonul Matchless Blacking cu cei patru cai era uşor ca o pană în comparaţie cu greutatea mulţimii de spectatori londonezi. Un om prudent ar fi îndepărtat mulţimea de gheaţă, dar un om prudent nu ar fi încercat niciodată un astfel de experiment. Nici Hazelwood nu fusese vreodată un om prudent.

Şi-a întors privirea spre Jane. Acum, că ocupanţii trăsurii stăteau în picioare, el şi-a schimbat uşor poziţia. Boneta ridicolă a Allegrei era încă vizibilă, dar a lui Jane, aflată lângă ea, devenise doar o dungă a unui bor albastru. S-a mişcat să nu o scape din ochi. Dacă cineva ar fi plănuit să o atace, s-ar fi folosit de momentul în care Hunt ar fi ajuns pe gheaţă şi toate privirile ar fi fost aţintite asupra lui. Hazelwood a cercetat din nou trăsurile din jurul *barouche*-ului lui Walhouse. Nimic nu părea să-i sară în ochi sau să-l alarmeze. Toată lumea stătea în picioare şi toţi ochii erau aţintiţi pe furgonul lui Hunt. Chiar şi Malikov părea absorbit de spectacol. Până la urmă, s-ar putea să fi pariat şi el pe rezultatul cursei.

Hunt şi-a oprit caii deasupra malului sudic scurt şi abrupt. Din nările lor ieşeau aburi în aerul rece. Mulţimea

de pe gheaţă a amuţit. Servitorul lui Hunt a sunat din claxonul din spatele furgonului precum conductorul unui vagon poştal. Pe malul de nord, bărbatul care ţinea punga cu cele o sută de guinee pariate privea indiferent spectacolul. Lângă el, un alt domn a ridicat o batistă albă, care flutura în briza puternică. Batista a căzut, iar caii lui Hunt s-au repezit înainte atenţi, au traversat malul şi au luat-o vioi la trap pe gheaţă. Mulţimea a aplaudat. Mii de domni care priveau şi-au ridicat pălăriile în semn de omagiu.

Hazelwood şi-a mutat privirea înapoi spre Jane. Stătea alături de însoţitorii ei, captivată de drama ce se desfăşura sub ochii ei. Apoi pălăriile ridicate i-au obturat vederea lui Hazelwood. În timp ce încerca să se aşeze într-o poziţie de unde ar fi putut s-o observe mai bine, un bărbat îmbrăcat într-o haină de vizitiu s-a rostogolit de sub trăsură şi a sărit în picioare. În timp ce bărbatul a luat-o la goană, trăsura s-a pus în mişcare, luând-o în jos pe pantă, lovindu-se de coapsele cailor. Clive şi Jane s-au clătinat, reuşind să rămână încă în picioare, iar Jane s-a apucat de uşa laterală. Allegra s-a prăbuşit cu spatele pe banchetă, cu un strigăt ascuţit. Clive s-a răsucit şi a încercat să-şi arunce un picior peste scaunul din faţă, încercând să se târască în scaunul vizitiului. Hazelwood a înjurat şi a luat-o la goană.

În timp ce alerga, un vuiet puternic s-a auzit dinspre mulţimea de pe gheaţă. Caii speriaţi, fără să fie conduşi de nimeni şi cu un vehicul greu care îi lovea în spate, s-au strecurat prin mulţime şi s-au repezit spre poalele dealului. Unul dintre pretendenţii Allegrei, cel care vorbise cu Jane, a fost doborât la pământ de portiera trăsurii. S-a ridicat şi a rămas uitându-se după vehiculul în mişcare.

Hazelwood s-a năpustit la vale, alunecând pe iarba îngheţată, străduindu-se să reducă distanţa. Nu putea să vadă traseul haotic al trăsurii, dar caii, cu trăsura lovindu-i în spate, au virat brusc la dreapta, iar vehiculul s-a legănat pe terenul denivelat, roţile înalte pierzând contactul cu panta. Allegra a ţipat atunci când trăsura s-a înclinat atât de tare încât ameninţa să arunce pasagerii pe terenul în

pantă şi să fie prinşi sub caroserie. Clive s-a agăţat de trăsura care se legăna, incapabil să-şi slăbească strânsoarea pentru a apuca frâiele. Hazelwood a sprintat pe ultimii metri şi s-a aruncat în spatele trăsurii. A prins mânerul de fier destinat lacheului şi s-a agăţat de acesta, cu picioarele atârnând, folosindu-se de tocurile cizmelor pentru a frâna în iarba îngheţată. Pălăria i-a căzut de pe cap. Peste marginea banchetei din spate, şi-a ridicat privirea spre faţa uluită a lui Jane.

— Ţine-te bine, a sfătuit-o printre dinţii strânşi.

A vrut să facă o glumă, dar nu i-a venit niciuna în minte. Când privirea ei a întâlnit-o pe a lui, s-a uitat la el de parcă abia atunci l-ar fi văzut, de parcă abia atunci a putut să-l perceapă aşa cum era el cu adevărat, fără toate măştile lui.

Trăsura scăpată de sub control se balansa peste terenul înclinat, iar roţile au atins din nou iarba. Impactul brusc a făcut să-i clănţăne dinţii în gură, genunchii să i se îndoaie şi au aruncat-o pe Jane de pe locul în care se afla. Ea era în aer, iar el a simţit că totul încetineşte, chiar şi inima lui, de parcă pauza dintre bătăi avea să dureze o veşnicie. Ea a aterizat pe scaunul din faţă şi s-a redresat. Cusăturile noii lui jachete au cedat la umăr, dar el a susţinut-o.

Şi-a aplecat capul şi a văzut un pâlc de ulmi golaşi în faţă şi mai mulţi vizitii alergând spre ei ca să prindă caii de hamuri. Înainte ca aceştia să ajungă la pâlcul de copaci, s-au afundat într-un petic de zăpadă bătătorită, iar trăsura s-a oprit, zgâlţâindu-se din toate încheieturile. Impactul l-a zguduit pe Hazelwood. S-a ridicat şi a făcut un pas înapoi, cu grija exagerată a unui bărbat băut. S-a rugat să nu-l lase genunchii tocmai acum. Vizitiul lui Walhouse şi-a controlat caii. Un alt vizitiu a ridicat hamul din stânga, care fusese desfăcut de pe puntea din faţă. Admiratorii Allegrei s-au îndreptat spre trăsură. Allegra plângea ascunsă de borurile pălăriei, cu braţul lui Clive în jurul umerilor ei tensionaţi. Jane Fawkener s-a ridicat, neobservată de mulţimea de domni îngrijoraţi, şi a privit în jur metodic, de parcă

împrejurimile i-ar fi putut oferi o explicaţie pentru tot ce se întâmplase. Era exact ce trebuia să facă, dar tipul care se rostogolise de sub trăsura ei dispăruse de mult, pierzându-se în marea de londonezi. Hazelwood a păşit în spatele unei alte trăsuri şi a zăbovit puţin, trăgându-şi răsuflarea.

L-a văzut pe Malikov înaintând din mulţime şi întinzând o mână spre Jane.

— Faceţi loc doamnelor să coboare, domnilor, a spus el.

Hazelwood a făcut un pas în direcţia lui, înainte de a se calma singur. Nu exista nicio legătură directă între Malikov şi vizitiul fugar. Nu exista nicio lege care să spună că un bărbat nu are dreptul să revendice o fecioară inocentă pe care a salvat-o. Învăţase asta încă de pe vremea când era doar un băiat, iar Goldsworthy i-a amintit acest lucru primăvara trecută.

Nişte zgomote de paşi care veneau din spatele lui l-au făcut să se întoarcă.

— Sir, sunteţi rănit? Nate Wilde s-a oprit gâfâind lângă el. Îmi pare rău, nu m-am putut mişca mai repede.

Hazelwood a clătinat din cap.

— Doar zdruncinat din toate încheieturile.

— Şi plin de noroi, sir, a rânjit Wilde. Ce s-a întâmplat?

Hazelwood s-a uitat la cizmele lui distruse.

— Cineva a defectat intenţionat trăsura.

În timp ce la poalele dealului uriaşul furgon întunecat se rostogolea pe malul opus al lacului Serpentine, Hunt se pierduse în mulţimea care îl întâmpina cu ovaţii pe erou.

Capitolul 19

Fiecare tânără aflată la vânătoare de soţi trebuie să fie conştientă că are rivale. Dacă un domn este frumos şi posedă o avere rezonabilă, sau dacă este extraordinar de bogat şi este înzestrat chiar şi cu cele mai neînsemnate farmece masculine, va avea mulţimea lui de admiratoare şi,

mai mult, mamele lor vor şti cu precizie cum să-i evalueze potenţialul de viitor partener conjugal. Chiar şi tinerele vânătoare de soţi mai puţin scrupuloase se vor apleca asupra calculelor şi asupra tacticilor, alături de mamele lor, un aspect cu care, în mod normal, acestea nu ar fi de acord. Dacă refuză să se folosească de astfel de trucuri, tânăra vânătoare de soţi ar trebui să-şi facă griji că şi-ar putea pierde avantajul obţinut în faţa uneia sau a mai multor rivale ale sale. Ea s-ar putea afla în situaţia în care să observe cum un partener pentru care are o simpatie este deturnat de o domnişoară curajoasă care, văzându-l apropiindu-se, s-a aruncat în calea lui. Sau s-ar putea ca, într-o altă împrejurare, să observe cum alesul ei este ademenit cu imaginea unui sân, expus în toată splendoarea lui.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Nate ştia că Miranda abia aştepta să-i dea o palmă sau să-l pieptene cu o greblă, dar el a oprit-o cu o privire dură. Avea să o lase să se manifeste mai târziu. Treaba lui era să-l ajute pe lordul Hazelwood să rezolve cazurile, iar el ştia mai bine decât ea de ce avea nevoie vicontele în acest moment.

În foaierul clubului ascuns în spatele schelelor, Nate l-a ajutat pe Hazelwood să se îşi dea jos paltonul şi cizmele murdare.

— O, Lord Hazelwood, cum arată sacoul! a strigat Miranda.

Hazelwood a reuşit să zâmbească slab.

— Crezi că tatăl tău se va supăra foarte tare că i-am stricat din nou haina?

Miranda a clătinat din cap. Ea a întins mâna, precum un valet profesionist, ca să-l ajute. Hazelwood s-a strâmbat când s-a mişcat pentru a-şi da jos sacoul. Miranda l-a împăturit şi l-a aşezat peste braţele ei.

— În cel mai scurt timp vă vom ajuta să fiţi din nou elegant. Vom spăla imediat noroiul, iar, dacă nu se va curăţa, vom face tot posibilul să aveţi haină nouă, i-a spus

ea.

— Mulţumesc, Miranda.

Hazelwood a aruncat o privire în sus pe scări şi apoi a început să le urce mai puţin energic decât de obicei. Nate l-a urmat. Ştia că vânătăile şi zgârieturile lui Hazelwood aveau să devină în scurt timp dureroase, iar Nate voia să-i ofere vicontelui nişte cafea şi o baie fierbinte, departe de ochii Mirandei. Hazelwood nu avea nevoie de o femeie care să se uite la el plină de compasiune.

În cafenea, Hazelwood s-a aşezat cu grijă pe canapeaua lui preferată. Nu s-a întins aşa cum o făcea de obicei, ci, mai degrabă, privea absent spre masa unde studiase exemplarul lor din ghid. Nate s-a pus repede în mişcare pentru a-i pregăti o ceaşcă de cafea aburindă, pe care a pus-o în mâinile vicontelui.

— La ce vă gândiţi, sir? a întrebat Nate.

— De ce nu au încercat să o răpească? De ce să încerci s-o ucizi pe ea şi pe oricine altcineva s-ar fi întâmplat să-i stea în cale? Cu excepţia cazului în care au vrut să-i atace şi pe cei doi Walhouse.

— Aşa au lăsat impresia că a fost vorba doar despre un accident, sir.

— Adevărat, dar deja toate aceste acţiuni se înteţesc, nu crezi? Trebuie să o aducem înapoi înainte să ucidă pe cineva.

— O vom face, sir.

— Ai un plan, Wilde?

— O răpim chiar noi, sir?

— Îmi place cum gândeşti, dar am un alt plan. Eşti dispus să o faci din nou pe lacheul?

— Bucătarul lui Walhouse m-a plăcut, sir. Sunt sigur că mă vor accepta din nou în casă.

— Bine.

Miranda îl aştepta pe Nate în magazin când acesta i-a adus haina lui Hazelwood pentru a fi retuşată.

Nu şi-a ridicat ochii de la acul cu care cosea când şi-a făcut apariţia de după perdeaua din spatele magazinului.

— O să fie bine. Este învineţit peste tot, dar nu are

nimic rupt.

— Tata a spus că sacoul lui nu mai poate fi salvat.

— Sunt sigur că tatăl tău îi poate face unul nou.

Apoi a ridicat privirea, cu ochii strălucind de furie.

— A stat aproape un an purtând lenjerie murdară şi împuţită şi paltoane prost croite, iar acum, când a ajuns să fie îmbrăcat ca un gentleman, aşa cum ar fi normal, îl laşi să-şi distrugă hainele.

— Dacă vrei să dai vina pe cineva, atunci acuză-te pe tine. Ai vrut să-l vezi pe Hunt conducându-şi furgonul peste Serpentine.

Ea a sărit de pe scaun, de data aceasta tremurând.

— La fel ca jumătate din Londra. Nu e vina mea. Dacă ai fi fost în stare să conduci chiar tu trăsura, nu s-ar fi întâmplat toate astea. Ai fi putut să mă duci să văd cursa, iar lordul Hazelwood nu ar fi fost rănit. Tu ar trebui să fii cel cu muşchii în toată povestea asta, nu-i aşa? Nu de asta te-au angajat, să-ţi spargi capul mare, în timp ce ei se ocupă de chestiunile inteligente?

— Nu este chiar aşa.

În plus, nu-l cunoşti deloc pe Hazelwood, dacă crezi că nu-i place pericolul. Nu voia să-i spună adevăratul motiv pentru care Hazelwood se năpustise pe acel deal şi se aruncase în acea trăsură, dar avea de gând s-o facă dacă ea l-ar fi provocat în continuare.

— Ar fi trebuit să-l opreşti.

Nate a clătinat din cap.

— Nu poţi împiedica un om să sară în ajutorul femeii pe care o iubeşte.

A ridicat brusc capul, cu ochii mari, conştientă de adevărul spuselor sale.

Şi ea fusese martoră la cursa nebună a vicontelui în încercarea de a o salva pe Jane Fawkener.

— Nu o iubeşte. Ea este doar un caz, iar el nu ar accepta niciodată ca un caz să rămână nerezolvat.

— Tu, Miranda, trebuie să te întorci la *Ghidul vânătoarelor de soţi.* Trebuie să citeşti capitolul despre depăşirea propriei condiţii. Nu este de nasul tău şi, cu cât

accepţi mai repede adevărul, cu atât mai bine pentru tine.

— Te urăsc, Nate Wilde. Vrei doar să mă umileşti. Sunt mult mai frumoasă decât Jane Fawkener. Şi ea a promis…

— Ce?

— Nu contează. Ea nu ştie să-l preţuiască pe lordul Hazelwood aşa cum o fac eu.

Nate a venit lângă de ea, destul de aproape ca să-i simtă răsuflarea agitată din cauza accesului de furie.

— Miranda, când ţi-a promis ea ceva?

Miranda şi-a ridicat bărbia încăpăţânată.

— Nu mai scot un cuvânt. L-a părăsit, nu-i aşa? S-a dus să stea cu verii ei.

— Asta nu schimbă nimic. El şi-ar da şi viaţa pentru ea.

— Nu.

S-a uitat la el îngrozită.

Nate s-a îndepărtat.

— Ba da. El este genul acesta de bărbat şi este foarte îndrăgostit.

*

Clive a fost extrem de reţinut în timp ce era în trăsura familiei Ravenhurst, care-i aducea acasă. O ţinea cu un braţ pe Allegra, care se sprijinea de el, cu ochii închişi de durere. Jane o ajutase să-şi scoată pălăria distrusă. I-a fost greu să fie recunoscător pentru blândeţea din tonul lui Malikov şi s-a simţit profund recunoscător pentru privirile Pamelei, prin care i-a transmis compasiunea ei. Mai târziu se vor întâlni, conform obiceiului. Cu această rază de speranţă în minte, a reuşit să suporte criza mamei sale disperate, chemarea doctorului, confuzia şi grija tatălui său doar pentru caii lui, întrebările fraţilor săi mai mici, şocaţi de cele întâmplate. A încercat, de asemenea, să nu respingă sfaturile competente oferite de Jane, care nu a făcut prea multă vâlvă.

Malikov l-a aşteptat în salonul mamei sale.

— Nu s-a întâmplat nimic grav, din câte mi-am dat

seama.

Clive a văzut că Malikov se servise singur cu o băutură. Şi-a turnat puţin coniac din rezerva tatălui său pentru a evita să spună ceva necumpătat precum: „Ai înnebunit? Ai fi putut să ne omori pe toţi”. I s-a părut că, dacă ar fi recunoscut amploarea pericolului, ar fi pornit din start cu un dezavantaj în orice joc pe care el şi contele l-ar fi jucat.

— Încep să cred că îţi plac situaţiile periculoase, Walhouse.

Malikov i-a vorbit, aşezat pe unul dintre cele două şezlonguri aurite pe care mama lui le cumpărase când redecorase camera.

Canapelele joase, fără spătar, cu modelul lor îndrăzneţ cu dungi negre şi aurii, dominau camera de un albastru pal.

— Ce te face să crezi asta?

Malikov a lăsat să atârne paharul pe care-l ţinea cu vârful degetelor, peste braţul răsucit al canapelei.

— Mai întâi aventura ta cu matura şi delicioasa Pamela şi apoi indolenţa de care ai dat dovadă când a fost vorba să te pui la adăpost de pericolul pe care îl reprezintă verişoara ta.

Clive a râs ostentativ în timp ce se aşeza în faţa contelui.

— O, chiar aşa? Cu siguranţă pericolul reprezentat de Ravenhurst este unul minor. Nu va observa niciodată aventura soţiei sale şi nici nu va şti cum să procedeze, în cazul în care s-ar întâmpla aşa ceva. Şi ce a făcut Jane Fawkener? Cred că încearcă doar să înveţe de la Allegra cum să prindă un soţ în capcană.

Malikov a clătinat din cap.

— Eşti absolut sigur că fata nu va acţiona împotriva ta? Nu te lăsa păcălit.

Clive a ridicat din umeri.

— Jane? Cred că supralicitezi capacitatea ei de a impresiona guvernul englez.

— Poate părea blândă, dar, ţine minte, Walhouse, fata

poate distruge bunăstarea familiei tale, iar familia ta este foarte dependentă de o viaţă de lux. Sora ta nu te va ierta dacă îi anulezi toate şansele de a încheia o căsătorie avantajoasă.

— Nu mă va ierta nici dacă se alege cu gâtul rupt.

— Aici exagerezi pericolul. *Barouche*-ul s-a rostogolit pe o pantă lină. Doamnele au fost puţin zguduite. Chiar şi tu ai condus în alte ocazii mai rapid şi mai periculos.

— Totuşi, te-aş ruga să n-o implici pe Allegra în toate astea.

Lui Clive i s-a părut că răspunsul lui Malikov s-a lăsat mult prea mult aşteptat.

— Sunt de acord, dacă mă laşi să mă ocup de verişoara ta. Nu cred că îţi pasă de ea, sau mă înşel cumva?

— Absolut deloc.

Clive o plăcea destul de mult pe Jane. Dacă ea nu ar fi stat în calea bunăstării familiei Walhouse, nu ar fi avut nimic împotriva ei.

— Te duci la balul Langford, nu-i aşa? l-a întrebat Malikov.

— Da, dacă Allegra îşi revine.

— O să-şi revină. Asigură-te că verişoara ta merge şi ea la bal şi lasă restul în seama mea.

Clive a avut senzaţia că nu auzise bine.

— Verişoara mea este programată pentru o ceremonie de învestitură, în prezenţa regelui. Autorităţile se vor alarma dacă ea va lipsi.

— Cine? Regele? Nu va observa niciodată că nu a mai înmânat o tinichea. Chartwell? Când a făcut Chartwell altceva decât să strângă mâini?

Clive şi-a studiat paharul aproape gol, un văl subţire de culoarea chihlimbarului acoperind fundul acestuia. Nu-i plăcea atitudinea lui Malikov, dar Clive fusese subalternul lui Chartwell suficient de mult timp încât să cunoască stilul haotic al celor din biroul coordonat de acesta, când era vorba să ducă la bun sfârşit orice fel de sarcină.

O putea lăsa pe verişoara lui în mâinile lui Malikov,

care-i pecetluise deja soarta, sau putea să fie martor la decăderea familiei sale, care ar fi revenit la vechiul lor statut social. Sora lui ar fi pierdut orice şansă de a se mărita aşa cum şi-ar fi dorit. Mama lui avea să renunţe la petrecerile ei. Tatăl său nu mai putea avea câinii şi caii săi, iar el ar fi fost nevoit să renunţe la Pamela.

A evaluat capacitatea familiei sale de a accepta un asemenea sacrificiu şi şi-a dat seama că nu aveau să reuşească să facă faţă unui asemenea exerciţiu de voinţă. Ştia, din propria-i experienţă, că nimeni nu ar fi fost dispus să renunţe la confortul unei vieţi îndestulate şi chiar şi la orgoliul de a nu mai fi în centrul atenţiei.

Clive a ridicat privirea din lichidul din paharul său pentru a-l privi pe Malikov. Stăteau în frumosul salon al mamei lui. Casa era mobilată cu gust şi dădea impresia că este reşedinţa unor nobili. Jane Fawkener era un nimeni. Nu însemna nimic pentru niciunul dintre ei, o verişoară apărută de nicăieri, fără nimic de oferit în schimbul unor asemenea sacrificii. A fost norocoasă că a trăit atât de mult, ţinând cont de riscurile la care a supus-o propriul ei tată. Într-adevăr, Fawkener a fost cel care o pusese în pericol ducând-o în străinătate şi făcând toate acele lucruri.

Clive s-a ridicat şi s-a întors spre bufetul unde fusese lăsată tava cu băuturi.

— Vom fi prezenţi la bal, împreună cu Jane.

Malikov s-a ridicat în picioare, ajungând într-o clipă lângă Clive, bătându-l prieteneşte pe umăr în stilul lui arogant, ca şi când ar fi fost un prieten ceva mai în vârsta şi mai înţelept.

— Ai luat cea mai bună decizie, să ştii. Să nu-ţi imaginezi că cineva se va purta urât cu fata. Pur şi simplu fac ceea ce trebuie pentru a-mi îmbunătăţi situaţia la Sankt Petersburg. A, cum ar fi să mă întorc acasă cu nişte informaţii utile, să fiu iar cu familia mea.

Malikov şi-a pus paharul gol lângă cel al lui Clive.

Şi, pur şi simplu, Clive şi-a dat seama că Malikov minte, că nu exista nicio carieră compromisă la Sankt Petersburg, nicio iubită credincioasă care să-l aştepte

acasă, ci era vorba doar despre dorinţa de a-şi exercita puterea asupra celor din jur.

— Te întâlneşti cu frumoasa Pamela în seara asta? l-a întrebat Malikov.

— Da.

Clive a încercat să scape de gustul amar care i-a umplut gura. Făcea ceea ce trebuia pentru binele familiei lui. Odată ce avea să le asigure viitorul, avea să pună capăt definitiv relaţiei sale cu Malikov.

*

Jane a rămas cu Allegra până ce soluţia calmantă pe care i-o dăduse doctorul şi-a făcut efectul şi a adormit-o. Apoi, a rămas o vreme aşezată într-un fotoliu confortabil în camera Allegrei, până întunericul timpuriu al unei zile de iarnă a pus stăpânire pe Londra. A fost singurul lucru pe care a fost în stare să-l facă după ce a pus-o pe verişoara ei în pericol. Allegra putea fi superficială şi înfumurată şi uneori enervantă, dar niciunul dintre acele defecte nu însemna că trebuia condamnată la moarte. Era un adevăr dur, dar pe care nu-l putea trece cu vederea, că, fugind de sub protecţia lui Hazelwood, Jane atrăsese pericolul reprezentat de persoana ei în casa verilor ei.

Avea nevoie de timp să mediteze la ceea ce se întâmplase, în singurătate. Nu voia să-l vadă pe vărul ei, Clive, până când nu avea să reuşească să pună în ordine imaginile amestecate din mintea ei. Ea bănuia că el avea să minimizeze pericolul. Scurta cursă nebunească nu păruse să fi durat mai mult de două minute, începând de la prima hurducătură a trăsurii de sub picioarele ei, până la aterizarea în movila de zăpadă. La început, imaginea feţei lui Hazelwood agăţat de spatele trăsurii i-a tot apărut în faţa ochilor, atât de vie şi de clară, încât alte detalii ale acelor momente încărcate de pericol îi rămâneau încă neclare. Dar erau şi celelalte aspecte pe care ea trebuia să şi le amintească pentru a înţelege ce se întâmplase cu adevărat.

În trăsura familiei Ravenhurst care i-a adus acasă, Clive fusese ciudat de tăcut în privinţa accidentului, în timp ce prietenul său, contele Malikov, îl tachinase spunându-i că avea o pereche de cai atât de nărăvaşi încât au ţinut neapărat să se alăture cursei care se desfăşura pe gheaţă. Jane auzise destule din discuţiile din jurul ei după ce *barouche*-ul s-a oprit, ca să înţeleagă că cineva îl defectase în mod intenţionat. Prezenţa lui Hazelwood i-a confirmat presupunerea că trăsura scăpată de sub control nu fusese un accident. O urmărise, anticipase pericolul şi acţionase la momentul potrivit. Ea voia să vorbească cu el despre asta, dar, din cauza greşelii de judecată de care dăduse dovadă mai devreme, revederea dintre ei devenise aproape imposibilă.

Şi totuşi, în acele câteva clipe de goană nebună, când nu mai avea unde altundeva să se uite, fără să mai poată să facă o glumă, fără să-şi ascundă expresia goală din ochii lui, nu a mai fost un spion, ci un bărbat care nu voia să o piardă. Ea însemna ceva pentru el. În cele din urmă, nu a mai fost vorba despre meseria lui, despre informaţiile pe care le deţinea, despre partenerii Angliei identificaţi de-a lungul traseului tatălui ei prin Orient sau despre ceea ce ar putea şti ea despre planurile ruseşti pentru regiune. În acel moment, a fost vorba doar despre legătura lor pierdută, despre dorinţa lui ca ea să continue să trăiască în această lume chiar şi cu preţul propriei sale vieţi. Privirea aceea fusese punctul ei de sprijin acolo, în trăsura care se balansa sălbatic, mai mult decât susţinerea ei de uşa trăsurii. Apoi se resimţise în urma şocului zdruncinăturii trăsurii, iar când aterizase, el dispăruse. Privise în jur, cu atenţie, aşa cum tatăl ei o învăţase să analizeze o imagine mai amplă, disecând vasta întindere a parcului în secţiuni discrete, dar Hazelwood dispăruse în mulţime.

Sinceră să fie, dacă l-ar fi găsit, probabil că ar fi sărit din trăsură şi l-ar fi lovit în cap cu orice i-ar fi venit la îndemână. Ce fusese în mintea lui să se îndrăgostească de ea şi să o facă să-i fie recunoscătoare pentru dragostea lui?

Călătoria hurducată cu trăsura a făcut-o să înţeleagă

dintr-o altă perspectivă de unde venea pericolul. Pentru a-şi proteja preţiosul ghid de Hazelwood, ea acceptase ospitalitatea verilor ei şi, acum, trebuia să se gândească cum să-şi protejeze verii de cei care doreau să pună mâna pe informaţiile tatălui ei.

Un geamăt uşor s-a auzit din locul unde se afla Allegra, iar Jane s-a ridicat din fotoliu.

— Pălăria mea este distrusă?

Allegra s-a agitat, apoi s-a lăsat pe spate pe pernele ei.

Jane s-a aşezat pe pat, lângă verişoara ei, cu un pahar de apă în mână.

— Pălăria ta poate fi reparată. Te mai doare capul?

— Îngrozitor. Ochii Allegrei s-au închis peste faţa ei cenuşie. E întuneric aici.

— Crezi că poţi suporta lumina unei lumânări? Doctorul te-a sfătuit să nu stai în prea multă lumină.

— Unde este mama?

— Se îmbracă pentru petrecerea din seara aceasta.

Lady Strayde îi spusese lui Jane că simţea că este foarte important să-şi onoreze întâlnirile stabilite deja pentru evenimentele din cursul serii, astfel încât să le transmită un semnal celor prezenţi că Allegra nu suferise o accidentare prea serioasă. Jane a aprins o lumânare aflată pe şemineu şi a adus-o pe noptieră. Allegra a clipit şi şi-a pus o mână la ochi.

— Deci, tu eşti singura care a rămas aici cu mine?

— Da. Vrei apă?

— Da, te rog.

Vocea Allegrei era ca un croncănit. Ea a acceptat paharul oferit de Jane şi, cu o mână tremurândă, l-a adus la buze. A luat o înghiţitură şi aproape a lăsat paharul să-i scape din mână. Jane l-a prins, iar mâna Allegrei a căzut înapoi pe cuvertură.

— Cât o să mai fiu în starea asta? Nu pot rata balul Langford.

— Doctorul a spus că trebuie să te odihneşti. A lăsat o soluţie pe care va trebui s-o bei pentru durerea de cap şi

vrea să ştie cum te mai simţi.

Mâna Allegrei s-a încordat, strângând pătura.

— Este nedrept. Caroline De Vere va merge la acel bal. Ea va dansa cu pretendenţii mei. Îi va face pe toţi să mă dea uitării, de parcă nici n-aş fi existat niciodată.

Jane s-a aşezat din nou în fotoliu.

— Va trebui să-ţi faci o apariţie de senzaţie când te întorci, precum Frumoasa Adormită, după somnul ei prelung.

— Dar toată lumea va vorbi despre cât de proastă şi de jalnică sunt să cad şi să ratez Sezonul.

— Până când te vei întoarce, vor apărea şi alte subiecte de discuţie.

— Cum poţi fi atât de sigură? Nu ştii nimic despre Londra.

— Nu te străduieşti tu să mă înveţi de ceva vreme? Şi am citit *Ghidul vânătoarelor de soţi.*

— Cred că glumeşti. N-am auzit niciodată de aşa ceva.

— Tu o ai pe mama ta să te sfătuiască. Eu nu am pe nimeni.

— Deci, cum ai găsit acest ghid?

— Mi-a fost oferit în momentul în care am ajuns aici de cineva care şi-a dat seama că voi avea nevoie de un sfat bun.

— Şi ce sfat ne dă?

— Că odihna este esenţială pentru tânăra care vrea să strălucească la bal.

O bătaie în uşă a făcut-o pe Allegra să se întoarcă.

— Da? Cine este?

Clive a răspuns, iar Allegra i-a spus că poate să intre.

— Toată lumea crede că sunt o proastă pentru că am căzut?

— Nu am auzit încă părerile tuturor. Clive a traversat camera, dar a rămas într-o zonă de penumbră, ascuns de lumina caldă a lumânărilor. Vorbea blând, dar avea o expresie sumbră. Omagiile şi mesajele scrise care însoţesc buchetele de flori din partea admiratorilor tăi vor sosi în

curând.

— Toată lumea mă va uita.

Clive a clătinat din cap.

— Sper că mai vrei să participi la balul de la Langford?

— O, da. Trebuie. Este primul bal adevărat al anului.

— Atunci trebuie să văd cum începi să-ţi revii.

Clive a aruncat o privire spre Jane.

— Jane, rămâi la noi până la bal?

— Desigur.

Capitolul 20

Una dintre cele mai grave erori de judecată pe care tânăra vânătoare de soţi trebuie să le evite este cea care se referă la capacitatea de a face distincţia dintre general şi particular atunci când vine vorba de a evalua atenţia unui domn. O tânără poate fi atrasă de un bărbat care se poartă cu ea cu amabilitate. Ea este recunoscătoare pentru atenţia lui, în special atunci când el observă că nu este băgată în seamă de ceilalţi şi o atrage într-o conversaţie, atunci când este obosită şi îi oferă un scaun sau un loc într-o trăsură, sau când vede că este neglijată de alţi parteneri şi îi redă încrederea solicitându-i mâna pentru un set de dansuri. Un astfel de bărbat merită o atenţie specială din partea celei aflate la vânătoare de soţi. Ea va încerca să observe dacă el este la fel de amabil şi de grijuliu în general şi cu alte doamne, indiferent de vârsta sau de statutul lor social, precum s-a dovedit a fi şi faţă de persoana ei. Dacă toate acestea se confirmă şi dacă ea descoperă că are tendinţa de a fi amabil cu toate femeile, atunci va trebui să apeleze la judecata ei cea mai obiectivă pentru a determina dacă există în bunătatea lui faţă de ea şi o urmă de interes faţă de persoana ei. Chiar şi procedând astfel, tânăra vânătoare de soţi s-ar putea înşela, din dorinţa ca acest lucru să fie adevărat.

Ghidul vânătoarelor de soţi

În a treia zi de la accident, când dr. Lions a declarat că Allegra s-a recuperat suficient pentru a putea servi masa împreună cu familia şi pe când fluxul de mesaje şi de omagii sub forma unor buchete de flori s-a diminuat considerabil, Jane a ajutat-o pe Allegra să coboare cele două rânduri de scări de la dormitorul ei până la sala de servit masa. Allegra încă mai ameţea când privea în jos, iar rochia ei de mătase de culoarea piersicii, cu o trenă de un verde-deschis mătura podeaua, aşa că s-a lipit de braţul lui Jane şi de balustradă.

În sala de servit masa, toată familia se afla în jurul mesei, cu excepţia lui Clive. Patru capete blonde s-au ridicat şi s-au întors când au intrat Allegra şi Jane. Phoebe, aflată în capătul mesei, i-a aruncat o privire critică Allegrei şi a ridicat o sprânceană, indicând că Annabel ar trebui să se mute pe un alt scaun.

— Tată, trebuie să-i cedez locul chiar dacă se simte mai bine? a întrebat Annabel.

Teddy i-a făcut cu ochiul de deasupra ziarului său, dar a făcut un semn din cap spre scaunul mai mic.

— Încă te mai doare capul? a întrebat Philip cu o voce sonoră care i-a provocat o durere de cap.

Allegra s-a strâmbat de durere, dar s-a aşezat pe locul lui Annabel, aranjându-şi mătasea şi dantelele şi lăsând-o pe Jane să îi pună un şal pe umeri. Jane s-a oferit să-i umple o farfurie cu mâncarea care se afla pe bufet.

— Doar pâine prăjită şi gem, te rog, Jane.

Annabel şi Philip au chestionat-o pe Allegra în timp ce Jane stătea lângă bufet, simţind un miros distinct şi întrebându-se ce era. Aceleaşi farfurii cu ouă, bacon, pâine prăjită şi şuncă umpleau bufetul. I-a întins farfuria cu pâine prăjită şi dulceaţă Allegrei şi s-a întors, întinzându-şi mâna să-şi toarne nişte cafea, când şi-a dat seama că mirosul puternic provenea de la ea. Era bogat şi aromat, cu o notă persistentă de caramel, pusă în evidenţă prin prăjirea boabelor. Chiar şi în ceaşca mare englezească, chiar şi fără caimacul caracteristic cafelei din Halab, gustul era

inconfundabil.

Hazelwood. Asocierea a fost instantanee. Pentru scurt timp, şi l-a imaginat de cealaltă parte a uşii sălii de servit masa, ţinându-şi termosul învelit în prosopul de bumbac.

— Jane, a spus Allegra, tu nu mănânci?

Toate capetele aurii s-au întors spre ea, amintindu-i că nu era una de-a lor.

— Ba da, mă bucuram doar de cafea.

— O, a spus Phoebe, cafeaua este diferită? Allegra, dragă, stai dreaptă! Ţine-ţi capul sus!

Annabel a vorbit de pe scaunul ei, aflat lângă Jane.

— Este noul lacheu. El este Nick sau Nate sau aşa ceva. El l-a învăţat pe bucătar s-o prepare aşa.

Phoebe i-a aruncat fiicei sale celei mai mici o privire tăioasă de dezaprobare faţă de apropierea ei de servitori.

Jane şi-a lăsat privirea în ceaşcă. Oricine ar fi noul lacheu, nu putea exista decât o singură explicaţie pentru prezenţa lui acolo. Hazelwood îl trimisese. În cele trei zile petrecute cu Allegra din momentul accidentului, nu mai fusese nici o altă încercare de atac la adresa verilor ei sau a ei însăşi, dar asta nu însemna că pericolul dispăruse. Şi se pare că nici Hazelwood nu credea aşa. Reuşise să plaseze pe cineva de încredere în casă. Cafeaua a fost un mesaj. Mai rămânea ca Jane să-l găsească pe acest nou lacheu şi să vorbească cu el între patru ochi.

Şi-a ridicat privirea din cafea şi a văzut-o pe Phoebe studiind-o pe Allegra.

— Nu-mi place cum arăţi, dragă. Trebuie să facem ceva ca să îţi revină culoarea în obraji.

Philip şi-a ridicat privirea de pe ouăle din farfurie.

— Arăţi ca o burtă de păstrăv, Al, i-a spus el.

Allegra a încetat să-şi rupă pâinea prăjită şi s-a încruntat spre el.

Bolton, majordomul, care se ocupa de servirea mesei, s-a dus să răspundă unei bătăi în uşa sălii de servit masa. În spatele ei se afla un lacheu, care a anunţat că a sosit un cadou pentru domnişoara Walhouse. Annabel s-a aplecat spre Jane şi i-a şoptit:

— El este. Acesta este noul lacheu.

Jane l-a zărit în treacăt, suficient pentru a observa că tânărul avea urechi proeminente şi dinţi albi şi strălucitori. Ar trebui să se gândească la o modalitate de a se scuza faţă de cei de la masă pentru a vorbi cu el.

Allegra şi-a ridicat capul când a auzit că a primit un cadou.

— Pot să văd despre ce este vorba, tată? a întrebat ea.

— Doar dacă asta te va face să-ţi revină culoarea în obraji, fetiţo, a spus Teddy din spatele ziarului său.

El a făcut un semn din cap către Bolton.

— Ce poate fi? s-a întrebat Allegra.

— De la cine este? Ştim cumva, Bolton? a întrebat Phoebe.

— Cred că suntem pe cale să aflăm, milady, a răspuns Bolton.

A deschis uşa când s-a auzit o altă bătaie, iar Eversley şi-a făcut apariţia, chinuit de dor, dar cu chipul luminat de speranţă şi ţinând o cutie mare roşie legată cu o fundă enormă de catifea neagră.

— O, tu erai.

Allegra s-a schimbat la faţă. Tatăl ei a zâmbit şi a lăsat deoparte ziarul. S-a ridicat de pe scaun şi i-a întins mâna nou-venitului.

— Eversley, băiete, intră. I-ai adus un cadou fetiţei mele, nu-i aşa?

— Da, sir.

Chipul tânărului s-a colorat puternic. A băgat cutia sub braţul stâng în timp ce a întins mâna dreaptă pentru a-şi saluta gazda. Cutia s-a înclinat şi din interiorul ei s-a auzit un sunet asemănător cu cel al unui şoarece ronţăind un lemn.

— M-am gândit să-i fac o bucurie domnişoarei Walhouse, sir. Annabel mi-a sugerat să-i fac acest cadou.

Allegra i-a aruncat o privire dură lui Annabel, dar Annabel l-a privit radioasă pe Eversley şi a început să ţopăie pe scaunul ei. Jane s-a gândit că cei doi erau singurii

oameni din lume care să o cunoască atât de puţin pe Allegra.

— Atunci, să vedem despre ce este vorba, a spus Teddy. Şi vedem dacă o s-o înveselească pe Allegra. Are nevoie de ceva care să-i ridice moralul. De trei zile nu a mai ieşit din casă.

— Tată! a protestat Allegra.

Eversley s-a uitat la Allegra care stătea la masă şi, preţ de câteva momente, a părut să se întrebe ce fusese în mintea lui când se gândise să-i facă acest dar.

— Îl deschid eu, dacă ea nu vrea, s-a oferit Annabel.

— Annabel, linişte, a spus Phoebe.

Annabel s-a întors spre sora ei.

— Allegra, dă-te un pic mai în spate cu scaunul, ca Eversley să-ţi poată pune cutia în braţe.

Allegra a părut neputincioasă pe moment, de parcă i-ar fi fost imposibil să-şi mute scaunul, dar Jane s-a ridicat şi i-a oferit braţul şi, cu o mică manevră, scaunul a fost tras în spate, iar Allegra a primit cutia în poală.

Surprinsă, a ridicat imediat privirea surprinsă.

— Este caldă.

Cutia i s-a clătinat pe genunchi, iar Allegra a desfăcut panglica. Capacul cutiei s-a deschis fără ca ea s-o atingă. Un căţeluş cu bot negru şi cu urechi cenuşii a sărit din cutie, mişcând din coada subţire, şi şi-a aşezat labele mari şi gri pe pieptul Allegrei. Allegra s-a uitat îngrozită la Eversley. Annabel a ţopăit de bucurie pe scaunul ei. Philip a pufnit în râs.

Căţeluşul i-a lins bărbia Allegrei, şi-a înfipt dinţii ascuţiţi şi albi în dantela rochiei ei şi a sfâşiat-o. Ea a ţipat şi a dat drumul cutiei. Dantela prinsă în fălcile căţeluşului s-a rupt, iar căţelul şi cutia s-au prăbuşit pe podea. Căţeluşul a luat-o la goană cu trofeul lui de dantelă între dinţi şi s-a aşezat pe covor, într-un colţ al camerei, mârâind şi trăgând de bucata de pânză strânsă între labe.

Eversley a privit spre căţeluş, umflându-se în pene, ignorând-o pe Allegra.

— Are opt săptămâni şi este cel mai reuşit dintre puii

lui Hector şi ai Contesei, şi are toate calităţile necesare unui câine potrivit pentru o doamnă.

— Mamă, mi-a rupt dantela, s-a plâns Allegra, lipindu-şi rochia sfâşiată la piept.

— În perioada în care-i cresc dinţii, un căţeluş roade tot ce-i stă în cale. Va trece peste asta în cel mai scurt timp.

Eversley a încercat să o mângâie pe Allegra pe umăr, dar aceasta s-a cutremurat.

Căţeluşul a străbătut camera, mârâind peste trofeul său, până când a ajuns la bufet, unde a uitat de dantelă şi s-a ridicat pe picioarele din spate, adulmecând micul dejun de deasupra.

— Unul dintre buldogii tăi, nu-i aşa, Eversley? Teddy şi-a părăsit locul ca să urmărească câinele. Este un câine cu pedigree, cel mai bun exemplar din rasa lui şi poate fi un bun animal de companie, i-a spus el Allegrei.

— Tata, s-a văitat Allegra, de ce aş vrea eu o astfel de creatură? Va distruge tot. Mamă, s-a întors spre mama ei, toţi m-au uitat.

Eversley s-a înroşit şi mai mult.

— Eu am vrut doar să…

— Al, pot să-l iau eu, dacă nu-l vrei? a întrebat-o Annabel, alunecând de pe scaunul ei şi oferindu-i căţelului un pic de bacon din farfurie.

El a dat din coadă şi s-a dus direct la ea, ca şi cum ar fi fost un prieteni vechi, a luat bucata de carne şi şi-a îngropat capul în fustele lui Annabel.

— Dacă ar trebui să-l daţi cuiva, atunci eu trebuie să fiu acela, a declarat Philip. Sunt destul de mare ca să am propriii mei câini de acum înainte.

Verişoara Phoebe s-a ridicat de pe scaun, cu privirea de oţel.

— Copii, aţi uitat complet de maniere. Annabel, ia-ţi mâinile de pe câinele acela şi aşteaptă-mă în camera ta. Allegra, calmează-te şi mulţumeşte-i lui Eversley pentru darul său. Strayde, condu-l pe Eversley până la uşă, Philip, pregăteşte-te pentru ora cu profesorul tău.

Când privirea i-a căzut pe Jane, ea a avut o ezitare, ca şi cum ar fi încercat să stabilească în ce fel putea fi vina lui Jane pentru spectacolul penibil făcut de familia ei în faţa unui oaspete şi a unui potenţial pretendent. Eversley poate că era un iubitor de câini, dar era şi proprietarul a mii de acri în Wiltshire.

— Jane…

Jane a profitat de moment.

— Să duc *cadoul* unuia dintre lachei, verişoară Phoebe? Poate că se găseşte un loc pentru el la grajduri până când vă hotărâţi ce faceţi cu el?

— Da.

Phoebe s-a întoarse către ceilalţi.

— Acum, plecaţi! Allegra, vino cu mine!

*

Jane l-a găsit pe lacheul pe care-l căuta pândind în spatele foaierului. A ieşit din umbră fără să vorbească şi a întins mâna spre căţeluşul care se zvârcolea în braţele ei. În timp ce Jane şi-a predat povara, o auzea pe Phoebe cum o mustra pe Allegra pe scările de deasupra lor. S-a uitat la tânărul serios, tot numai urechi şi dinţi, şi i-a trecut prin minte cât de ciudat avea să sune mesajul pe care dorea să-l transmită iubitului său prin intermediul tânărului voinic din faţa ei. Apoi el i-a spus.

— Domnişoară, lordul Hazelwood spune că trebuie să te scoatem de aici. Are un plan.

A vorbit cu o voce joasă, serioasă, doar pentru urechile ei.

„Să mă scoată de aici?”

— Nu mă îndoiam că are un plan, a spus ea.

„Cam la asta s-a rezumat schimbul profund de sentimente cu Hazelwood.”

— Ajută-mă să duc căţelul la grajd, i-a spus ea pe un ton autoritar.

— Da, domnişoară. Urmaţi-mă, domnişoară.

Au trecut printr-o uşă mascată în perete într-un hol

îngust. Cățelul s-a uitat la Jane peste umărul lacheului şi i-a lins urechea tânărului. Jane a încercat să analizeze pericolul situaţiei în care se găsea în acel moment. Dormitorul Allegrei, dormitorul fiicei preferate a unui baron, trebuia să fie unul dintre cele mai sigure locuri din Londra. Jane nu observase niciun urmăritor sau intrus prin preajmă. Duşmanii ei nu au mai reuşit să ajungă la ea de câteva zile. Îi citise din ghidul ei Allegrei, îi dăduse verişoarei ei câte un pahar cu apă sau o ajutase să aranjeze felicitările şi florile primite de la admiratori în camera ei. Nimeni nu a intrat în camera lui Jane, în afară de Nell, care a ajutat-o cu îmbrăcatul, şi tânăra servitoare care a aprins focurile. Dacă exista vreun pericol în casa verilor ei, ea nu-l depistase.

Când au ajuns la grajd, tânărul lacheu s-a uitat în jur. Rândaşii şi vizitiul nu erau prin preajmă.

— Lordul Hazelwood nu te poate proteja aici.

— Dar sunt cu familia mea, a explicat ea. Nu putea să-i considere pe Teddy sau pe Philip ca pe nişte bărbaţi pe care s-ar putea baza în cazul unui atac, dar cu siguranţă Phoebe sau Clive puteau să facă faţă unui agresor.

— Nu crezi că şi verii mei au nevoie de protecţie? Allegra a fost rănită când cineva a umblat la trăsura.

Cățelul l-a tras de ureche pe tânăr.

— Te rog, domnişoară, lordul Hazelwood vrea să mergi la cumpărături astăzi. Mă poţi lua pe mine ca să car pachetele. Şi vă vom duce într-un loc unde să vă ştie în siguranţă.

— Am promis că voi rămâne cu Allegra până după balul de la Langford.

— Nu va fi prea fericit când va auzi asta, domnişoară.

Jane şi-a ridicat sprâncenele. S-a uitat în jur după un loc unde cățeluşul care se zvârcolea putea fi pus la adăpost şi a deschis uşa unui grajd gol.

— Sunteţi urmărită, domnişoară. Sunt doi. Fac cu schimbul. Ştiu care este fereastra dumneavoastră.

Lacheul l-a lăsat jos pe cățeluş, care a fugit într-un colţ şi s-a uşurat.

— Dar eu mă uit pe fereastra Allegrei, nu pe a mea.

Nu pot fi atât de deştepţi.

Tânărul a pufnit.

— Nu sunt plătiţi să fie deştepţi, domnişoară.

— Vreau să spun, ar trebui să fim mai deştepţi decât ei. Spune-i lui Hazelwood că pot pleca în timpul balului.

Jane l-a privit pe căţeluş cum şi-a băgat nasul în paie şi a strănutat.

— Nu-i va plăcea, domnişoară, a repetat el, clătinând din cap.

— Spune-i… spune-i că ştiu. Că am înţeles.

Capitolul 21

Exceptând cazul fericit în care ai fi o ducesă, experienţa de a-ţi câştiga locul în lumea bună din Londra atrage după sine şi supliciul comentariilor răutăcioase din partea celorlalţi. Inevitabil, tânăra vânătoare de soţi va întâlni oameni a căror stimă de sine este atât de intensă, încât o vor privi de sus, de la mare înălţime, ca şi când ar fi o insectă pe o frunză, uşor de strivit. Aceste persoane sunt conştiente de cea mai mică diferenţă de rang, în special de privilegiile pe care le-au moştenit. Unul se poate dovedi a fi un snob în ceea ce priveşte aspectul personal şi poate avea impresia că toţi ceilalţi nu sunt la fel de frumoşi ca el. Un altul poate fi un snob în ceea ce priveşte talentele lui native şi poate dispreţui realizările tale modeste în ceea ce priveşte mânuirea unui instrument muzical. Alţii, într-adevăr cei mai mulţi, sunt snobi în materie de gust. Aceştia din urmă vor cataloga ca fiind drept prost gust fiecare preferinţă de-a ta care nu se potriveşte cu simţul lor estetic rafinat. Ce are de făcut tânăra vânătoare de soţi în faţa unor astfel de răutăţi? Cu siguranţă, ar trebui să râdă.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Hazelwood a înjurat în linişte în timp ce îşi scotea pantofii de seară, după ce a urcat pe scara servitorilor.

Iubita lui era supărător de fidelă principiilor ei. El a înţeles că trebuia să-şi respecte promisiunea, dar nu putea să accepte că îşi asumase această responsabilitate pentru o familie de idioţi leneşi, necumpătaţi, care nu aveau capacitatea de a evita un pericol iminent. Promisiunea făcută de Jane însemna să rămână într-un loc unde Malikov şi oamenii lui puteau ajunge la ea.

Noaptea trecută fuseseră trei. Cel care o supraveghea de peste drum de reşedinţă se retrăsese la adăpost, ca să nu se transforme într-un sloi de gheaţă până dimineaţa, iar Wilde îl băgase pe ascuns pe Hazelwood în casă prin bucătărie şi îl îndrumase pe scara servitorilor până la etajul unde era dormitorul ei. A găsit drumul spre uşa ei, care era încuiată, a folosit cheia de care Wilde a reuşit să facă rost şi a intrat. Ea respira încet în somn, întoarsă pe o parte, cu faţa spre fereastră. Nu a riscat să aprindă o lumină, ci s-a dus spre pat şi i-a pus mâna peste gură.

— Jane, sunt Hazelwood, a şoptit el.

Ea a tresărit şi şi-a înfipt dinţii în degetele lui. S-a abţinut să nu ţipe, repetându-i cuvintele pe care i le spusese mai devreme. Ea a slăbit strânsoarea dinţilor şi a scuturat din cap încercând să scape de mâna care-i apăsa gura şi a auzit-o foindu-se în pat.

— Ce faci aici? a şoptit ea cu o voce răguşită.

Ce căuta el acolo? Pentru o secundă, fusese doar un bărbat ispitit de trupul cald al unei femei, de-abia trezite din somn. În camera rece, căldura ei era la fel de puternică precum jarul mocnit care aştepta să fie adus la viaţă. Era dispus să-l aţâţe, să aibă grijă şi să aprindă acel foc până când căpăta putere. Desigur, era un spion şi misiunea lui era să o ferească să cadă în mâinile inamicului pe această fată, cu toate informaţiile ei valoroase. Se strângea cercul. Spera doar ca ei să nu ştie la fel de multe pe câte ştia ea.

— Mi se pare că tu ai fost prima care a început acest joc.

— A, desigur.

— Nu cred că ai înţeles corect mesajul pe care l-am trimis prin Wilde. Am promis că voi rămâne cu Allegra până

la balul Langford.

— Pentru că este atât de dulce, fermecătoare şi de drăguţă cu tine?

— Pentru că m-a rugat Clive şi pentru că oricine a umblat la trăsura aceea, a făcut-o pentru a mă ataca pe mine, dar a rănit-o destul de grav pe Allegra.

— Cum se mai simte?

— Este din ce în ce mai bine.

— Clive nu ţi-a cerut să rămâi la ei după bal?

— Nu.

Hazelwood a lăsat-o să se mai gândească puţin. Cel mai bine ar fi fost ca ea să coboare cu el chiar acum prin casa care dormita şi să-l lase să o ducă în camera de deasupra magazinului lui Kirby, pregătită pentru ea. Trebuie doar să-şi ia cărticica. Guvernul ar putea şterge orice urmă, iar ea ar fi în siguranţă. El a rămas nemişcat în timp ce ea se gândea, deşi degetele de la picioare i-au devenit reci.

Ea a vorbit în şoaptă.

— Cu siguranţă, Clive nu vrea informaţiile pe care le am. Nu este un spion.

— Dar prietenul lui, Malikov, mai mult ca sigur este.

Ea a revenit la starea ei de meditaţie, iar el şi-a vârât mâinile reci pe sub braţe.

— Deci Malikov ar putea pune presiune asupra lui Clive ca să…

Vocea i s-a stins, nedumerită.

— Ca să obţină informaţii de la tine.

Nu voia să-i mărturisească teama lui cea mai mare, că Malikov plănuia să o răpească. Aşternuturile foşneau în jurul ei.

— Şi de asta ai venit noaptea în camera mea, sfidând orice regulă de protocol, de etichetă şi de bun-simţ, să-mi spui asta?

S-a simţit descumpănit. Nu avea rost să nege ceea ce era evident. Sentimentele lui faţă de ea se schimbaseră, se transformaseră în ceea ce era o pedeapsă meritată de un bărbat care în tinereţe nu ţinuse cont de regulile bunului-

simţ şi care acum se regăsea în situaţia de a iubi o femeie cu care nu se putea căsători, ca să nu o facă părtaşă la decăderea şi umilinţa lui. O astfel de iubire egoistă nu merita în niciun caz să fie numită dragoste.

— Hazelwood, gândeşte-te, a spus ea.

Se străduia să gândească.

— Hai cu mine acum şi te voi duce într-un loc sigur, unde inamicul nu te poate atinge.

— Şi mă ajuţi să dovedesc că tatăl meu este în viaţă?

Tatăl ei trăia? Hazelwood se îndoia de asta, dar, dacă dovada ar fi fost ascunsă în acel ghid, ar ajuta-o bucuros să o descopere. Goldsworthy i-ar fi cerut să o trădeze din nou, dar Hazelwood nu-şi mai permitea să o piardă mai mult decât se întâmplase deja. Acest gând i-a limpezit mintea.

— Desigur.

— Mincinosule. Nu crezi că este în viaţă. Ea a vorbit fără supărare sau resentimente, ca o femeie rezonabilă care îşi susţine punctul de vedere.

— Viu sau mort, tatăl tău ar dori să te ştie în siguranţă.

Acesta era un adevăr asupra cărora ar fi căzut amândoi de acord.

— Tatăl meu şi-ar dori să duc la capăt misiunea. Ar vrea ca informaţiile pe care le-a cules să ajungă pe mâini bune.

Hazelwood a auzit din nou foşnind lenjeria de pat. Un curent de aer cald, plin de parfumul ei l-a învăluit. Au urmat mai multe zgomote de la lenjeria de mătase şi apoi ea a aprins o lumină pe noptieră. I-a putut zări mâinile şi manşetele din dantelă ale cămăşii ei de noapte. Degetele de la picioare s-au ivit de sub tivul rochiei modeste. Cearşaful şi cuvertura fuseseră date deoparte, lăsând să se vadă o uşoară adâncitură unde se aflaseră şoldurile ei. Patul îngust îi făcea cu ochiul şi s-a întors cu spatele la el.

A venit spre el cu cartea în mână.

— Tu mi-ai luat-o acum ceva vreme. Acum, eu sunt cea care ţi-o oferă.

Declaraţii nebuneşti i-au venit pe buze. Cartea nu mai

conta. Goldsworthy nu conta. Anglia nu conta. Ruşii puteau să pună mâna pe carte. Din punctul lui de vedere, puteau să cucerească întregul Orient, cu deşerturile lui întinse, cu munţii săi falnici şi trecătorile spre India, numai ca ea să fie de acord să-l însoţească.

S-a calmat şi şi-a înghiţit cuvintele care îi ardeau gâtul. Ea i-ar da una în cap dacă ar auzi aşa ceva.

— Sărută-mă, a spus el.

Ea a scuturat cartea spre el.

— Ia-o.

— Sărută-mă mai întâi, a insistat el. Las-o jos şi sărută-mă.

— Un sărut nu mă va face să mă răzgândesc.

— Dacă eşti atât de sigură, atunci nu ai nimic de pierdut.

Ea l-a cercetat din priviri, ca şi când ar fi vrut să măsoare puterea unui adversar. O sărutase înainte, dar nu aşa cum voia să o sărute acum. Se pare că ea a decis că acceptă provocarea.

— Să nu uiţi, i-a spus. Tot ce fac este doar pentru familie.

A pus cartea la loc pe noptieră şi a aşteptat ca el să facă prima mişcare. El a întins mâna şi a tras-o în braţe, strângând-o la pieptul lui. Imediat şi-a lăsat capul pe spate pentru a-i privi faţa, cu un zâmbet jucăuş pe buze.

— Eşti rece.

„Nu tot trupul meu.”

— Numai degetele de la picioare, dar nu trebuie să mi le săruţi.

Ea tremura în braţele lui, iar el a strâns-o mai aproape, lăsându-şi mâinile să alunece în jurul ei. Fără corset, i-a mângâiat silueta, cu spatele drept, curbura taliei şi a şoldurilor. Ea şi-a ridicat faţa spre a lui, iar zâmbetul i-a dispărut, fiind înlocuit de o privire pe care o recunoştea prea bine. A încercat să-şi păstreze capul pe umeri, să-şi amintească faptul că el era cel care o seducea, făcând-o să uite de decizia ei de a rămâne cu verii ei, dar i-a stârnit dorinţele uitate, cele din copilăria lui, când visase să fie

cavaler, să salveze o domnişoară ingenuă şi să-i câştige dragostea, drept recompensă pentru faptele sale nobile. Mai visase atunci să fie vrednic de trofeul câştigat. Aşa că, şi-a permis să o sărute cum îşi dorise s-o facă.

A lipit-o strâns de el, singura barieră dintre ei fiind doar hainele lor, strângându-şi braţele în jurul ei, ridicând-o deasupra podelei, astfel încât greutatea tinerei, care era aproape insesizabilă, să se sprijine de el, iar ea să aibă drept punct de sprijin doar trupul lui. Sărutările ei au început să cadă în ploaie pe faţa lui, topindu-i blazarea şi spălând jignirile pe care le îndurase de mult prea multă vreme, încât păreau că fac parte din fiinţa lui. Îşi desăvârşise propria formă de autoironie ca un scut de protecţie, dar nu se putea proteja de dragostei ei.

Câteva minute mai târziu, când el a lăsat-o uşor jos, ea şi-a sprijinit capul de pieptul lui.

— Ce a fost asta? l-a întrebat.

— A fost o demonstraţie, a spus el, respirând precipitat. Asta a fost tot ce am învăţat vreodată din toată opera lui Aristotel, toată gramatica, retorica şi logica pe care am făcut-o la şcoală. A fost ca un discurs în Camera Lorzilor. Ai de gând să vii cu mine?

Ea a clătinat din cap.

— A fost foarte convingător. Am fost impresionată. Dar am făcut o promisiune.

— Nu te pot proteja aici.

— Dar poţi să-mi protejezi informaţiile. Ia cartea.

Expresia solemnă îi revenise pe chip. Ea s-a eliberat din braţele lui, a luat cartea şi i-a întins-o. A ascuns-o în jachetă. Ea l-a întors şi l-a împins spre uşă, iar el s-a dus pentru că, deşi era un bărbat îndrăgostit, era în acelaşi timp şi un spion.

Cu mâna pe clanţa uşii, s-a întors să o mai privească încă o dată, peste umăr. Ea s-a ridicat în vârful picioarelor şi l-a sărutat pe obraz.

A înghiţit în sec.

— Voi veni după tine. Nu pleca de la bal cu nimeni altcineva în afară de mine.

— Promit.

*

Miranda ţinea biletul în mână. Nu trebuia decât să bată la intrarea servitorilor pentru a fi primită înăuntru. Promisese că biletul va ajunge direct în mâinile domnişoarei Fawkener în această dimineaţă, dar ştia că avea să i se spună să aştepte într-un hol întunecat, pe o banchetă îngustă sau într-o cameră sărăcăcioasă şi îndepărtată, în care menajera îi primea pe negustori.

Deşi lordul Hazelwood o trimisese cu una dintre trăsurile închise ale clubului, cu un vizitiu şi un lacheu, majordomul arogant o expediase de la uşa de la intrare, cea cu inelul de bronz. Şi acum, ajunsă la demisol, cu grilajul de fier deasupra capului, cu mirosul pivniţei de cărbuni care o învăluia şi cu uşa mică şi neprimitoare din faţa ei, Miranda şi-a reamintit de toate nemulţumirile pe care le strânsese.

Jane Fawkener şi-a încălcat promisiunea de a se ţine departe de lordul Hazelwood. Ea reuşise cumva să-l prindă în mrejele ei, deşi Miranda era cea care îl iubea cel mai mult şi de mult mai mult timp. Ştia că lordul Hazelwood ar fi putut să o iubească, dacă ar fi fost stimulat aşa cum trebuie. Îi mulţumise pentru disponibilitatea ei de a-l ajuta la ultimul său caz. El îi strânsese mâna, cea în care ţinea biletul şi îi spusese că îi era dator pentru că crezuse în el când nimeni altcineva nu-i mai dădea vreo şansă.

Iar Jane Fawkener o pusese pe Miranda în situaţia jenantă de a ajunge bătaia de joc a lui Nate Wilde. Şi mai rău, chiar să ajungă să-i fie milă de ea. Nate Wilde, care a venit de nicăieri şi care era un nimeni, în ciuda paltoanelor sale la modă şi a cuvintelor alese. Nate Wilde, care fusese un hoţ de buzunare şi un spion înainte ca alţii mai buni ca el să-l fi observat. Nate Wilde, care credea că ea, Miranda, ar trebui să-l aleagă pe el, când ea avusese o mamă care fusese o lady în Franţa. La ce bun umerii lui drepţi şi sărutul lui dulce din moment ce nu ar fi putut-o face niciodată o

lady pe Miranda?

Un vârtej de aer rece şi murdar a înconjurat-o, iar ea a făcut cale întoarsă din faţa uşii. Şi-a vârât bileţelul în corset şi s-a acoperit mai bine cu mantia. Domnii de la club nu aveau nevoie de Jane Fawkener pentru a sparge codul şi să-i salveze pe acei englezi aflaţi în străinătate, în locuri păgâne. Lordul Hazelwood îl descifrase deja în mare parte. Fără îndoială că avea să rezolve cazul de unul singur, iar Miranda avea să-l ajute.

Jane Fawkener nu-l iubea pe lordul Hazelwood. Ea îl părăsise de bunăvoie, iar acum mergea la un mare bal, unde aveau să fie prezenţi zeci de gentlemeni. Las-o pe Jane Fawkener să-l aleagă pe unul dintre ei. Miranda nu avea de gând să o ajute să i-l ia pe singurul gentleman care îi aparţinea de drept.

Capitolul 22

Un bal stârneşte emoţii. Indiferent de intenţiile gazdelor sau de motivele fiecărui oaspete, un bal este un mediu prielnic pentru a face curte unui partener, acea formă de relaţionare dintre o lady şi un gentleman care duce la iubire. Într-o sală de bal, un gentleman şi o lady, deşi necunoscuţi, pot arde rapid etapele şi pot ajunge în situaţii pline de intimitate, de la ocheade, la priviri directe, la conversaţie, la o atingere electrizantă a mâinilor şi, mai departe, până la un grad surprinzător de intimitate acolo unde dansul o permite – aşezarea mâinii unui domn pe talia unei doamne sau a mâinii acesteia pe umărul lui.

Sala de bal în sine este un spaţiu neobişnuit care încântă simţurile. Sub luminile orbitoare ale candelabrelor, încălzită de la eforturilor depuse în timpul dansului, inhalând parfumul nenumăratelor buchete de flori şi simţind pulsul muzicii chiar în adâncul sufletului ei, tânăra vânătoare de soţi poate deveni euforică. Odată aleasă dintre toate doamnele prezente să se bucure de atenţia

specială a unui domn fermecător, ea trebuie să nu se lase pradă sentimentelor pentru a nu fi indusă în eroare, crezând că şi-a găsit pe loc soţul pe care îl caută.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Până în clipa în care a păşit în sala de bal Langford, Jane nu fusese conştientă cât de mult se schimbase în felul în care arăta, cum se transformase într-o tânără vânătoare de soţi, pe care o puteai găsi la tot pasul în societatea engleză. În aproape două săptămâni în care a urmat sfaturile din ghidul ei, dobândise o ţinută, o atitudine corespunzătoare şi cunoştinţe suficiente pentru a fi sigură că va găsi un partener pentru un set sau două de dansuri. Ceea ce îi mai rămăsese de făcut era să-şi finalizeze eforturile de a cuceri inima unui bărbat disponibil şi să aleagă un stil de viaţă pentru anii în care avea să se bucure de această cucerire. În jurul ei se aflau tot felul de domni care puteau garanta un statut social confortabil chiar şi celor mai înflăcărate debutante. Atunci când venea vorba să se decidă în privinţa viitorului soţ, ar fi putut alege între a juca pe viitor rolul de gazdă pentru reuniunile unde avea să-i invite în special pe politicienii vremii, sau de stăpână a unei vaste moşii, implicându-se în asigurarea bunăstării şi fericirii personalului şi a chiriaşilor acesteia şi în administrarea marilor sale averi. Această variantă a amuzat-o. Allegra era mai potrivită să aleagă un asemenea mod de viaţă, nu Jane.

Jane nu avea încă libertatea de a-şi alege un soţ până când nu reuşea să descâlcească încrengătura de situaţii cu care se confruntase, care o făceau să fie o cu totul altă persoană decât o simplă tânără aflată la vânătoare de soţi, cum se pretindea a fi. Şi, într-adevăr, şi-a dat seama, în timp ce se uita deznădăjduită după un chip care nu mai apărea în mulţime, că încă nu-şi putea explica deloc cum de ajunsese să se îndrăgostească de Hazelwood.

Nu mai primise nicio veste de la el din noaptea în care îi dăduse cartea şi nici nu-l văzuse pe Nate, lacheul, în ultimele două zile, dar a crezut că avea un plan şi că avea

să primească în curând un semn de la el. Era pregătită să plece de la balul Langford de una singură, pe jos, dacă era nevoie. Ştia unde era clubul lui Hazelwood şi intrarea prin drogheria de pe Old Bond Street.

În orele următoare, era de datoria ei să o ajute pe Allegra să-şi facă revenirea triumfală în societate. Allegra, deşi se recuperase destul de bine după accident, încă se văita când a trebuit să suporte şi cea mai mică greutate pe cap şi obosea uşor. În loc de pene şi metri de panglică, ea acceptase ideea lui Jane de a-şi împleti un singur rând de perle în bucle. Aranjamentul a făcut-o să semene mai puţin cu mama ei şi mai mult cu Annabel. Allegra fusese toată numai zâmbete când a văzut rezultatul, până în momentul în care, tocmai când erau pe punctul de a ieşi din casă, o remarcă făcută de Philip cum că arăta ca un cufăr de comori al unui pirat îi şubrezise toată încrederea.

Acum, doar micul efort de a urca uşor scările reşedinţei Langford, la braţul lui Clive, a făcut-o să se agite şi tremura toată atunci când au ajuns în pragul sălii de bal, aşteptând să le fie anunţată prezenţa. Timp de câteva momente apăsătoare, după ce au intrat în sală, se părea că revenirea Allegrei avea să treacă neobservată.

Niciun cap nu s-a întors spre ei. Niciun zâmbet nu i-a întâmpinat. Clive s-a întors îngrijorat spre Jane, în timp ce o conducea pe Allegra spre un loc aflat la marginea sălii, care, în mod normal, era rezervat însoţitoarelor.

— Să n-o scapi din ochi, Jane, ai înţeles? a întrebat el.

Grija pentru sora lui de când cu accidentul îi câştigase simpatia lui Jane.

— Desigur.

— Dacă leşină sau oboseşte, trimite pe cineva să mă cheme. Putem pleca în orice moment.

Allegra şi-a strâns evantaiul, cu mâinile în poală, cu capul în jos.

Phoebe şi-a deschis evantaiul cu o mişcare bruscă.

— Seara asta va fi un dezastru dacă nici măcar nu se poate ţine pe picioare.

— Mamă, a spus Clive, vino cu mine în sala de jocuri

şi las-o pe Jane să aibă grijă de Allegra.

Clive i-a aruncat lui Jane o ultimă privire plină de rugăminţi în timp ce-şi conducea mama cât mai departe de ele.

Jane s-a aşezat lângă Allegra, vorbindu-i încet, până când unul dintre pretendenţii acesteia le-a aruncat o privire. A văzut-o mai întâi pe Jane şi pentru câteva clipe a părut că nu ştie de unde o cunoaşte, dar, în secunda următoare a zărit-o pe Allegra şi a traversat camera să o întrebe dacă şi-a revenit suficient pentru a-i acorda un dans. Un zâmbet de bucurie pură a luminat chipul Allegrei, iar tânărul a clipit de parcă ar fi păşit în lumina strălucitoare a soarelui. El a tras un scaun lângă ea şi a început să vorbească cu o voce joasă şi serioasă, străduindu-se din răsputeri să o facă din nou să zâmbească. În câteva minute, vechea cohortă de admiratori a Allegrei se strânsese în jurul lor. În timp ce perechile se aşezaseră pe ring pentru primul dans din acea seară, Allegra s-a întors către Jane şi a strâns-o de mână.

— Să ştii că îţi suntem *cu adevărat* recunoscători că ai venit la noi. Te-ai purtat frumos cu mine atunci când eu nu meritam asta. Sunt sigură că şi Clive este foarte recunoscător, pentru că situaţia lui era atât de lipsită de speranţă înainte... Ea a ridicat din umeri. Era nevoit să lucreze pentru acel insipid lord Chartwell, pe care îl dispreţuia profund. Dar acum este mult mai bine. Deci, îţi mulţumesc. Le-am spus tuturor pretendenţilor mei că trebuie să danseze şi cu tine în seara asta, aşa că nu vei rămâne nicio clipă fără un partener de dans.

Jane nu s-a dezmeticit prea uşor după confesiunea Allegrei. Clive lucrase pentru lordul Chartwell chiar în biroul în care se gestionau informaţiile cu privire la călătoriile tatălui ei. Clive avusese ocazia de a afla cu mult înainte destinaţiile de călătorie ale tatăl ei. Şi tot Clive fusese cel care beneficiase de pe urma dispariţiei tatălui ei. Ea reanaliza acţiunile lui Clive, când a apărut Eversley care, pe neaşteptate, i-a solicitat un dans.

Abia când au coborât spre locul de dans şi-a dat

seama ce făcuse. Pe lângă faptul că a pierdut-o rapid pe Allegra din vedere, nu a mai apucat să cerceteze încăperea în încercarea de a-l zări pe Hazelwood sau pe complicele lui, lacheul. Voia să ştie dacă Hazelwood îl percepea pe Clive ca pe un pericol. Clive, însoţit de sora lui, o chemase, o prezentase prietenilor lui şi o luase la plimbare cu trăsura şi la cumpărături. Nimic din toate astea nu avea de ce să-i trezească bănuielile, totuşi, remarca Allegrei a făcut-o să-şi pună întrebări cu privire la vărul ei.

I s-a părut că există o conspiraţie pentru a o ţine ocupată cu dansul, dar nu a putut detecta niciun pericol în faptul că Eversley i-a povestit despre evoluţia căţeilor lui, sau că unul dintre peţitorii Allegrei, Ainsworth, care avea o minte de matematician, i-a arătat un truc pentru a-şi aminti paşii unui dans. O dată sau de două ori a apucat să o zărească pe Allegra, cu obrajii înroşiţi de emoţie şi încă fără a da semne de oboseală. O oră s-a scurs destul de rapid, fără niciun semn de la Hazelwood. S-a gândit că poate avea să trimită pe cineva după ea în răstimpul în care oaspeţii aveau să se mute din sala de bal în salonul unde avea să le fie servită cina. S-a decis să fie atentă la orice mesager pe care ar putea să i-l trimită.

La sfârşitul celui de-al patrulea dans, a ajuns tocmai în capătul îndepărtat al camerei, iar partenerul ei, distras pe moment de o altă cunoştinţă, a lăsat-o singură. În timp ce se uita după Allegra, l-a văzut pe contele Malikov apropiindu-se, grav şi foarte serios.

— Domnişoară Fawkener, nu vreau să vă îngrijorez, dar m-au trimis să vă conduc la Allegra. Se simte destul de epuizată şi vrea să mergeţi la ea.

Jane şi-a dat seama imediat că dăduse dovadă de neglijenţă.

— Şi mama ei?

— Clive o caută în camera de jocuri. Au scos-o puţin la aer pe Allegra pentru a o proteja de zgomot şi pentru a o ajuta să-şi limpezească mintea. Vă voi conduce la ea, dacă îmi permiteţi.

— Desigur.

Contele i-a oferit braţul, iar Jane şi-a strâns fustele cu un gest care îi devenise familiar. Şi-a reproşat că a pierdut-o din vedere pe Allegra şi a sperat că verişoara ei nu şi-a distrus în totalitatea procesul de recuperare, din cauza eforturilor depuse în timpul dansului. Contele a evitat cu dibăcie mulţimea strânsă la intrarea în sala de servit masa. Când au ajuns în dreptul scării principale, o condus-o jos. La intrare, un lacheu i-a întâmpinat, ţinând în mâini mantia şi mănuşile ei, de parcă ar fi aşteptat-o.

— O, a spus contele, văd că au dus-o deja pe Allegra la trăsură.

Afară, în întuneric, a luat-o de braţ şi a condus-o spre o trăsură care aştepta.

Când uşa s-a deschis, i-a făcut semn lui Jane să păşească înăuntru.

Jane s-a oprit. Nu era trăsura familiei Walhouse. Şi-a dat seama că fusese atrasă în capcană. S-a dat înapoi şi s-a ciocnit de conte. Instantaneu, o cârpă a apărut în faţa ochilor şi i-a fost strânsă pe gură. A încercat să se zbată şi să scape, dar a fost ridicată pe sus şi împinsă, aterizând în genunchi în trăsură. Mâinile şi genunchii s-au lovit de podea. Înăuntru, un bărbat violent, mirosind a băutură şi a ceapă a tras-o în sus şi a legat-o de mâini. A aruncat-o pe scaunul care se afla cu spatele la drum, a scos un pistol de la curea şi l-a îndreptat spre ea cu o mână sigură.

Jane a încremenit.

Contele a băgat capul în interiorul trăsurii.

— Ne vedem în curând, domnişoară Fawkener.

*

Hazelwood aştepta, ascuns în umbra terasei reşedinţei Langford. Ascultând orchestra şi privind grădinile întunecate din spatele casei, şi-a imaginat pentru o clipă că dansa un vals cu Jane în faţa întregii Londre. A fost o fantezie fără sens. Poate că îl iubea. El a simţit că aşa era, dar nu putea să se căsătorească cu ea, dacă voia să rămână cu conştiinţa curată. Căsătoria cu el ar fi însemnat

să o compromită în faţa societăţii. Trebuia să păstreze viu acest gând în minte.

Muzicienii s-au oprit din cântat. Lachei au deschis uşile balconului pentru a răcori sala de bal. Hazelwood s-a îndepărtat de balustradă, urmărind momentul în care ar fi putut să se strecoare printre oaspeţii care au început să circule pe uşile deschise. A profitat de ocazie şi s-a furişat înăuntru. Cea mai mare parte a mulţimii s-a îndreptat dinspre uşile mari ale sălii de bal către sala unde urma să le fie servită cina.

De îndată ce Jane avea să fie în siguranţă, avea să raporteze despre ceea ce aflaseră din exemplarul ei al *Ghidul vânătoarelor de soţi.* Tatăl ei a cartografiat nu numai prietenii Angliei, ci şi pe cei ai Rusiei, acei califi şi satrapi care se părea că ar fi trecut de partea ţarului. Proiectul căii ferate ruseşti prevedea ca aceasta să traverseze teritorii prietenoase de-a lungul unui râu, care, conform presupunerilor lui, trebuia să fie Oxus. Doar Jane i-ar putea confirma asta. O rugase în biletul său să aducă harta ascunsă în tabloul cu Nelson. Dacă nu ar fi reuşit, s-ar fi bazat pe memoria ei, sperând că avea să-şi amintească fiecare loc în care tatăl ei fusese în vizită la un prieten sau unde identificase un inamic. Memoria lui Jane era la fel de valoroasă ca orice bucată de hârtie pe care o deţinea guvernul. Nu trecuseră mai mult de două minute de când reuşise să se strecoare în salon.

*

Clive urmărea de pe palier întoarcerea lui Malikov în sala de bal. S-a uitat o dată în sus pe scări şi a dat din cap către Clive. Planul fusese îndeplinit. După cum prezisese contele, nu a fost nicio problemă în a o scoate pe Jane din sala de bal. Trucul cu senzaţia de leşin a Allegrei funcţionase. Cu toate acestea, Clive se simţea rău, de parcă ar fi înghiţit o bucată de friptură de vită stricată. Toată aceste evenimente îl legau prea mult de Malikov. În definitiv, rusul nu era emigrantul fermecător, mistuit de

dorul de casă. Era un om capabil să se folosească şi să scape de oricine îi stătea în cale. Malikov ştia cum să-l facă pe Clive să sufere. Situaţia era insuportabilă. Clive trebuia să scape de falsul său prieten. Avea să găsească până la urmă şi modalitatea prin care să o facă, era sigur de asta. Problema care-l ardea acum era ce minciună să le spună Allegrei şi mamei lui în următoarele minute, când aveau să-l întrebe despre Jane.

*

Ceasul de pe cămin, care a bătut ora exactă, nu l-a ajutat să o găsească pe Jane. Hazelwood ştia că nu ar fi avut cum să nu o observe chiar de acum câteva minute. A părăsit antreul şi s-a întors iar la scara principală, pe unde urmau să treacă toţi oaspeţii care părăseau sala de cină. De data aceasta s-a uitat după Allegra. Cu părul ei auriu, ar fi fost uşor de remarcat şi, cel mai probabil, Jane ar fi prin preajma ei. S-a uitat de la o coafură elaborată la alta, dar nu a văzut-o pe Allegra sau pe Jane. L-a văzut pe Clive Walhouse vizavi, urmărind, de asemenea, marea de invitaţi.

În timp ce mulţimea se înghesuia la intrarea sălii unde se servea cina, Hazelwood a încercat să se strecoare printre ei. O mână care l-a bătut pe umăr l-a oprit brusc şi când s-a întors a dat cu ochii de un vechi prieten de şcoală.

— Bună, amice. Sunt Thorndike. Nu te-am văzut într-o sală de bal decentă de ani întregi. Ai reintrat în graţiile tatălui tău?

— Thorndike. Hazelwood i-a strâns mâna bărbatului. Încă nu în graţiile lui, din păcate, dar, după cum vezi, asta nu e valabil şi în cazul doamnelor.

Oaspeţii au început să curgă în valuri, aruncând priviri curioase în direcţia lor. Hazelwood se uita după Jane.

— A, ai făcut rost de o invitaţie, nu? Sclipitor. Ai găsit-o pe acea doamnă care crede că va deveni mama următorului conte de Vange?

— Exact. Dar trebuie să fiu discret, până când îmi

ating scopul.

Hazelwood nu îşi dorea să fie remarcat de vreuna dintre persoanele care nu ar fi fost de acord cu prezenţa lui acolo.

Prietenul lui i-a oferit o altă strângere sinceră de mână.

— Anunţă-mă când e momentul să te felicit.

Hazelwood a dat din cap. Chiar atunci Clive l-a văzut şi a tresărit.

— Unde este Jane? a întrebat Hazelwood.

— Allegra se simţea epuizată, iar Jane o însoţeşte.

Privirea lui îndreptată către uşa sălii de dineu l-a dat de gol.

— Mai ai o încercare, Walhouse.

Allegra a trecut chiar în acel moment pe lângă ei, la braţul lui Ainsworth.

— Clive?

S-a uitat de la el la Hazelwood şi înapoi.

— Ai văzut-o pe Jane? Nu a apărut la masă.

Clive l-a fixat pe Hazelwood.

— Nu o tulbura pe sora mea.

S-a întors către Allegra.

— Să mergem şi o căutăm. Nu-i stă în fire să te lase singură, excluzând situaţia în care ţi-ar fi furat vreun pretendent.

*

Clive simţea privirea lui Hazelwood lipită de spatele lui, dar bărbatul era legat de mâini şi de picioare în situaţia de faţă. Nu putea provoca o scenă în reşedinţa Langford. Clive credea că scăpase de Jane Fawkener, dar se dovedise a fi ca un junghi în coastă. Aşa fusese de la bun început. Întoarcerea ei la Londra a fost cea care îl activase pe Malikov. Clive nu-şi bătuse capul să se gândească la motivul real, dar acum încerca să rezolve problema. Ceea ce căuta contele erau informaţii, aşa că pornise de la presupunerea că Jane deţinea informaţii care, de altfel,

trebuie să fi fost incomparabil mai valoroase decât scrisorile şi documentele pe care Clive i le vânduse rusului în anii trecuţi.

Hazelwood complicase şi mai mult situaţia. Acţiunile lui ar fi putut să-l irite pe conte. Avea mare nevoie de un plan pentru a-i elimina pe cei doi şi avea certitudinea că ştia şi cum să o facă. Mai întâi trebuia să-i ceară iertare Pamelei că nu avea să-şi ţină promisiunea de a se întâlni, ca de obicei, în cursul serii. Apoi avea să-şi conducă mama şi sora acasă şi, în final, avea să-l caute pe lordul Chartwell la clubul acestuia. Era timpul să-i mărturisească fostului său şef că descoperise un complot pus la cale de renegatul viconte Hazelwood, prin care plănuia să vândă secretele britanice unui supus al ţarului.

Capitolul 23

Există două remedii pentru efectele ameţitoare ale unui bal. Primul este să ai parte imediat de o experienţă cu adevărat palpitantă. Dacă o plimbare cu balonul cu aer cald nu vă este la îndemână, este recomandabil să călăriţi în galop peste câmpuri deschise şi să vă acordaţi apoi un răgaz, să vă priponiţi calul şi să vă limpeziţi mintea. În cel mai rău caz, tânăra vânătoare de soţi ar trebui să urce Primrose Hill (vezi harta inserată) şi să examineze panorama uriaşă din faţa ei. Al doilea remediu este de a inventa o întâlnire cu acest model de excelenţă masculină, în cea mai prozaică dintre situaţii. Trebuie să-l vizitezi când este răcit sau să-l observi cum se comportă cu cel care se ocupă de afacerile lui. Observaţi-l când merge cu mama lui la cumpărături sau când îl învaţă pe nepotul său să mânuiască un zmeu. Dacă este la fel de fermecător în lumina aspră a zilei în compania familiei sale precum era în sala de bal, atunci îţi poţi îngădui să-l placi.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Hazelwood a intrat cu paşi mari în club, cu Wilde pe urmele lui. O pierduseră. Căzuse în mâinile contelui. Ca să poată să se elibereze de furia şi de durerea pricinuite de pierderea suferită, Hazelwood ar fi avut nevoie să se afle într-o mlaştină sau pe un câmp pustiu sau în deşert, nu în cafeneaua clubului unor gentlemeni.

Bineînţeles că a fost vina lui. Se jucase de-a spionul. Fiind deja un proscris la Londra, nu-l costase nimic să-şi petreacă nopţile în cele mai rău famate locuri ale păcatului şi ale ticăloşiei. Nu-l costase nimic nici să trăiască în camere confortabile, să fie bine hrănit, bine îmbrăcat şi flatat. Ce sacrificase, în afară de casa de burete[16] şi de perceptorii insistenţi care îl încolţiseră la fiecare pas înainte să accepte oferta lui Goldsworthy? Îi plăcuse atât de mult viaţa de spion încât nu era pregătit să părăsească clubul la sfârşitul mandatului.

Apoi, în mod neaşteptat, când anul său de spionaj se apropia de sfârşit, Goldsworthy îi pusese în faţă trofeul la care râvnise cu adevărat. Abia acum a înţeles că, pentru a-l obţine, trebuia să renunţe la spionaj.

Jane Fawkener păruse a fi o fată atât de simplă, ceva de care se ferise înainte de a cădea în dizgraţie. Dar, ca să fie a lui, să o recupereze din mâinile inamicului, ar trebui să renunţe la club, la prieteni şi la viitorul său. Ceea ce dorea Malikov era harta. Şi o dorea nu pentru că îi deconspira pe acei califi şi satrapi orientali, prieteni ai Angliei, ci pentru că-i dezvăluia pe falşii prieteni ai Angliei, cei care pretindeau loialitate, dar care aveau să treacă de partea ţarului în schimbul obţinerii influenţei în zonă.

Cafeneaua nu arătase niciodată mai primitoare cu lămpile aprinse, cu focul arzând în şemineu, cu tava cu punch şi cănile aşezate pentru ultimele băuturi ale serii.

---

16 O casă de burete era un loc de izolare temporară pentru debitorii din Regatul Unit. Dacă un debitor nu-şi plătea o datorie, creditorul său depunea o plângere la şerif. Şeriful trimitea executorii judecătoreşti sau poliţişti să-l aresteze pe debitor şi să-l ducă la casa de burete locală. Aceasta nu era o închisoare pentru debitori, ci o casă privată, adesea locuinţa executorului judecătoresc.

Blackstone şi Clare şi-au ridicat privirea dintr-un document întins pe un taburet din piele.

— Ai adus-o? a întrebat Clare.

— Nu a mai ajuns la întâlnire. A părăsit balul pe la miezul nopţii, cam în momentul în care Wilde l-a văzut pe Malikov cum lega la gură o femeie şi o împingea într-o trăsură. Verii lui Jane nu ştiau nimic de ea.

— Walhouse?

— A minţit.

S-a abţinut să nu spună mai multe despre Clive.

— Deci, ştim unde a dus-o Malikov? a întrebat Blackstone ridicându-se în picioare.

— Da.

Hazelwood a înţeles imediat că greşise oprindu-se la intrarea în salonul unde serveau cafeaua. Prietenii lui erau gata să-l ajute să o recupereze pe Jane. Dar el nu putea accepta ajutorul lor, deoarece era pe cale să trădeze guvernul britanic.

— Wilde l-a urmărit pe unul dintre cei care au supravegheat-o până la ascunzătoarea individului. Ne poate arăta drumul.

— Şi dacă ea nu este acolo? a întrebat Clare.

Şi el stătea în picioare, nerăbdător să acţioneze.

— Îl căutăm pe Malikov şi punem presiune pe el. Înarmaţi-vă.

— Avem un plan? a întrebat Blackstone, ca un tip raţional ce era.

— Îţi voi spune pe drum. Lasă-mă să-mi iau pistoalele.

S-a întors şi a pornit spre scări. Blackstone a strigat în urma lui:

— Vrei să-i spun lui Wilde să ne pregătească o trăsură?

— Nu este nevoie. Trăsura ne aşteaptă deja, a strigat el.

A sperat că nu se dăduse de gol. Aveau încredere în el. Era cazul lui. Aveau să-l aştepte. Ar avea cam un sfert de oră la dispoziţie.

*

În lumina unei singure lămpi aflate pe un cămin din piatră albă, Jane îl privea pe cel mai scund dintre cei doi răpitori ai săi cum aţâţa jarul unui foc care mocnea. Nu a scos niciun cuvânt. Doar îndrepta pistolul spre ea atunci când dorea să-i transmită ceva. Zgomotul produs de fierul care râcâia jarul a răsunat în camera goală până când bărbatul a lăsat deoparte vătraiul şi a trecut la foale. Din cămin a ieşit un nor de funingine care l-a făcut să tuşească şi să-şi lege fularul de lână mai strâns în jurul feţei.

Jane stătea acolo unde i se ordonase să stea, strângând şi desfăcându-şi în tăcere degetele legate pentru a-i permite sângelui să circule. Căluşul de la gură i-a lăsat urme adânci în obraji şi a făcut-o să-şi simtă limba uscată. Îi era greu să respire doar pe nas şi îi era imposibil să înghită. Genunchii zgâriaţi o usturau.

Nu se îndepărtaseră prea mult de reşedinţa Langford. Jane numărase şase viraje ale trăsurii care a mers destul de încet, transportându-i spre sud şi est până la această casă, aparent pustie. Un sunet diferit produs de roţile trăsurii i-au semnalat că intraseră pe un drum scurt, pietruit. Apoi răpitorul ei o împinsese printr-un portic în casa întunecată, dirijând-o cu vârful pistolului.

S-a aşezat cu faţa spre focul slab, întinzându-şi mâinile când a început să prindă putere. Strălucirea flăcărilor a luminat o porţiune mai mare din încăpere, care nu era atât de pustie pe cât crezuse la început. Momentan, pistolul lui zăcea pe o masă verde, din cele folosite pentru jocurile de cărţi, dar care era acoperită de hârtii. Pe podea, lângă masă, era o geantă de umăr. În jurul mesei, în zona de penumbră creată de lumina slabă a lămpii, se aflau mormane de aşternuturi pentru pat, aruncate în dezordine, de parcă cineva ar fi lovit cu piciorul o grămadă de pături şi perne. Pe grătarul înnegrit se aflau o tigaie de fier şi un obiect pe care nu crezuse că o să-l vadă la Londra, o cafetieră mică, cu mâner lung, asemenea celei pe care o lăsase la Halab. Mirosul de cafea persista în cameră,

amestecat cu mirosuri de mucegai şi de rozătoare. Ea a bănuit că încăperea cu ferestrele acoperite de draperii groase trebuie să fi fost camera de primire a conacului vreunui lord înainte să fie abandonată şi lăsată în paragină. Fără să-şi întoarcă privirea, a încercat să măsoare distanţa până la cea mai apropiată uşă. Un calcul rapid i-a dat de înţeles că cel care o păzea putea să-şi apuce pistolul cu mult înainte ca ea să ajungă la uşă.

A presupus că nimeni nu ştia unde se află, cel puţin nimeni care ar fi putut să-i sară în ajutor. Planul lui Hazelwood de a veni s-o ia de la bal eşuase. Allegra şi Phoebe s-ar putea să-şi facă griji pentru ea, dar acum era convinsă că Clive avea să le mintă, aşa cum o minţise şi pe ea. Aveau să meargă la culcare cu credinţa că ea se afla undeva în siguranţă, poate cu bunica ei sau cu doamna Lowndes. I-a trecut rapid prin minte că prietenii ei, care habar nu aveau ce i se întâmplase, s-ar fi dus la culcare imaginându-şi că şi ea ar fi făcut la fel, într-un loc sigur, ca şi ei. A durut-o brusc suferinţa şi singurătatea pe care tatăl ei fusese nevoit să le îndure. Desigur, el ar fi puternic şi deştept. Şi-ar face răpitorii să râdă. Avea să-şi păstreze mintea limpede şi să caute în permanenţă o cale de a scăpa. Şi-a îndreptat spatele. Răpitorul ei şi-a luat din nou pistolul când a auzit o uşă deschizându-se şi nişte paşi care răsunau pe podeaua goală.

Contele Malikov s-a apropiat de Jane şi a privit-o cu răceală. A întins mâna şi i-a scos căluşul. Jane a înghiţit în sec şi şi-a mişcat maxilarul care-i zvâcnea de durere. Instantaneu, dinţii au început să-i clănţăne de frig.

Malikov s-a îndreptat spre foc şi l-a lovit zdravăn peste ureche pe răpitor.

— Doar atât poţi să faci? E mai frig aici decât în Sankt Petersburg.

Ea nu a înţeles răspunsul mormăit al bărbatului. Au fost primele cuvinte pe care le-a auzit din gura lui şi nu erau în engleză. Crezuse că bărbatul era un bătăuş londonez angajat pentru forţa lui, dar acum şi-a dat seama că ar putea fi vorba despre altceva. Trăsăturile îi erau

ascunse de pălărie şi de fularul care-i acoperea faţa.

Malikov s-a aşezat pe scaunul de la masa verde. Probabil că putea fi considerat a fi un bărbat arătos cu tenul lui deschis şi ochii albaştri. Până în seara aceasta, ea îl văzuse doar ca pe o versiune mai în vârstă a tinerilor care roiau în jurul Allegrei. Acum dispăruse atitudinea politicoasă şi lipsită de griji. Renunţarea la orice urmă de politeţe a făcut-o să se înfioare.

— Apropie-te, fetiţo. Trebuie să-mi răspunzi la nişte întrebări.

Jane a făcut un pas înainte. Măcar aşa ar fi mai aproape de foc.

— Unde este tatăl tău? a întrebat-o Malikov.

Întrebarea surprinzătoare a făcut-o să clipească.

— Conform guvernului b-b-britanic, este mort.

Malikov a clătinat din cap.

— Dar tu nu crezi asta, nu?

— El poate fi în viaţă şi luat ostatic în Orient. R-r-răpirea comercianţilor în scopul obţinerii unor recompense nu este ceva neobişnuit în regiune.

— Dar el nu este un comerciant şi nu a existat nicio cerere de răscumpărare, nu-i aşa? De ce s-a întâmplat asta? Ar putea ridica suspiciuni şi s-ar putea face presupuneri că a existat un plan.

Din nou a surprins-o. Crezuse că duşmanii tatălui ei ştiau unde se află.

— Nu înţeleg.

— O, cred că înţelegi foarte bine. Acum un an, tatăl tău a scos ilegal din Khiva o hartă furată. Te-a trimis la Londra să recuperezi harta, nu-i aşa?

Ea a clătinat din cap. A încercat să-şi păstreze aceeaşi privire nedumerită, dar era unul dintre acele momente în care, apariţia unei noi informaţii ar ajuta-o să pună cap la cap detaliile. Piesele puzzle-ului începeau brusc să se potrivească. Literele amestecate din jocul de scrabble începeau să formeze un cuvânt, pe care duşmanii tatălui ei încă nu îl găsiseră.

— Guvernul m-a adus în ţară când a fost dat dispărut.

— Domnişoară Fawkener, nu cred că înţelegi gravitatea situaţiei tale. Guvernul rus nu trece uşor cu vederea furtul de informaţii vitale.

Jane şi-ar fi dorit să aibă un blestem pentru a-şi putea stăpâni picioarele tremurânde şi dinţii care-i clănţăneau. Totuşi, contele nu era un bandit cu care putea negocia condiţiile de eliberare.

— Conte Malikov, m-m-mă supraestimezi. Nimeni din guvern nu încredinţează unei tinere informaţii imp-p-portante.

— Totuşi, nu prin guvern ai primit un mesaj de la tatăl tău, ci prin bancherii lui.

Fără să vrea, Jane nu a reuşit să-şi ascundă o mică tresărire. Malikov o privea cu atenţie.

— Vezi, domnişoară Fawkener, ştiu destul de multe despre mişcările tale, chiar din momentul în care ai ajuns în Anglia.

În această situaţie, erau şanse mici ca ea să-l convingă că se înşela, că era doar o fată care se bucura de Sezon. Ar putea să nege că ar fi în posesia informaţiilor pe care le aflase. Ar putea să îl mai amâne şi să spere că Hazelwood avea deja un plan să o găsească.

— Singurele informaţii pe care mi le-au transmis bancherii tatălui meu au fost cele referitoare la situaţia mea financiară precară. Restricţionându-mi accesul la moştenirea mea până în momentul în care mă căsătoresc, tatăl meu m-a încurajat să devin una dintre tinerele vânătoare de soţi.

— Totuşi, eşti văzută peste tot în compania renegatului viconte Hazelwood.

— Am fost. Până când verii mei mi-au explicat pericolul unei astfel de legături. Nu l-am mai văzut pe viconte de când familia Walhouse m-a primit în casa lor.

— Aşadar, susţii că nu ai nicio informaţie de împărtăşit.

— N-n-nici una.

Se îndoia că o credea.

— Din păcate, nu este răspunsul pe care-l aşteptam,

domnişoară Fawkener. Dacă nu ai informaţii, va trebui să ne gândim ce-am putea face cu tine.

Capitolul 24

Este inevitabilă apariţia unui moment, în timpul eforturilor tinerei vânătoare de soţi de a-şi găsi partenerul de viaţă, în care va simţi că a dat greş. Se poate ca o inimă despre care credea că o să îi aparţină să fie atrasă de o alta. S-ar putea să fi zâmbit, să fi dansat, să fi ascultat, să fi participat şi să fi purtat cele mai frumoase rochii ale ei în zadar, căci nimeni nu a perceput-o ca fiind demnă de atenţia lui specială. Ea este plăcută. Ea este admirată. Ea nu este iubită. Sezonul se apropie de sfârşit, iar fetele mai norocoase îi împărtăşesc declaraţiile de dragoste pe care le-au primit, în timp ce ea îşi imaginează un viitor în care va purta bonete de dantelă şi va avea grijă de nepoatele şi nepoţii ei atunci când sunt bolnavi, fără ca nimeni să-i observe actele caritabile sau să-i împărtăşească îngrijorările. Dacă este înţeleaptă, tânăra vânătoare de soţi va înceta imediat să-şi mai imagineze un viitor sumbru, va transmite prietenelor sale cele mai sincere urări de sănătate şi fericire şi se va sfătui cu croitoreasa ei pentru a se asigura că va purta cea mai frumoasă ţinută la fiecare nuntă la care va participa în perioada care urmează.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Lui Nate nu-i plăcea cum se prezenta situaţia. Hazelwood nu-i spusese de niciun plan. Ceasurile din cafenea ticăiau, fără a ţine socoteală de frământările lui Nate. Sfertul de oră avea să bată în curând, iar cei doi bărbaţi din faţa lui se vor întoarce spre el. Trebuia să se decidă unde să-i ducă.

Harry Clare se înarmase, ca de obicei, cu o pereche de pistoale Land Pattern şi o sabie Mameluke, sabia

preferată a cavaleriei britanice. În timp ce îşi îmbrăca mantaua, l-a fixat cu privirea pe Blackstone.

— Să mă duc să văd ce-l reţine pe prietenul nostru? a întrebat Blackstone.

S-a întors, cu chipul întunecat, mai repede decât se aşteptase Nate.

— Nebunul a plecat de unul singur. Clare.

Clare s-a întors către Wilde.

— Ei bine, tinere, ştii care este planul lui?

— Nu, sir. Nate şi-a îndreptat umerii. Problema este, sir, că Hazelwood este un bărbat îndrăgostit.

— Aşa se explică, a spus Blackstone cu un râs sec, iar Clare s-a strâmbat.

— Să sperăm că vom ajunge la timp să reuşim să-l oprim să nu facă vreo prostie şi să se sacrifice.

— Şi nici să sacrifice Anglia, a adăugat Clare în barbă.

Ceasurile au bătut sfertul de oră, iar Nate tocmai se pregătea să-i însoţească atunci când uşile clubului s-au deschis şi au auzit strigăte furioase şi zgomotul de cizme care păşeau înăuntru. Trei bărbaţi şi-au făcut apariţia, blocând intrarea în cafenea, Goldsworthy, Chartwell şi un al treilea ins pe care Nate nu-l mai văzuse până atunci. Clare şi Blackstone s-au uitat rapid unul la celălalt. Aveau o problemă.

Chartwell, cu faţă rotundă şi cu ochelari, era cel mai mic dintre cei trei bărbaţi, eclipsat de corpul masiv al lui Goldsworthy, dar a preluat imediat controlul.

— Domnilor, unde este Hazelwood?

Blackstone s-a uitat prin cafenea, de parcă prietenul lui ar fi stat întins pe una dintre canapele sau pe unul dintre scaune.

— Nu este aici. Vă putem ajuta?

— Desigur că puteţi, băieţi, a spus Goldsworthy. Vrem să ştim doar unde a spus că merge.

— Sus?

Blackstone a ridicat din umeri. Nate a apreciat stăpânirea de sine a bărbatului.

— Nu te superi dacă eu şi Clare plecăm, nu-i aşa,

Chartwell? Eram pe picior de plecare.

A făcut să pară de parcă ar fi vrut să meargă în vreun club sau bordel.

— Sus! Ce fel de răspuns este acesta? Chiar mă deranjează.

Chartwell părea să se umfle pe sub haină. Privirea lui ascuţită a observat pistolul lui Blackstone şi sabia lui Clare. S-a întors şi a făcut un semn în spatele lui, iar o trupă de soldaţi din Horse Guards[17], îmbrăcaţi în roşu, au invadat clubul. Chartwell a arătat spre scări, iar căpitanul şi-a condus oamenii într-acolo. Zgomotul produs de tropăitul cizmelor a invadat clubul.

— Băieţi, a spus Goldsworthy, încruntându-se cu severitate, nu are rost să încercaţi să ascundeţi adevărul. Hazelwood a plecat singur, presupun.

— Şi ai adus o divizie din Horse Guards să-i asigure spatele? a întrebat Blackstone.

Putea fi la fel de sarcastic.

Goldsworthy părea sumbru, iar Chartwell, furios. Al treilea bărbat, un tip cu barbă, care se uita la Nate de parcă ar fi fost un băştinaş din regiunile sălbatice ale Canadei, urmărea desfăşurarea evenimentelor cu o expresie curioasă, detaşată.

— A fost pur şi simplu o măsură de precauţie, a spus Chartwell.

Soldaţii au început să coboare tropăind pe scări, iar căpitanul lor a raportat că nu găsiseră nici urmă de Hazelwood.

Chartwell se agita pe lângă Goldsworthy.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, vinde secrete nenorocitului aceluia de rus. Îl voi spânzura şi voi închide acest club blestemat!

Goldsworthy părea că era pe punctul să-l alunge pe Chartwell ca pe o insectă enervantă.

— Băieţi, a spus uriaşul, e timpul să acţionăm. Unde

17 Gărzile Călare cuprindeau mai multe trupe independente. Iniţial, potrivit rolului lor de gărzi de corp pentru suveran, cei care puteau face parte din aceste trupe erau exclusiv reprezentanţi ai nobilimii.

mergem?

Clare şi Blackstone au schimbat o altă privire, iar Nate s-a simţit un pic mai bine. Indiferent în ce se băgase lordul Hazelwood, prietenii lui nu aveau să-l lase la greu. Totuşi, lui Nate i s-a strâns stomacul când Clare s-a întors către el.

— Ei bine, tinere, du-ne într-acolo.

*

Hazelwood stătea în faţa porţii casei părăsite, de unde Nate Wilde îl văzuse mai devreme pe urmăritor intrând şi plecând. Trecuse ani întregi pe lângă acest loc fără să-i sară în ochi. Acum a văzut că una dintre porţile de fier nu mai era închisă cu lanţuri. Cu un mic brânci, poarta s-a mişcat suficient ca el să se poate strecura înăuntru. O potecă pietruită plină de gropi făcea legătura între porţi. În stânga lui, un cal a nechezat uşor, legat la o trăsură care era trasă sub câţiva copaci, în întunericul adânc. În mod ciudat, două felinare erau aşezate pe scara de la intrare, ca şi când Malikov ar fi aşteptat vizitatori. Şi o siluetă mare îl aştepta acolo, cu pălărie şi palton şi, fără îndoială, înarmat.

În timp ce urcase în goană scările clubului până în camera lui şi până când ieşise din nou prin drogherie, Hazelwood plănuise şi renunţase la o jumătate de duzină de stratageme prin care să o poată recupera pe iubita lui. Se decisese rapid că pistoalele nu aveau ce căuta în planul care se forma în capul lui. În schimb, s-a întors la vechea sa vestă şi lavalieră pătate de vin. Doar o parte a planului conta, la urma urmei, restul avea să-l adapteze în funcţie de situaţiile cu care avea să se confrunte. S-ar baza pe inteligenţa lui. Şi pe prietenii lui. Era sigur că aveau să vină cu multe arme de foc.

Omul lui Malikov a reacţionat cu o eficienţă rapidă şi brutală la sunetul paşilor lui Hazelwood pe drumul de pietriş. Hazelwood a fost căutat de arme şi adus în faţa lui Malikov la fel de repede pe cât sperase. A fost nevoie o stăpânire de sine remarcabilă pentru a se abţine să nu-şi dea în vileag sentimentele la vederea iubitei sale, care era

legată şi tremura. Un al doilea gardian, mai scund decât primul, dar ascuns şi el de o haină şi un fular legat la gură, stătea lângă cămin, ţinând un pistol îndreptat direct spre ea.

— Tu!

Malikov nu şi-a ascuns surpriza sa evidentă.

— Aşteptai pe altcineva?

Hazelwood s-a întrebat pentru cine fuseseră aprinse felinarele. Tipul cu pistolul, aflat în spatele lui, a raportat că l-a găsit pe Hazelwood pândind pe afară.

— Te asigur că nu pândeam. Am venit direct pe alee.

El a aruncat o primă privire spre Jane, încercând să judece cât de frig îi fusese până acum. Îi putea vedea respiraţia în aerul rece.

Malikov a ridicat din nou garda.

— Hazelwood, mi-ai întrerupt discuţia cu domnişoara Fawkener.

— Am fost indus în eroare, Malikov, mi s-a spus că organizezi o partidă de cărţi. S-a uitat la masa verde. Ştii că nu am reuşit niciodată să rezist jocului cu mize mari.

— A, dar când buzunarele tale sunt goale, nu prea cred că ai şanse să intri în joc.

— Buzunarele mele nu sunt complet goale. Am ceva ce îţi doreşti.

— Ce ai putea avea şi eu mi-aş putea dori?

Atitudinea politicoasa, obişnuită, a lui Malikov era marcată de tensiune.

Hazelwood s-a uitat la expresia liniştită a bărbatului. Momentan, buza ondulată, nările umflate şi degetele care băteau ritmul pe braţul scaunului sugerau că Malikov se gândea cum să scape de o sursă de iritare. Avea impresia că în faţa lui se afla vechiul Hazelwood, beţivul, renegatul, fiul risipitor, împătimitul jocurilor de noroc şi al alcoolului. Hazelwood era pe punctul de a-i deschide ochii bărbatului. Desigur, asta însemna că în acel moment avea să-şi trădeze prietenii.

— O hartă. Atitudinea lui Malikov s-a schimbat instantaneu. S-a îndreptat în scaun. Hazelwood cunoştea

privirea aceea, expresia unui bărbat care nu se înşelase niciodată până atunci, şi care observa pentru prima dată ceea ce trecuse cu vederea sau subestimase. Malikov nu prea credea ceea ce vedea, dar a întins mâna după pistolul complicelui său şi i-a făcut semn bărbatului să-l percheziţioneze pe Hazelwood. Bărbatul i-a dat jos haina lui Hazelwood şi i-a făcut o percheziţie grosolană şi amănunţită. Bărbatul s-a dat înapoi şi a clătinat din cap către Malikov. Pistolul şi-a schimbat din nou proprietarul.

— Hazelwood, nu am chef de jocuri.

— Ţi-am menţionat cumva că am o condiţie în schimbul acestei hărţi? a spus Hazelwood.

A riscat o a doua privire spre Jane. Ochii ei erau vigilenţi, chiar dacă trupul îi tremura de frig. Obrajii aveau două dungi roşii ca nişte urme de arsuri acolo unde ceva îi presase. Un căluş, a bănuit.

— O condiţie? Vocea lui Malikov era dispreţuitoare. Am impresia că tu nu înţelegi corect situaţia în care te afli.

— Oare? Sunt singurul bărbat din Londra care te poate duce direct la harta pe care o cauţi.

— Am spus eu cumva că aş căuta vreo hartă?

Hazelwood a dat din cap. Fără haină, simţea cum începe să i se facă frig.

— Ştiu unde se află această hartă.

Jane a scos un sunet de protest din gâtul strangulat de frig. Acum tremura puternic. Hazelwood nu-şi închipuia că ar mai fi fost în stare să vorbească. Malikov nici măcar nu s-a uitat la fată.

— Ce propunere neaşteptată din partea unui nobil englez – să dea o hartă unui supus al ţarului. Mă întreb ce motiv ai ca să-mi faci o asemenea ofertă.

— Banii, desigur. Un mic gest de trădare din partea mea, nu-i aşa? Hazelwood a dat din umeri, cel puţin spera că a arătat ca o ridicare din umeri. Atitudinea nepăsătoare era greu de disimulat cu un pistol îndreptat încă spre Jane. După cum ai subliniat, sunt un bărbat cu buzunarele goale. Acceptă-mi oferta.

— Şi ce vrei la schimb?

Hazelwood a privit scurt în podea. Malikov înghiţise momeala.

— Mă mulţumesc cu o mie de lire.

Malikov a râs.

— Serios, Hazelwood, tu nu înţelegi ce se întâmplă.

— Nu ai numerar disponibil? Să presupunem că, în cazul acesta vom cădea de acord asupra unei alte condiţii. O laşi pe Jane Fawkener să plece chiar acum. Când prietenii ei mă anunţă că se află în siguranţă, te duc la hartă.

A urmat o linişte în care Hazelwood a crezut că aude cărbunii şuierând, înainte ca Malikov să râdă forţat, cu un sunet neplăcut. S-a ridicat.

— Nu reuşesc să înţeleg avantajul ofertei tale, Hazelwood, dar m-ai pus pe gânduri.

A făcut un semn din cap către omul lui, care şi-a potrivit mai bine pistolul în mână şi a părăsit camera.

*

De îndată ce paşii lui Malikov nu s-au mai auzit, Hazelwood s-a îndreptat în colţul în care se afla Jane şi a tras-o spre el. Gardianul lor a reacţionat cu un mârâit, scoţând un şir de cuvinte neinteligibile şi făcând un gest de ameninţare cu pistolul.

— Nu cred că vorbeşte engleză, i-a spus Jane. Turca, poate.

— Interesant. Am observat cafetiera. Lasă-mă să-ţi încălzesc mâinile, i-a propus Hazelwood, ignorând o altă răbufnire a gardianului.

A început să-i frece mâinile, fixând-o cu privirea, încercând astfel să stabilească dacă ar putea să-i slăbească legăturile.

— H-H-Hazelwood, nu-l provoca. O să ne împuşte.

Hazelwood a aruncat o privire spre gardian.

— Nu va trage fără ordin. Malikov vrea harta, aşa că încă are nevoie de noi. Lasă-mă să te încălzesc, iubito, înainte ca Malikov să e întoarcă.

— Nu crezi că M-M-Malikov ne va lăsa să plecăm în

schimbul h-h-hărţii, nu?

— Din păcate, nu prea. Nu îşi poate asuma riscul ca vreunul dintre noi să vorbească. Dar l-am pus pe gânduri. S-ar putea să mai avem încă şanse să scăpăm.

Nu ştia cât aveau să întârzie Blackstone şi Clare. Până acum evitase să-i implice în trădare.

— D-d-doare, a spus ea, în timp ce el îi încălzea mâinile.

— Îmi dau seama.

I-a sărutat creştetul capului.

Momentul imperfect se potrivea perfect cu felul în care se derula de obicei viaţa lui. Ceva ce-şi dorea foarte mult era în sfârşit al lui, dar doar pentru scurt timp, cu riscul de a-i fi smuls din braţe.

— Hazelwood, Malikov l-a trădat pe tatăl meu, nu-i aşa? vocea ei era o şoaptă joasă tremurândă.

— Cu ajutorul cuiva din biroul lui Chartwell.

— Clive, a spus ea cu tristeţe. A lucrat acolo. El cunoştea planurile tatălui meu. A avut de câştigat de pe urma morţii tatălui meu.

— Clive este un ticălos până în măduva oaselor. Nu l-ai bănuit înainte de seara asta, nu-i aşa?

— Nu. Dar la bal, Allegra mi-a spus ceva. Abia am avut timp să mă gândesc la asta înainte ca Malikov să-mi spună că are nevoie e mine.

— N-ai primit mesajul meu?

Era ceva în neregulă acolo, dar avea să se gândească la asta mai târziu, dacă avea să existe un mai târziu.

— Nu, a spus ea. El a simţit cum ea începea să-şi revină. Nu vreau ca Malikov să scape, având în vedere că l-a trădat pe tatăl meu.

— Sunt de acord cu tine, dar, dacă nu îl prindem că deţine un secret care ar aparţine de fapt guvernului, scapă.

— Cum ar fi, de exemplu, harta noastră? Dar tu nu ai harta noastră.

— Malikov nu ştie asta.

Hazelwood a simţit cum mâinile ei încep să se încălzească. Jane a clătinat din cap.

— Malikov va căuta o anumită hartă. Îşi va da seama dacă e vorba despre un fals sau o copie.

— Adevărat. Planul are unele scăpări. Dar ar trebui să funcţioneze suficient de bine ca tu să reuşeşti să scapi. Prietenii mei vor ajunge şi ei aici. Vor crea o ambuscadă. Promite-mi că vei pleca. Ea a clătinat din cap. Există o uşă în spate care nu este păzită, a spus el cu blândeţe. Foloseşte-o la momentul potrivit. Poţi să mergi la bunica ta sau la drogherie.

Nu voia să admită că întregul său plan era să salveze singurul lucru care conta pentru el, chiar dacă ea nu avea să fie niciodată a lui.

— Ce-ar fi dacă, a spus ea, Malikov ar avea harta în mâini chiar când sosesc prietenii tăi?

— Ar fi genial. Exista o fisură în planul ei, dar nu avea să-i menţioneze asta acum. Dacă te hotărăşti să nu pleci, poţi leşina la comandă?

— Pot să cad la pământ.

— Bun. Bănuiesc că gardianul nostru ar putea să-şi piardă capul şi să tragă la un moment dat.

— Şi care va fi semnalul? l-a întrebat.

El nu a mai apucat să răspundă pentru că s-a deschis uşa din capătul celălalt al camerei şi Malikov s-a întors cu paşi mari. Paznicul lor a început să scuipe rafale de cuvinte furioase, făcând un semn către ei doi.

Malikov le-a aruncat o privire în timp ce a pus o geantă pe masa verde de joc.

— Ce aţi pus voi doi la cale de l-a enervat atât de rău?

Hazelwood a ridicat din umeri şi s-a îndepărtat de Jane.

— Malikov, ce te aduce la reşedinţa Crannock în miezul nopţii, dacă nu un joc de cărţi?

Malikov s-a uitat la el, ca şi când încă încerca să se decidă cum să rezolve o problemă care l-a luat prin surprindere.

— Crannock este un prieten de-ai mei. Bănuia că cineva abuza de ospitalitatea lui şi că s-a adăpostit aici. M-a rugat să arunc o privire.

— L-ai găsit pe intrus?

— Mă tem că prezenţa ta aici în seara asta l-a speriat.

— Nu am ştiut. Poate că seara nu va fi total compromisă pentru tine dacă obţii harta.

— Hazelwood, devii obositor. Nu am văzut încă această hartă pe care tot mi-o fluturi pe la nas. Acum un sfert de oră, ai pretins că mă poţi duce la ea. Acum, pretinzi că o ai la tine.

— Ţi-ar plăcea să o vezi, să te asiguri că este harta pe care o cauţi? De data aceasta nu te va costa nimic.

Hazelwood s-a îndreptat spre Malikov, aşezându-se între Jane şi bărbatul de lângă foc. S-a oprit la mai puţin de un metru de masa de joc.

— Ce este?

— Pur şi simplu vreau ca omul tău să-şi pună pistolul pe colţul mesei.

Malikov s-a uitat la amestecul de hârtii de pe masa de joc. Dezordinea i-a amintit lui Hazelwood de biroul lui Goldsworthy. Abia atunci a înţeles. Malikov era un fel de Goldsworthy al Rusiei la Londra. El stabilea misiunile spionilor şi culegea informaţii de la ei, pe care le trimitea apoi în ţară, iar acum era pe cale să dea lovitura şi să-şi umple geanta cu o comoară. Şi îşi dorea nespus acea hartă. I-a făcut semn bărbatului de lângă foc să pună pistolul pe colţul mesei. Hazelwood şi-a descălţat piciorul drept şi a întins mâna în pantof după o bucată de hârtie. Jane a scos un strigăt înăbuşit.

Privirea lui Malikov a rămas fixată pe hârtie.

— Este doar o bucată de hârtie împăturită.

— La fel ca o filă de cecuri, totuşi, majoritatea bărbaţilor o consideră valoroasă. Eşti pregătit să auzi care este condiţia mea?

Hazelwood a început să despăturească hârtia.

*

În ciuda frigului, Nate a simţit cum a transpirat în timp ce îşi conducea grupul prin spatele casei întunecate până la

uşa camerei, unde i-au putut auzi pe Hazelwood şi Malikov care discutau. Nu ar fi bănuit niciodată că un bărbat atât de masiv ca Goldsworthy sau unul atât de scorţos precum Chartwell s-ar putea furişa cu atâta uşurinţă. Al treilea bărbat nu a scos niciun sunet. Toţi soldaţii din Horse Guards, cu excepţia a doi dintre ei, rămăseseră să aştepte unde li se spusese, la ieşirea care dădea în Piccadilly, gata să prindă pe oricine încerca să iasă prin faţă.

Clare stătea cu urechea lipită de uşa din spatele căreia răzbăteau vocile înfundate. A apăsat clanţa şi a împins uşa, lăsând-o îndeajuns de deschisă încât să-l audă pe Hazelwood cum îi oferea lui Malikov o hartă. Chartwell a înlemnit în întuneric. Clare şi-a ridicat braţul pentru a da semnalul.

Braţul lui Clare a căzut şi au năvălit pe uşi, Blackstone şi Clare în centru, Goldsworthy şi Chartwell la stânga şi Nate şi al treilea bărbat la dreapta, cu cizmele lovind podeaua goală şi cu armele zornăind. În spatele lor erau soldaţii din Horse Guards.

Mâna lui Malikov a luat repede o hârtie de pe masa din faţa lui, mototolind-o în pumn şi, întorcându-se, a încercat să o arunce în foc. Pumnul stâng al lui Hazelwood a zvâcnit şi l-a lovit pe Malikov în plină figură, făcându-l să se împleticească înapoi, iar din nas să-i ţâşnească sângele. O siluetă întunecată de lângă foc s-a năpustit spre colţ şi s-a răsucit, ţinând în mână un pistol. Pistolarul din colţ a privit cu o sclipire de om nebun arsenalul din faţa lui şi l-a luat la ţintă fără nicio ezitare pe străinul de lângă Nate.

Hazelwood a strigat la domnişoara Fawkener:

— Jane, corsetul tău este prea strâns.

Fata s-a prăbuşit, iar bărbatul de lângă Nate a căzut în genunchi pe podea lângă ea, în timp ce tipul întunecat de lângă foc a tras. Glonţul lui a şuierat peste capul bărbatului îngenuncheat, pe lângă mâneca lui Nate şi a intrat în lemnul din capătul întunecat al camerei.

Trăgătorul s-a întors să fugă, dar un glonţ din pistolul lui Clare l-a nimerit, căzând cu un geamăt la pământ, ţinându-se de picior. Camera răsuna de ecouri ale

împuşcăturilor şi mirosea a praf de puşcă. Blackstone l-a ridicat pe Malikov în picioare şi i-a luat hârtia mototolită pe care încercase să o arunce. Malikov şi-a tamponat nasul plin de sânge cu lavaliera distrusă.

Clare s-a aşezat lângă Hazelwood. Toţi se uitau la Goldsworthy, dar Chartwell a fost cel care s-a îndreptat spre Malikov şi Hazelwood.

— Arestează-i pe amândoi, a spus el.

— Nu, a strigat fata, fără să-şi ia privirea de la Hazelwood.

A încercat să se ridice, dar s-a împiedicat, cu picioarele prinse în fuste şi în faldurile mantiei. Bărbatul de lângă ea s-a întins să o ajute, iar când ea l-a luat de mână şi s-a întors către el, a strigat.

— Tată?

Străinul a luat-o în braţe, iar Nate nu a auzit ce au spus. Ea plângea şi râdea şi îl lovea uşor pe bărbat cu pumnii.

Soldaţii din Horse Guards s-au pus în mişcare, arestându-i şi legându-i pe Malikov şi pe Hazelwood. S-a auzit zgomotul cătuşelor. Era o greşeală. Era o nebunie. Nate a aruncat o privire către Blackstone şi Clare. Aveau feţele împietrite. Fata, prinsă în îmbrăţişarea tatălui ei, nu l-a văzut pe Hazelwood plecând. În timp ce Chartwell ieşea pe uşă în spatele bărbaţilor încătuşaţi, s-a întors către Goldsworthy şi, în hărmălaia şi confuzia ordinelor strigate şi a zdrăngănitului armelor, Nate l-a auzit spunând:

— Îţi închid clubul, amice. Metodele tale neortodoxe sunt o cale sigură pentru dezastru. S-a terminat!

Capitolul 25

Tânăra vânătoare de soţi, cu siguranţă îşi doreşte să primească binecuvântarea prietenilor şi a familiei ei atunci când reuşeşte să-l găsească pe acel bărbat pe care îl consideră mai presus de toţi ceilalţi şi pe care crede că îl

poate iubi cu adevărat. În timp ce ea speră că ei pot aprecia fericirea ei şi meritele lui, fără a şti nimic din ceea ce a aflat ea despre caracterul lui, aceştia încep să pună la îndoială capacitatea acestuia de a răspunde cutumelor societăţii. Ea va auzi acum de la toată lumea de unele lipsuri din manierele, educaţia sau din modul în care face politică, precum şi a veniturilor lui. Acum, că succesul ei ca şi tânără vânătoare de soţi este ca şi garantat, rudele ei îi vor prezice nefericirea şi chiar eşecul demersului în care chiar ei au insistat să se implice. Îşi doresc să o împiedice să devină vreodată soţie, nu pentru că nu cred în reuşita ei, ci pentru a evita destrămarea familiei în care ea a trăit în aceşti optsprezece sau douăzeci de ani. Tânăra vânătoare de soţi trebuie să fie pregătită să-şi apere dragostea indiferent de obstacole.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Pentru prima dată, în dimineaţa de după revederea cu tatăl ei, Jane nu a mai fost deranjată de căldura înăbuşitoare din salonul bunicii ei. Un tremur necontrolat îi zguduia trupul din când în când, clătinându-i ceaşca pe farfurie, în timp ce ea şi tatăl ei serveau împreună cafeaua. Margaret găsise o rochie de lână albastră decolorată pe care să o poarte până când hainele ei aveau să fie recuperate de la verii ei. Tatăl ei purta o haină pe care o avea de dinainte de a ajunge la Halab. Era un contrast izbitor între haina englezească de modă veche şi figura specifică unui bărbat din Halab, cu barbă şi cu tenul măsliniu. Nu se mai sătura să-l privească.

— Arăţi ca o englezoaică, i-a spus el, lăsând ceaşca jos.

Era un semnal pentru a începe adevărata discuţie pe care nu o avuseseră încă.

— De cât timp eşti la Londra? l-a întrebat ea.

Îi adusese fistic şi migdale. Margaret le-a pus pe o farfurie pe măsuţa unde se afla tava de cafea.

— Am sosit la câteva zile după ce ai ajuns şi tu. Am fost nevoit să rămân mort pentru toată lumea până când

aveam să aflăm cu certitudine cine ne trădează oamenii aflaţi în Orient.

— Clive?

— Clive şi alţii care i-au transmis secrete lui Malikov. L-am suspectat, dar nu am putut dovedi nimic niciodată.

— Noi?

— Eu şi Goldsworthy.

A fost rândul ei să-şi lase cana jos.

— De ce?

Voia ca el să-i povestească, să-i explice de ce o lăsase să-l creadă mort şi de ce fusese trimisă la Londra şi i se spusese că trebuie să devină cineva care nu era.

Întrebarea a părut să-l pună în dificultate. S-a ridicat şi s-a îndreptat spre fereastră, privind în stradă. Ea nu ştia dacă Londra îi era familiară sau necunoscută.

— A fost un compromis. Prietenii noştri erau în pericol. Unul dintre ei a plătit cu viaţa pentru a-mi aduce harta. Ştiam că nu mai pot face munca pe care o făcusem. Ştiam că trebuie să te scot din Halab înainte să se gândească cineva să se folosească de tine împotriva mea. Şi a trebuit să aflu cine ne-a compromis reţeaua. Trebuia să fie cineva din Londra.

— Dar nu ai putut să-mi spui nimic din toate astea, niciunul dintre planurile tale? A trebuit să mă laşi să-mi imaginez că ai fost luat ostatic sau că ai murit? Pe Jane o durea gâtul. Îi oferea explicaţii pentru ceea ce făcuse din perspectiva spionului, nu a unui tată. Să ştii că nu m-a deranjat că locuiam în Halab înconjuraţi de familii, de pieţe pline de *tetas, ammts* şi *kaitis.* Eram doar noi doi, dar eu eram *Rana,* iar tu erai *Abu Rana,* tatăl Ranei. Îmi era de ajuns. Nu duceam lipsa unei familii, dar când tu ai dispărut, ce mi-a mai rămas?

— A, văd că mi-ai luat-o înainte. Abia când m-am dus la Barker, consulul englez, pentru a-ţi aranja întoarcerea în Anglia, mi-am dat seama de greşeala pe care o făcusem, ca tată. S-a întors la canapea şi s-a aşezat în faţa ei, cu mâinile împreunate, pe care le ţinea între genunchi, cu capul în jos. Ea a aşteptat să continue: Barker mi-a spus în

faţă ce credea despre modul nostru de viaţă. M-a făcut să înţeleg că te-am privat de viaţa tradiţională britanică pe care ar fi trebuit să o ai, de toate lucrurile pe care nu le luasem în calcul, pentru că eu le trăisem în copilăria mea şi pentru că nu mai contau pentru mine când a murit mama ta. Trebuia să fii o fată crescută în tradiţia engleză.

— Şi ai crezut că dacă îmi dai o carte o să devin una?

Ea a spus toate astea cu blândeţe, dar nu se putea abţine să nu se gândească la acel moment groaznic, din bancă, atunci când familia Hammersley îi pusese pentru prima dată cartea în mâini, iar ea o blestemase. În acel moment el şi-a ridicat privirea, cu ochii trişti din cauza pierderii suferite.

— A fost cartea mamei tale. Am crezut că... am vrut să o ai, indiferent de ce avea să se întâmple cu mine. Poţi să mă ierţi?

— O, tată, te iert. Cum aş putea să nu te iert?

Jane a traversat camera şi a îngenuncheat în faţa lui, luându-i mâinile împreunate în ale ei, cercetându-i faţa.

Cum putea să-l învinovăţească din moment ce, la rândul ei, se simţea vinovată pentru că nu fusese capabilă să înţeleagă dragostea care însoţise gestul de a-i oferi acest dar.

— Am crezut că te-am pierdut atunci când tu erai singura familie pe care o aveam. Apoi ea s-a ridicat, trăgându-l şi pe el de pe canapea şi oferindu-i un zâmbet despre care ştia că era la fel de îndrăzneţ precum cel al lui Hazelwood. Dar trebuie să-mi iau cartea înapoi, tată, şi există o singură cale.

Privirea tristă s-a transformat într-una întrebătoare.

— Nu mai ai cartea?

Ea a clătinat din cap. Acum vorbea spionul din el.

— Este pe mâini sigure.

— Ale cui?

— Ale lordului Hazelwood. Tatăl ei părea şocat. Vezi tu, tată, chiar am devenit o tânără vânătoare de soţi şi l-am găsit pe bărbatul pe care-l doresc.

Şi-a eliberat brusc mâinile din ale ei, părând complet

năucit.

— Cred că glumeşti. În niciun caz nu poate fi vorba despre Hazelwood! Cunoşti trecutul acelui om, istoria lui…

El s-a abţinut să-i dea şi mai multe detalii. Jane a zâmbit. Obiecţiile tatălui ei erau exact cele la care se aşteptase.

— Mă voi căsători cu el imediat ce-l vei scoate din închisoare. Ar fi bine dacă ai face asta chiar astăzi.

— Nu pot să fac aşa ceva. I-a dat harta lui Malikov.

Jane a clătinat din cap.

— Nu. Nu i-a dat-o. A folosit notiţele tale din carte ca să deseneze o hartă cu care să-l poată păcăli pe Malikov. Am harta adevărată şi ţi-o voi returna când mă voi căsători cu lordul Hazelwood.

— Chiar vrei să te căsătoreşti cu acest bărbat?

— Da. Imediat ce îl vei scoate din închisoare şi-l vei absolvi de acuzaţia de trădare.

Era tatăl ei şi o iubea în felul lui, dar de foarte multă vreme îşi iubea mai mult meseria lui de spion. Hazelwood, care nu avusese nimic de câştigat, dar totul de pierdut, renunţase la spionaj, chiar şi atunci când a fost singurul lui colac de salvare, doar pentru ea.

— Şi, tată, a spus ea, ne vei aranja astăzi căsătoria, aşa cum ar face orice părinte bun din Halab.

Capitolul 26

Nunta tinerei vânătoare de soţi, fie ea sărbătorită în mod convenţional într-o duminică dimineaţa, urmată de un mie dejun şi de tort, fie sub forma unei petreceri adevărate, fastuoasă sau simplă, cu puţini sau mai mulţi invitaţi, este doar exteriorizarea unei bucurii interioare. Mireasa şi mirele par a fi nişte figuri care fac parte dintr-un tablou mai mare. Lumea va fi surprinsă sau fericită de uniunea lor. Oaspeţii, şi chiar şi ziarele, vor comenta rochia ei şi frumuseţea lui, dar adevăratele sentimente pe care le au unul faţă de

celălalt vor prinde viaţă când vor deveni cu adevărat soţ şi soţie, în acel loc extrem de intim, patul conjugal.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Jane Fawkener s-a căsătorit cu Edmund Dalby, vicontele de Hazelwood, în salonul bunicii ei, într-o după-amiază ploioasă, când Londra începea în sfârşit să se dezgheţe după valul de frig polar. S-a căsătorit cu el, respectând tradiţia din Halab. Tatăl ei şi mirele au semnat *aqd,* contractul de căsătorie, iar ea şi Hazelwood şi-au declarat liberul consimţământ faţă de această uniune izvorâtă din iubire.

Nunta nu a avut loc chiar atât de repede pe cât îşi dorise Jane. A trebuit să îndure o zi nesfârşită, în care a trebuit să răspundă la o mulţime de întrebări puse de lordul Chartwell referitor la hartă. La toate întrebările, ea se încăpăţânase să repete că va face cadou harta soţului ei atunci când acestuia i se va permite să se căsătorească cu ea şi când toate acuzaţiile împotriva lui aveau să fie retrase. Ea i-a subliniat lordului Chartwell că, deşi el refuzase să o ajute să-şi găsească tatăl, ea, în schimb, se dovedise a fi de mare ajutor guvernului în rezolvarea acestei probleme arzătoare.

Deoarece negocierile cu ministerul se blocaseră şi pentru că guvernul o repusese în posesia bunurilor care se aflau la verii ei, după ce îi supusese unei cercetări amănunţite, ceruse să i se trimită rochia pentru ceremonia de învestitură. Ceremonia a avut loc în a doua zi de arest a lordului Hazelwood, tatăl ei primind în persoană crucea de argint a Ordinului Sf. Mihail şi Sf. Gheorghe. El şi regele schimbaseră câteva cuvinte când suveranul a dat cu ochii de el.

— Am crezut că ai murit, Fawkener, a spus regele.

— Eroare administrativă, Majestate. Încă sunt în viaţă şi în serviciul dumneavoastră, a răspuns tatăl ei.

În a treia zi de încarcerare a lui Hazelwood, în timp ce tatăl, proaspăt uns cavaler, făcea demersuri pentru a-i obţine eliberarea, Jane i-a făcut o vizită lui Lady Vange.

A fost o vizită scurtă, cu respectarea prevederilor etichetei pentru astfel de situaţii. Jane a vrut doar să-i aducă la cunoştinţă contesei intenţia ei de a se căsători cu lordul Hazelwood, conform tradiţiei englezeşti, în prima dimineaţă de duminică, după obţinerea licenţei de căsătorie. După ce străbătuse câţiva metri pe covorul bogat, a zărit ochii verzi ai contesei, care semănau izbitor cu ai fiului ei, dar fără zâmbetul care îi lumina de obicei pe ai lui. Jane a refuzat să se lase descurajată de eleganţa gravă a viitoarei ei soacre, dar a considerat că era înţelept să se abţină de la a o măguli cu dovezi de afecţiune. Cu timpul, contesa avea să se convingă şi singură că Hazelwood se schimbase, asta numai dacă Jane ar reuşi să-i aducă faţă-n faţă. Ea credea că găsise deja soluţia.

La urma urmei, ce era o soacră dacă nu o teta-în-aşteptare?

O mică petrecere de nuntă în compania bunicii lui Jane, a tovarăşei ei, Margaret, a prietenilor lui Hazelwood, căpitanul Clare şi lordul Blackstone, însoţit de Lady Blackstone, şi a unchiului Thaddeus s-a rezumat la o ceaşcă de ceai şi prăjituri, după scurtul schimb de jurăminte din salon. După toasturi şi îmbrăţişări cu toţi cei prezenţi, cuplul proaspăt căsătorit a plecat la conacul unchiului Thaddeus, din Hampstead.

Dormitorul de la etajul superior al conacului era luminos şi aerisit, în contrast cu atmosfera închisă şi întunecată de la parter. Tavanul se înclina în pantă chiar deasupra capetelor lor. Două ferestre tăiate adânc în înclinaţia lui lăsau să treacă lumina şi ofereau o privelişte asupra câmpului golaş şi a cerului. Pereţii albi şi aspri erau goi, dar patul cu baldachin era acoperit cu o pătură albastră şi o vază cu zambile timpurii era aşezată pe şemineu. Un foc ardea vioi în cămin, cu o găleată cu apă şi un ceainic la îndemână.

S-au ridicat şi s-au uitat unul la celălalt în faţa focului şi au ascultat murmurul ploii ce cădea pe acoperiş şi zgomotul făcut de aceasta în timp ce se prelingea printr-o ţeavă de scurgere, când paşii servitorului unchiului

Thaddeus s-au auzit coborând treptele de lemn, până când au atins podeaua de la parter.

— Eşti sigură că asta îţi doreşti? a întrebat-o proaspătul ei soţ. Pentru că îmi trec prin minte o mulţime de motive pentru care nu ar trebui să te căsătoreşti cu mine.

A lăsat cele două bagaje micuţe pe podea, la picioarele patului.

— Cum ar fi? a întrebat ea, căutând în jur un loc în care să-şi atârne mantia umedă. El a oftat şi şi-a trecut o mână prin păr, răvăşindu-l, aşa cum şi-ar fi dorit ea să-i facă. Astăzi părul lui i-a amintit de strălucirea întunecată a boabelor de cafea prăjite ca în Halab. Şi-a îndreptat umerii într-un mod complet necaracteristic lui. Ea s-a abţinut să nu zâmbească.

— Sezonul este pe cale să înceapă. Tatăl tău îţi este din nou aproape. Ai putea fi o adevărată vânătoare de soţi acum. Am cartea ta în geantă. Ai putea începe din nou.

— Hm? Şi să merg la baluri şi evenimentele mondene şi să fiu văzută în parc şi la teatru şi să port acele rochii pe care le-am comandat împreună?

— Exact. Şi pot să-ţi dau numele a zece bărbaţi mai buni decât mine – a înghiţit el în sec –, mai merituoşi decât mine să-ţi fie soţ.

Jane şi-a desfăcut legăturile de la gât şi şi-a dat jos mantia umedă. Purta rochia albă pe care o probase în ziua aceea la Madame Celeste, dar fără crinolină. El era hotărât să întoarcă spatele fericirii. Dar fericirea avea diferite moduri, ca nisipul din deşert, de a se strecura prin crăpăturile ferestrelor şi uşilor protejate cu gratii.

— Zece bărbaţi? Hm. Cred că e prea târziu pentru asta. Nu vreau nici un alt bărbat, indiferent dacă este mai bun decât tine. Mai ai şi alte obiecţii pe care ar trebui să le iau în considerare?

Ea şi-a înclinat capul, fiind atentă la nuanţa de verde din ochii lui. Erau încă întunecaţi.

El a înghiţit cu zgomot.

— Tatăl tău nu mă place. Ştiai că a insistat asupra

unei clauze în acel contract care să-ţi permită să divorţezi de mine?

— Se numeşte *esma.* Permite unei femei să divorţeze de un bărbat, ceea ce este un lucru destul de rar.

Ea şi-a împăturit mantia peste spătarul curbat al unui scaun, aflat sub cea mai apropiată fereastră şi s-a întors din nou cu faţa spre el.

— Ce ai făcut ca să-l convingi să fie de acord cu căsătoria noastră?

— I-am spus care va fi cadoul meu de nuntă pentru tine. Acum, mai ai şi altă obiecţie la decizia mea de a mă căsători cu tine?

S-a întors spre cămin şi a luat ceainicul. Era plin şi ea l-a pus pe plită.

— Ai făcut o alegere greşită. Intru în această căsătorie la fel de bogat precum Adam când a fost izgonit din Rai. Nu am să te plictisesc cu detaliile, dar, pentru că am dat greş cu misiunea pe care mi-a încredinţat-o Goldsworthy, îmi închei scurta mea carieră de spion cu nişte datorii considerabile.

— Dacă aş fi căutat un soţ foarte bogat sau un personaj de vază al societăţii londoneze, fără îndoială că aş fi fost de acord cu raţionamentul tău, dar am avut întotdeauna un set diferit de valori.

— Vorbeşti serios?

— Da.

Ea a traversat camera şi a deschis un mic dulap de lângă peretele dintre cele două ferestre.

— Ce cauţi?

— Asta. Ea a ridicat un castron mare de porţelan. Există o tradiţie, despre care tu se prea poate să nu fi auzit, legată de felul în care un mire din Halab încearcă să se apropie de mireasa lui în noaptea nunţii.

— Da? Spune-mi despre ce este vorba.

I-a luat castronul din mâini şi a văzut în privirea lui că în cele din urmă rezistenţa lui slăbeşte. Chiar dacă ochii lui nu aveau încă sclipirile jucăuşe care îi plăceau atât de mult, cel puţin umbrele începeau să dispară.

— În primul rând, el îi scoate pantofii şi îi spală picioarele.

— A.

Apoi a trecut direct la treabă, luând vasul de la ea şi aşezându-l pe sobă, ducând-o spre unul dintre scaune şi aşezând-o. Era un om de acţiune, la urma urmei. Stătea în faţa ei şi şi-a scos haina de pe umeri, pe care a pus-o peste mantia ei. Şi-a dat jos vesta, şi-a desfăcut lavaliera şi şi-a suflecat mânecile. Apoi a îngenuncheat şi i-a ridicat fustele până peste genunchi.

S-a lăsat pe călcâie şi şi-a trecut palmele calde pe picioarele ei îmbrăcate în ciorapi. Şi-a lăsat mâinile să coboare din nou pe gleznele ei şi şi-a pus capul în poala ei. Ea l-a mângâiat pe păr, jucându-se cu degetele prin şuviţele întunecate şi mătăsoase.

Când a ridicat capul, ochii lui se întunecaseră din nou din cauza a ceea ce ea a recunoscut a fi dorinţă. Ştia asta pentru că şi ea simţea la fel.

El s-a aplecat şi s-a concentrat să-i desfacă şireturile şi să-i scoată pantofii. Apoi a întins mâna sub fustele ei, de-a lungul coapselor, după jartierele care fixau ciorapii. I-a eliberat şi a rulat mai întâi unul şi apoi pe celălalt, lăsându-i picioarele dezgolite, sub privirea lui. I-a sărutat fiecare genunchi julit.

Ceainicul a început să fluiere, iar el s-a ridicat să-l ia de pe plită şi să umple bolul. Cu o cană din dulap, a adăugat apă rece din găleată în vasul aburind. A găsit o pereche de prosoape, unul pe care să-l aşeze sub castron şi unul pe care l-a aruncat peste umăr.

— Ar trebui să am petale de iasomie pentru a parfuma apa?

— Nu este obligatoriu.

El i-a ridicat pe rând fiecare picior, aşezându-l apoi în baia caldă şi a început să toarne apă cu mâinile făcute căuş, palmele alunecându-i de-a lungul pielii ei netede şi umede. Jane a închis ochii când senzaţia mâinilor lui pe picioare i-a încălzit fiecare părticică din corp.

El s-a ridicat, aplecându-se în faţă peste braţele

scaunului, sărutând-o. Ea a întins mâna să-l tragă mai aproape, iar el a tras-o în picioare. Fustele i-au căzut în vasul cu apă, iar el a ridicat-o, cu braţele aşezate pe spate, fără să-şi dezlipească buzele de ale ei, până când a îndepărtat-o cu o rotire de vasul cu apă rece şi a aşezat-o uşor pe covorul de lângă sobă. Ea şi-a rezemat capul pe pieptul lui, simţindu-i ritmul rapid al respiraţiei şi al bătăilor inimii. El a sărutat-o pe creştetul capului.

— Iubirea mea, avem prea multe haine pentru nişte miri în noaptea nunţii. Vrei să plec şi să te las o clipă singură?

Ea a clătinat din cap.

— Vreau să mă ajuţi cu toate clamele şi cu corsetul.

Era timpul ca ea să-i dea cadoul pe care i-l promisese. Jane s-a întors cu spatele şi i-a zâmbit peste umăr pentru a-l încuraja.

Mâinile lui Hazelwood se mişcau febrile. Prima dată i-a desfăcut nasturii minusculi de la spate, ca să-i deschidă rochia. I-a simţit degetele cum au devenit brusc stângace, dar a continuat, până când a ajuns la şireturile încrucişate ale corsetului. Corsetul ei era simplu, dar nici nu se putea compara cu urâţenia pe care o purtase în prima zi la bancă. El i-a sărutat spatele, între omoplaţi. Dorea ca ea să-şi lase părul liber.

Jane a întins mâna, de parcă i-ar fi citit gândurile, şi a început să-şi smulgă acele de păr. El i-a desfăcut şireturile din talie şi a tras de părţile laterale ale corsetului până când s-a desfăcut. Şi-a lăsat mâinile pe o parte, şi-a scuturat părul şi s-a întors să-i zâmbească peste umăr.

— Acesta este darul tău? Degetele lui au dat de marginea unei bucăţi de hârtie îndoite, ieşind din carcasa corsetului ei. Bucata asta de hârtie? A reuşit să apuce hârtia între degetul mare şi arătător şi a tras de ea. Harta?

— Da. A simţit-o cum a oftat uşurată. Am luat-o din spatele tabloului în prima noapte petrecută la verii mei.

A mai tras de câteva ori, şi harta a ajuns în mâinile lui. Hazelwood a întors-o cu faţa la el. Trebuia să-i mărturisească ceva.

— Credeam că Malikov o să mi te ia. Nu l-am putut lăsa să facă asta, indiferent de consecinţe.

— Ştiu.

Ea a întins mâna şi i-a pus-o pe buze ca să nu mai rostească niciun cuvânt. Apoi a zâmbit şi a scuturat din umeri, iar rochia lejeră a căzut pe podea. Apoi s-a întors cu faţa la el. S-a desfătat o clipă cu imaginea trupului ei care i se înfăţişa în toată splendoarea şi care se potrivea perfect cu cea creată în închipuirea lui chiar din prima zi când fusese pus să o spioneze. Şireturile cedau şi mătasea a alunecat până când ea a rămas dreaptă şi sigură pe ea, înfruntându-i privirea, cu pielea strălucitoare, la fel de îndrăzneaţă cum se dovedise a fi în faţa pericolului. Cu un zâmbet plin de înţelesuri, ea a făcut acelaşi lucru pe care-l făcuse şi el. Fără să scoată un cuvânt, s-a ocupat de nasturi şi de butoane, dându-i jos costumul de mire, aşa cum făcuse cu toate măştile lui. A lăsat-o să se uite şi să-l atingă cu degete tremurânde, îndepărtând cu un zâmbet veşmintele dintre ei. În timp ce el s-a dezbrăcat şi de ultimele haine, mirarea sinceră din ochii ei l-a făcut să simtă cum renaşte, făcându-l uitat pe tânărul idealist a cărui onoare şi reputaţie a irosit-o, devenind acel bărbat în care se transformase graţie iubirii lor.

— Îţi place ce vezi? a întrebat-o.

Ea a dat din cap, lăsându-şi o mână să alunece pe pieptul lui, palma ei ajungând să se sprijine pe abdomenul lui.

— Însă, a spus ea, ştiam de ceva vreme că o să-mi placă.

A râs fericit, a luat-o de mână şi a condus-o în patul în care nu se gândise niciodată, patul conjugal. Şi, deşi simţea ce lucru minunat i se întâmpla, în adâncul sufletului era un tip îndrăzneţ, aşa că, odată ce adus-o în patul lui, nu a ezitat să o sărute, să o atingă, să o stârnească şi să o excite până când iubita lui i-a luat faţa în mâinile ei şi, privindu-l, umedă şi răvăşită, şi respirând la fel de precipitat ca şi el, i-a spus:

— Mergi până la capăt, iubitule.

Şi aşa a făcut.

Epilog

Poticnirile şi paşii greşiţi sunt o consecinţă inevitabilă a faptului că ai luat locul cuiva într-un cerc de cunoştinţe. Tânăra vânătoare de soţi nu poate spune sau face exact ceea ce ar trebui să spună sau să facă de fiecare dată. Chiar spiritul, curiozitatea şi independenţa care dau farmec unei tinere sunt de natură să o trădeze, printr-un comportament care poate avea efecte neplăcute. Roşeaţa care îi pătează obrazul în astfel de momente de introspecţie îi va reaminti că trebuie să fie responsabilă pentru faptele sale. În cazul în care orice gest de acest fel i-ar provoca o stânjeneală persistentă sau dacă i-ar da impresia că ar trebui făcute unele schimbări, ar trebui să apeleze la sfatul unui mentor înţelept.

Ghidul vânătoarelor de soţi

Ceremonia de nuntă de la biserică se terminase. Vicontele ei se căsătorise cu alta. Păşiseră amândoi din faţa altarului, schimbând priviri de o bucurie atât de strălucitoare, încât Miranda îşi pusese mâinile înmănuşate peste gură pentru a nu ţipa. Nimeni nu o văzuse. Acum era singură, sau aproape singură.

Deasupra ei, în balconul unde se afla corul, organistul foşnea hârtiile şi, după cum îşi aşeza partiturile, semnala că avea să se oprească din cântat. Sacristanul cu părul alb îl strigase ca să-i amintească de un concert care urma, apoi se îndreptase şi el spre micul oficiu de lângă altar. Nimeni nu o observase.

Ea alesese să stea chiar în strana din spate a bisericii pentru a asista la ceremonie. Cei prezenţi păreau să se

cunoască între ei, dar îi făcuseră loc şi dăduseră din cap şi zâmbiseră. Miranda se îmbrăcase cu cea mai bună mantie, cu marginile îmblănite şi cu boneta de mătase bleumarin care îi făcea mereu pe domni să-i remarce ochii şi să-şi întoarcă privirile după ea.

Grupul care era aşezat în strana din spate era compus din doi domni şi patru doamne, dintre care două păreau a fi gemene, iar una dintre ele destul de tânără şi drăguţă. Fuseseră printre ultimii care părăsiseră biserica, stând într-un colţ, vorbind şi râzând şi făcând schimb de cărţi, chiar şi bărbaţii. Fata drăguţă fusese deosebit de încântată să primească o carte. Iar bucuria ei îi dăduse o idee Mirandei. Se gândise să mărturisească cuiva ceea ce făcuse, dar acum ştia că nu avea de gând să o facă niciodată. În schimb, ea ar face un sacrificiu. Acel sacrificiu ar fi fost căinţa ei pentru răul pe care-l făcuse.

Clubul fusese închis. Nimeni nu o învinuise. Nimeni nu ştia ce făcuse, dar fusese vina ei. Dacă i-ar fi dat biletul lui Jane Fawkener, nu ar mai fi fost răpită de la bal, lordul Hazelwood nu ar mai fi fost arestat, iar clubul nu ar mai fi fost închis. Era adevărat că spionul Malikov fusese demascat şi că Clive Walhouse fugise din Anglia, dar, cu toate acestea, clubul rămăsese închis.

Acum, nu aveau să mai vină spioni care să fie îmbrăcaţi şi să li se ia măsurile în camera din spate a magazinului tatălui ei. Tatăl ei avea să se întoarcă la tejghea, iar ea înapoi în camerele lor, muncind pentru el, gătind, făcând curăţenie şi cârpind. Nu avea să se mai bucure de orele petrecute în magazin în care să spună povestea mamei sale clienţilor sus-puşi. Ea ascultase atentă în timp ce tatăl ei îi povestise oftând unde plecaseră distinşii gentlemeni. Doar bătrânul uriaş, domnul Goldsworthy, fusese lăsat să bântuie de unul singur în clubul gol. Lordul Blackstone plecase cu soţia sa la ţară, în aşteptarea primului lor copil. Căpitanul Clare se mutase într-un han de la marginea de sud a oraşului, iar Nate Wilde plecase să locuiască cu măreţii lui prieteni.

Dacă era un lucru bun în tot necazul acesta era faptul

că Nate Wilde nu mai putea să vină prin spatele magazinului şi să-i spună ce greşeală făcuse alegând să-l iubească pe lordul Hazelwood. Nu mai putea să-i amintească faptul că avusese dreptate când îi tot repetase că aspiraţiile ei fuseseră prea înalte. Nate Wilde nu trebuia să afle niciodată ce făcuse sau simţise. Avea să-şi ţină fruntea la fel de sus ca întotdeauna.

Avea să uite de domnii nobili, cu ochi zâmbitori. Mai erau şi alţi domni la Londra, şi ea avea să fie mult mai înţeleaptă de acum înainte. A deschis geanta şi a scos cărticica, *Ghidul vânătoarelor de soţi.* Nu-i fusese de niciun ajutor. A pus-o pe bancă pentru ca o altă fată să o găsească, o fată mai norocoasă decât Miranda Kirby.

Sfârşit